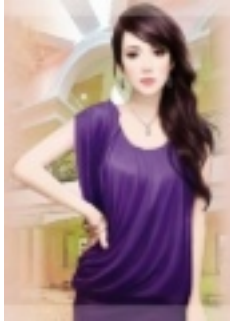

Ông Xã Chở Làm Loạn

Contents

Ông Xã Chở Làm Loạn	1
1. Chương 1: Chương 1	2
2. Chương 2: Chương 2	5
3. Chương 3: Chương 3	8
4. Chương 4: Chương 4	10
5. Chương 5: Chương 5	13
6. Chương 6: Chương 6	15
7. Chương 7: Chương 7	17
8. Chương 8: Chương 8	19
9. Chương 9: Chương 9	21
10. Chương 10: Chương 10	24
11. Chương 11: Chương 11	26
12. Chương 12: Chương 12	28
13. Chương 13: Chương 13	30
14. Chương 14: Chương 14	32
15. Chương 15: Chương 15	34
16. Chương 16: Chương 16	36
17. Chương 17: Chương 17	39
18. Chương 18: Chương 18	41
19. Chương 19: Chương 19	44
20. Chương 20: Chương 20	46
21. Chương 21: Chương 21	48
22. Chương 22: Chương 22	50
23. Chương 23: Chương 23	53
24. Chương 24: Chương 24	55
25. Chương 25: Chương 25	57
26. Chương 26: Chương 26	59
27. Chương 27: Chương 27	62
28. Chương 28: Kết Cuộc (1)	65
29. Chương 29: Kết Cuộc (2)	66

Ông Xã Chở Làm Loạn

Giới thiệu

Nữ nhân vật chính Lục Phi người ta chính là người thừa kế một gia sản lớn, chẳng những có tiền, có

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-xa-cho-lam-loan>

1. Chương 1: Chương 1

MỞ ĐẦU

Bầu trời đêm u tối từng giọt mưa rơi tí tách tí tách, nghĩa trang yên tĩnh bị một mảng hơi nước trắng xóa bao phủ, một nỗi đau thương, u sầu, ảm đạm tràn ngập trong đó, một bóng người mặc chiếc váy liền màu đen co rúc mình trong bụi cỏ thấp, nước mắt trên mặt là điều chưa từng có trước đây, mái tóc đen cột cao cũng bị mưa làm ướt.

Cách đó không xa những người lớn đã làm lễ tượng niệm xong, lúc này mới nhớ tới bé gái, bắt đầu gào thét tên của bé, bé gái núp ở trong bụi cỏ thấp cũng không nhúc nhích, nghẹn ngào cắn chặt môi dưới, vừa nghĩ tới sẽ không còn được gặp lại ba, mẹ mà mình thương yêu nhất, nước mắt chảy xuống càng thêm mãnh liệt.

Một chiếc ô đen cỡ lớn bỗng nhiên xuất hiện trên đầu bé, trước mắt của bé xuất hiện một đôi giày da màu đen, Tiểu Lục Phi ngẩng đầu nhìn lên trên, chỉ thấy một người anh trai so ra lớn hơn bé đang nhìn bé.

“Trốn ở chỗ này, mưa sẽ làm em ướt, em sẽ bị cảm cúm đấy.” Tiếng một cậu bé nam dịu dàng đang trong thời kỳ vỡ giọng nên có chút khàn khàn, trong mắt không che giấu được sự quan tâm: “Người mà mọi người đang tìm có phải là em không?”

Ôn Thiệu Nhiên đi theo ba mẹ tới nghĩa trang làm lễ truy điệu và tượng niệm người đã mất, ngoại trừ có chút thương tiếc nhàn nhạt bên ngoài với người chết, cũng không có bao nhiêu cảm tình sâu đậm, dù sao với cậu mà nói, cậu hoàn toàn không biết người nằm ở trong đó, loại tình cảm đau đớn mãnh liệt kia không thể nào xuất hiện.

Cho đến khi cậu đi đến bụi cỏ thấp này, phát hiện cô gái nhỏ ướt đầm, trong lòng mới mơ hồ nhéo đau, cô bé còn nhỏ như vậy đã mất đi ba mẹ, sẽ có bao nhiêu đau lòng khổ sở đây.

“Hu hu” Giống như con thú nhỏ bị thương, hai tay Tiểu Lục Phi ôm chặt lấy đầu gối, dúi đầu vào bên trong, phát ra tiếng khóc đã ngấm ngấm chịu đựng.

Ôn Thiệu Nhiên không khỏi cảm thấy khẽ đau lòng, ngồi xổm người xuống, đưa một cánh tay ra nhẹ nhàng ôm bé, an ủi: “Ngoan, đừng khóc, ba và mẹ em ở trên trời nhìn em, nếu thấy em khóc, bọn họ sẽ rất khổ sở.”

“Ồ ồ. Phi Phi không muốn. Bọn họ khổ sở.” Cô gái nhỏ phát âm từng chữ một cách mơ hồ không rõ, gương mặt xinh đẹp hiện đầy nước mắt từ từ ngẩng lên giữa hai chân, nhìn Ôn Thiệu Nhiên.

Trái tim Ôn Thiệu Nhiên không khỏi trở nên mềm mại, đưa tay lên nhẹ nhàng lau đi nước mắt của bé: “Vậy thì em đừng khóc.”

“Nhưng. Phi Phi nhớ ba, mẹ.” Tiểu Lục Phi nói đến đây, nước mắt lại không nhịn được rơi xuống: “Về sau Phi Phi quên bọn họ thì phải làm sao bây giờ?”

“Bọn họ vẫn luôn ở bên cạnh em.” Dù thế nào Ôn Thiếu Nhiên cũng không có nghĩ đến, mình sẽ ở nơi này an ủi một cô bé.

“Anh trai, anh nói thật sao?” Tiểu Lục Phi nhìn cậu, vẻ mặt mang biểu tình mờ mịt luống cuống.

“Dĩ nhiên, chỉ cần trong trái tim em có nghĩ về bọn họ, thì bọn họ sẽ càng ngày càng hiện lên trong lòng em một cách rõ ràng, như vậy vĩnh viễn em cũng không quên bọn họ, như vậy bọn họ vĩnh viễn đi cùng với em rồi.” Ôn Thiếu Nhiên dịu dàng an ủi bé.

Tiểu Lục Phi liều chết chui vào trong ngực của cậu, nơi đó tỏa ra nhiệt độ khiến bé có cảm giác cực kỳ ấm áp, giống như núp ở trong ngực cậu, bé sẽ không sợ gì nữa.

Cúi đầu nhìn cô gái nhỏ trong ngực, Ôn Thiếu Nhiên mới mười ba tuổi lần đầu tiên cảm thấy, thì ra được người ta cần là một chuyện tốt đẹp như thế.

“Đừng sợ, tất cả đều sẽ trôi qua.” Cậu vỗ nhẹ lưng của Tiểu Lục Phi, giọng nói dịu dàng truyền đến từ trên đầu bé.

Vậy mà sao một vòng tay ấm áp dịu dàng trấn an đó lại ngán ngửi như vậy, trong tâm hồn trẻ thơ của Tiểu Lục Phi lưu lại rất nhiều ký ức không thể xóa nhòa, bé vĩnh viễn nhớ cái giọng nói dịu dàng của người anh đó, bé tin tưởng cả đời cũng sẽ không quên.

Sau khi người lớn tìm được Tiểu Lục Phi, bé liền bị người thân mang đi, trước khi đi còn lôi kéo cánh tay Ôn Thiếu Nhiên lưu luyến không rời, thật lâu mới bị người lớn tách ra, nhưng bóng dáng Ôn Thiếu Nhiên lại vĩnh viễn khắc ghi trong đầu của bé.

Từ đó về sau, bé dựa vào việc nhớ lại điểm ấm áp đó, chống đỡ mình đi qua con đường trưởng thành gian nan.

=====

Trong phòng khách to lớn ở nhà họ Ôn, ba Ôn không ngừng đi tới đi lui, vẻ mặt nghiêm túc, đôi môi gắt gao mím chặt, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Ông xã, anh đừng đi tới đi lui như thế nữa”. Mẹ Ôn nhìn chồng cứ đi tới đi lui ngay trước mắt, tâm tình không khỏi căng thẳng lên theo, “Thật không có biện pháp giải quyết sao?”

“Còn có biện pháp gì nữa.” Bởi vì ba Ôn đang lo lắng, giọng nói không tự chủ mà cao lên, tức giận trợn trừng mắt nhìn vợ. “Tất cả tiền bạc đều được ném vào đó rồi, đã bị mắc kẹt, nếu tiếp tục như vậy nữa, chúng ta sẽ phải...” Hai từ “phá sản” kia vẫn còn ngậm trong miệng ba Ôn, làm thế nào cũng không nói ra được.

“Ông xã.....” Mẹ Ôn nhìn chồng mình, có cảm giác sợ hãi trước nay chưa từng có.

Nếu như ngay cả chồng bà cũng không nghĩ ra biện pháp để giải quyết, thì thật sự nhà họ Ôn có khả năng cứ như vậy mà kết thúc rồi.

“Còn có một biện pháp.” Ba Ôn cắn chặt hàm răng, thật lâu sau mới khạc ra mấy chữ có hi vọng.

“Biện pháp gì?” Mẹ Ôn vội vàng hỏi.

“Hôn sự của Thiếu Nhiên.”

“Hôn sự Thiếu Nhiên?” Trong lúc nhất thời mẹ Ôn trở nên hồ đồ, không hiểu ý tứ trong câu nói này của chồng mình, “Cái này có quan hệ gì với công ty?”

“Nếu vợ của Thiếu Nhiên là người có gia thế bối cảnh nhất định, như vậy nhà họ Ôn chúng ta có thể được cứu, hơn nữa hiện tại chỉ có biện pháp này.” Ba Ôn nhúu chặt chân mày, thật ra ông cũng không muốn nói ra những lời như vậy, bởi vì ý nghĩa của nó là nhà họ Ôn đã đi đến nước đường cùng rồi, phải lấy hôn nhân của con trai ra làm điều kiện giao dịch, mới có thể cứu vớt nhà họ Ôn, mà đây là điều ngàn vạn lần ông không muốn.

“Ông xã, thật sự phải làm như vậy sao?” Mẹ Ôn vừa nghĩ tới con trai, không khỏi lo lắng.

“Không thể không làm như vậy.” Ba Ôn biết chuyện mà vợ mình đang lo lắng là gì, nhưng ông đã không còn đường lui, cho dù phải hy sinh hôn nhân của con trai cũng phải cứu vãn sự nghiệp nhà họ Ôn, tuyệt không thể để cho nhà họ Ôn bị hủy trong tay của ông, tuyệt đối không thể!

“Hơn nữa còn phải thừa dịp trước khi tin tức này chưa bị tiết lộ ra ngoài, nhanh chóng quyết định chuyện hôn nhân của Thiếu Nhiên, nếu không một khi tin tức lộ ra ngoài sẽ không kịp.” Nếu như tin tức nhà họ Ôn lâm vào khó khăn về tài chính được truyền đi, việc tìm cho con trai một người vợ có thể lực cũng sẽ trở nên khó khăn, tin tưởng không có dòng họ nào sẵn lòng kết thông gia với một gia đình có công ty sắp phá sản.

“Nhưng bây giờ thời gian gấp gáp như thế, đột nhiên bảo Thiếu Nhiên đi xem mắt, nó sẽ nghĩ như thế nào?” Mẹ Ôn không nhịn được hơi cau mày, vẻ mặt lo lắng nhìn về phía chồng mình.

“Đây là số phận của nó, thân mang sứ mạng của con trai trưởng nhà họ Ôn, nó không thể tùy ý.” Sắc mặt ba Ôn hết sức nghiêm túc nói, ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh lẽo: “Em chỉ cần mau chóng sắp xếp cho Thiếu Nhiên đi xem mắt là được rồi.”

Mẹ Ôn bất đắc dĩ gật đầu, trong lòng lại đang phát ra tiếng thở thật dài, haiz.....

Nhưng mà trên đời này không có tường nào không bị gió lửa, mẹ Ôn hằng hái sắp xếp việc xem mắt cho con trai như vậy, khiến mọi người rồi rít suy đoán, tin tức công ty Ôn thị gặp khủng hoảng tài chính, rất nhanh đã bắt đầu truyền ra khỏi cái vòng tròn của bọn họ.

“Đủ rồi, mẹ!”. Một giọng nói thành thật chất phác vang lên trong phòng khách rộng rãi, trong giọng nói lộ ra một chút bất đắc dĩ.

Ôn Thiếu Nhiên mặt mũi thanh tú, cử chỉ tao nhã ngồi xuống đối diện với mẹ mình, nhìn mẹ lại đang gọi điện thoại giúp mình sắp xếp chuyện xem mắt, chớp lông mày không khỏi nhíu chặt, mấy ngày nay bởi vì ba mẹ yêu cầu, anh không thể không làm một đứa con trai hiếu thảo, ngoan ngoãn nghe theo sắp xếp của bọn họ, đi ăn cơm cùng những thiên kim tiểu thư đáng về uốn éo kia, khiến cho lòng anh cực kỳ buồn bực.

Trong giới Y học, anh là bác sĩ khoa ngoại thiên tài được người người ca ngợi, nhưng đứng trước sự nghiệp của nhà họ Ôn, anh lại có vẻ như không biết làm gì cả, anh không có hứng thú với chuyện kinh doanh, cũng chưa từng nghĩ tới việc tiếp nhận công ty Ôn thị, vốn tưởng rằng cứ như vậy an ổn cả đời, thật không nghĩ đến lúc nhà họ Ôn gặp phải khủng hoảng, thế nhưng anh lại không có bất kỳ biện pháp nào, chỉ có thể mặc cho ba mẹ lấy chuyện kết hôn của chính mình ra làm con bài mặc cả.

Suy nghĩ đến đây, khóe miệng Ôn Thiếu Nhiên khẽ cong lên, lộ ra một nụ cười châm chọc, thật là buồn cười mà.

“Mẹ cho rằng bây giờ có được cô gái nào bằng lòng gả đến nhà họ Ôn sắp phá sản sao?” Trong giọng nói lạnh lùng của Ôn Thiếu Nhiên lộ ra ý châm chọc, đáy mắt không có một chút nhiệt độ nào.

“Thiếu Nhiên, sao con có thể nói như vậy hả.” Đôi mày thanh tú của mẹ Ôn hơi nhíu lại. “Nhà họ Ôn chúng ta còn chưa phá sản, hơn nữa con không tốt ở chỗ nào, con chính là một bác sĩ khoa ngoại thiên tài, con đường phía trước rất tốt đẹp.”

Đối với đứa con trai này, mẹ Ôn vẫn lấy làm tự hào, thường xuyên khoe khoang con trai của mình với đám quý phu nhân, nếu như con trai dùng tài năng trời cho trong kinh doanh, nói không chừng sẽ có thành tựu rất lớn, nói không chừng sự nghiệp của nhà họ Ôn sẽ không rơi vào tình trạng hôm nay.

“Mẹ, bác sĩ khoa ngoại thiên tài cũng không cứu vớt được việc nhà họ Ôn sắp phá sản.” Ôn Thiếu Nhiên thần nhiên tự giễu cợt bản thân.

Lần đầu tiên mẹ Ôn thấy vẻ mặt con trai như vậy, từ trước đến giờ đứa con trai này của bà không màng danh lợi, thế nhưng giờ cũng lộ ra nụ cười mỉa mai như thế, thật là khiến cho người ta đau lòng không dứt, nhưng có biện pháp gì, đây chính là số phận của nó, số phận của con cháu nhà họ Ôn.

“Mẹ sẽ giúp con tìm một người vợ hiền lương thực đức.” Đây cũng là điều hiện tại mẹ Ôn có thể làm, làm hết khả năng tìm cho con trai mình một cô gái tốt, dù sao cũng là vợ chồng bọn họ có lỗi với anh.

“Không sao cả.” Ôn Thiếu Nhiên đứng lên, vẻ mặt lạnh lùng. “Bệnh viện còn có việc, con đi trước, mẹ sắp xếp xong xuôi thì cho con biết là được rồi.” Anh nói xong cũng không quay đầu lại rời đi.

Nhìn theo bóng lưng con trai, đáy lòng mẹ Ôn trăm mối cảm xúc ngổn ngang, sững sờ bất động tại chỗ thật lâu.

....

Tin tức công ty Ôn thị lâm vào hoàn cảnh khó khăn, khiến rất nhiều người chùn bước, có một người ngoại lệ, đó chính là người thừa kế tập đoàn Lục thị, Lục Phi.

Giờ phút này cô đang ở trong phòng làm việc của mình lo lắng đi tới đi lui, hận không thể vọt tới trước mặt mẹ Ôn tự đề cử mình, nhưng nhiều năm qua tiếp thu sự giáo dục dành cho người thừa kế Lục thị, để cho cô cất lực nhịn cảm giác kích động xuống, mặc dù bề ngoài của cô nhìn như bình tĩnh, thật ra thì trong lòng vô cùng lo lắng, thật sự sợ người con trai mà mình thầm mến nhiều năm qua, sẽ tùy tiện cưới một cô gái mình không quen biết.

“Tại sao có thể như vậy?” Cô tự lẩm bẩm, không nghĩ tới Ôn thị sẽ rơi vào hoàn cảnh như thế, người con trai mà cô luôn luôn nghĩ đến thế mà lại rơi vào tình cảnh lấy bản thân ra giao dịch, thật không thể tưởng tượng nổi.

“Không được, mình nhất định phải nghĩ biện pháp giúp đỡ anh ấy.” Vô hai tay, Lục Phi xoay người đi về phía cánh cửa.

2. Chương 2: Chương 2

Lục Phi vội vàng đi đến bên ngoài phòng làm việc của Chủ tịch, khôi phục vẻ bình tĩnh và lạnh lùng trước kia, nghiêng đầu hỏi thư ký bên ngoài: “Chủ tịch có ở trong không?”

“Chào giám đốc Lục, chủ tịch đang ở trong.” Thư ký đứng lên cung kính nói với cô.

Lục Phi nghe vậy, bước những bước chân thận trọng đi đến cửa chính phòng làm việc, nhẹ nhàng gõ hai tiếng, rồi đẩy cửa ra đi vào.

“Ông nội.” Sau khi đóng cánh cửa gỗ vừa dày vừa nặng lại, Lục Phi thấp giọng cung kính gọi ông cụ phía sau bàn làm việc: “Cháu có việc cần nói với ông.”

Ông cụ đeo kính lão ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, sau đó lại cúi đầu tiếp tục xem tài liệu: “Ngồi đi.”

Lục Phi cẩn thận ngồi ở trên ghế sofa, suy nghĩ xem nên mở lời như thế nào.

“Không phải có lời muốn nói sao, tại sao không nói gì?” Thân là nhân vật linh hồn của tập đoàn Lục thị, ông nội Lục tuy tuổi đã cao nhưng không phải là người bình thường, ánh mắt sắc bén quét về phía cháu gái, lập tức hiểu được vì sao cô đến đây, nhưng không vạch trần.

Qua rất lâu, cuối cùng Lục Phi cũng ngẩng đầu lên nhìn ông nội, ánh mắt kiên định lạ thường: “Ông nội, hãy giúp nhà họ Ôn một chút.”

Sau bàn làm việc, thân thể ông nội Lục hơi dừng lại, đưa tay lên chạm rầy tháo mắt kính xuống, con người đen sắc bén nhìn về phía cô: “Ông không tìm ra lý do giúp nhà họ Ôn, hướng chỉ đó là một công ty sắp phá sản, không có lợi ích đáng nói, cháu hẳn là hiểu rõ, ông sẽ không làm chuyện mua bán lỗ vốn.”

“Ông nội!” Lục Phi không nhịn được khẽ gọi một tiếng, trên mặt xuất hiện vẻ gấp gáp chưa bao giờ có: “Ôn thị cũng không đến mức không thể cứu vãn, hướng chỉ trong giới làm ăn uy tín của Ôn thị rất tốt, coi như là chúng ta đầu tư, nhất định sẽ không thiệt thòi.”

Lục Phi cố gắng hết sức thuyết phục ông nội, hi vọng ông có thể thay đổi suy nghĩ.

“Tiểu Phi, lý do của cháu quá gượng ép rồi.” Ông nội Lục thản nhiên nhìn lướt qua cô, không chút dao động với đề nghị của cô: “Cháu cảm thấy mình có thể bị lý do như vậy thuyết phục không?”

Nghe được câu nói này, thân thể Lục Phi trở nên cứng đờ, vẻ mặt hơi khó coi, thân là người lãnh đạo tập đoàn, tùy ý tiến hành một hạng mục đầu tư như vậy là hành động không nên làm nhất, nhưng hôm nay chính cô lại vì lý do riêng, mà qua loa nói với ông nội ra tay giúp đỡ Ôn thị, thật sự thiếu cân nhắc mà.

“Cháu...”

“Tiểu Phi, đừng để cho tình cảm riêng che mắt, cháu nên có lý trí.” Ông nội Lục lạnh lùng nói, vẻ mặt nghiêm túc làm cho người ta cảm thấy hít thở không thông.

“Ông nội, lần này coi như là cháu vì tình cảm riêng của mình, xin ông giúp đỡ nhà họ Ôn, có được không?” Lục Phi biết mình làm như thế là không có lý trí, nhất là bản thân cô lại là một nhà lãnh đạo, làm như vậy vốn là đại kỵ.

“Cháu biết mình đưa ra yêu cầu gì không?” Ông nội Lục thở dài trong lòng, đối với chút tâm tư của cô gái nhỏ, ông không khỏi cảm thán. “Tiểu Phi, số tiền trong lỗ hổng nhà họ Ôn không phải một chút xíu tiền là có thể bù xong, không làm tốt nó còn là cái động không đáy, tư lợi của cháu là bởi vì thằng nhóc Ôn Thiếu Nhiên kia sao?”

Thân thể Lục Phi cứng đờ, mình giấu tình cảm kín đáo như thế lại bị ông nội nhìn thấu, không khỏi có chút xấu hổ.

“Ông nội...” Sắc mặt Lục Phi biến thành đỏ ửng, lần đầu tiên cảm thấy có chút luống cuống, không dám đưa mắt nhìn về phía ông nội.

Lời của ông nội nói trúng tim đen, khiến Lục Phi không có năng lực chống đỡ, cô rất rõ ý tứ trong câu nói của ông nội, không phải nhà họ Ôn không thích hợp với cô, mà Ôn Thiếu Nhiên không thích hợp với cô.

“Ông nội, cháu... thích anh ấy.” Lục Phi chợt đứng lên, hướng về phía ông nội, cúi đầu thật sâu: “Ông nội, làm ơn.”

Căn phòng làm việc rộng lớn nhất thời lâm vào yên tĩnh tuyệt đối, đôi mắt như chim ưng của ông nội Lục cứ nhìn chằm chằm vào cháu gái không thôi, Lục Phi cúi người xuống ngưỡng thờ, đợi chờ câu trả lời của ông, ngay tại thời điểm cô gần như không giữ được bình tĩnh, cuối cùng ông nội Lục cũng lên tiếng.

“Được, ông có thể giúp nhà họ Ôn một tay, nhưng mặc kệ ông yêu cầu cháu làm cái gì, cháu không được phép có ý kiến, đây là điều kiện của ông, cháu đồng ý không?”

“Cháu đồng ý.” Lục Phi không cần suy nghĩ mà trả lời ngay.

“Không cần suy nghĩ gì cả sao?” Mặc dù đã sớm biết cháu gái sẽ đồng ý, nhưng thấy cô không có lấy một giây do dự, ông vẫn không khỏi có chút bất mãn, vì tiểu tử nhà họ Ôn kia, đứa cháu gái từ trước đến giờ luôn tinh táo và thông minh của ông thế nhưng cũng có một ngày mất lý trí, đây thật không phải hình tượng tốt.

“Bất kể ông nội ra điều kiện gì, cháu đều đồng ý.” Bởi vì cô không muốn nhìn thấy người trong lòng cô giống nhau thật bỏ trên dao thớt bị người ta đem ra cân đo bàn tán.

“Được rồi, nói rồi sẽ phải chịu trách nhiệm.” Trong lời nói của ông nội hàm chứa một tầng ý nghĩa khác, khiến Lục Phi cảm thấy mình đồng ý quá mức không cần thận, thôi mặc kệ như thế nào, cô đều không còn chỗ trống cho sự hối hận.

“Cảm ơn ông nội.” Lục Phi lại nhìn về phía ông nội cúi đầu một cái, lập tức xoay người đi khỏi phòng làm việc của Chủ tịch.

Nhìn bóng lưng cháu gái biến mất, ông nội Lục như có điều suy nghĩ.

....

Vợ chồng Ôn thị đưa mắt nhìn nhau, làm thế nào cũng không nghĩ đến, chủ tịch tập đoàn Lục thị lại chủ động tìm bọn họ, phải biết rằng bây giờ Ôn thị là điều người người muốn tránh né, chỉ sợ chạy không kịp.

“Mời hai vị đi lối này.” Dưới sự hướng dẫn của phục vụ, vợ chồng Ôn thị đi vào phòng VIP của một Câu Lạc Bộ tư nhân cao cấp.

Ông nội Lục đã chờ ở bên trong từ lâu. “Đến rồi.”

“Chủ tịch Lục.” Ba Ôn cẩn thận từng li từng tí, hướng về phía ông nội Lục gật đầu một cái, mẹ Ôn theo sát phía sau lưng ông về mặt cũng thận trọng.

“Ngồi đi.”

Vợ chồng Ôn thị ngồi xuống đối diện với ông nội Lục, một lúc lâu, ba Ôn mới cẩn thận mở miệng hỏi thăm: “Chủ tịch Lục tìm vợ chồng chúng tôi tới là....”

“Ha ha, tổng giám đốc Ôn đừng lo lắng.” Ông nội Lục nở ra một nụ cười: “Chỉ muốn nói chuyện làm ăn với tổng giám đốc Ôn.”

“Làm ăn?” Tiếng nói của ba Ôn không khỏi nâng cao lên, trái tim chợt đập nhanh, trong nháy mắt một ý tưởng xẹt qua đầu óc của ông, chẳng lẽ là....

“Nghe nói gần đây tài chính ở Ôn thị gặp chút căng thẳng.” Ông nội Lục cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Lục thị chúng tôi bằng lòng giúp ông vượt qua cửa ải này.”

“Cái gì!” Ba Ôn kinh ngạc thét to, mất đi sự trầm ổn và tỉnh táo những ngày qua.

Ông làm thế nào cũng không nghĩ đến, đường đường là Tập đoàn Lục thị lại chìa tay ra giúp đỡ ông vào lúc này, nhưng ngay sau đó ông lại bình tĩnh: “Chủ tịch Lục, ngài bằng lòng ra tay giúp đỡ, thật sự là vô cùng cảm kích, tôi cũng biết rõ thiên hạ không có bữa cơm trưa nào miễn phí, điều kiện của ngài là gì?”

“Nghe nói gần đây hai vị đang sắp xếp mai mối cho lệnh công tử, không biết hai vị nhìn cháu gái nhà tôi có vừa mắt hay không?” Về mặt ông nội Lục tươi cười, nhưng trông mắt đen nghiêm túc kia lại lộ ra uy nghiêm không cho phép cự tuyệt.

“Chủ tịch Lục là nói.....” Ba Ôn không dám kết luận vội vàng, dừng lại một chút, nhìn về phía ông nội Lục.

“Cháu gái nhỏ của tôi, Lục Phi.” Ông nội Lục hơi than thở. “Năm nay nó cũng hai mươi sáu tuổi rồi, mấy năm qua đều chỉ lo cho công việc, về mặt tình cảm vẫn là không có gì, nếu như không chê, hai nhà chúng ta kết thông gia, như thế nào?”

“Chủ tịch Lục, sao ngài lại nói như vậy, đã sớm nghe nói giám đốc Lục trẻ tuổi, năng lực lại hơn người, cực kỳ xuất sắc, có thể kết thông gia cùng ngài là vinh hạnh của chúng tôi.” Trong lòng ba Ôn vui mừng, không nghĩ tới Chủ tịch Lục lại đem đứa cháu gái mình yêu thương nhất – Lục Phi đẩy qua đây, vốn tưởng rằng là một tiểu thư nào đó trong nhà họ Lục, không ngờ là một trong những ứng cử viên có khả năng trở thành người thừa kế Lục thị trong tương lai.

Vừa nghĩ đến đó, trong lòng ba Ôn không khỏi bật cười, Lục Phi thật sự là nhân tài hiếm có, đặc biệt là có tài năng trời cho về kinh doanh, cơ hồ lấy được chân truyền của Chủ tịch Lục, huống chi cô chính là đứa cháu gái duy nhất Chủ tịch

Lục mang theo bên người để dạy bảo, những người cháu khác trong nhà họ Lục, cháu gái thường so sánh với nhau, nhưng chỉ có thể cho rằng Lục Phi vận khí tốt.

“Nếu tổng giám đốc Ôn đồng ý, như vậy thì để tôi sắp xếp cho hai đứa nhỏ gặp mặt, làm quen một chút.” Ông nội Lục không khách khí về sắp đặt của mình chút nào.

“Lập tức nghe theo ngài.” Ba Ôn không có bất kỳ ý kiến khác, mà mẹ Ôn ở bên cạnh lại lo lắng về phản ứng của con trai Ôn Thiếu Nhiên, hi vọng con trai có thể yêu mến tiểu thư nhà họ Lục này thì tốt.

Ông nội Lục nghe vậy cười cười, đáy mắt thoáng qua một tia sáng giáo hoạt, chậm rãi bưng tách trà trước mặt lên, tinh tế đánh giá, hi vọng thẳng thót nhà họ Ôn có thể mang đến hạnh phúc và ấm áp mà đứa cháu gái kia thiếu hụt.

3. Chương 3: Chương 3

Ngay trong buổi tối hôm đó, sau khi Lục Phi nghe ông nội nói, cả người cũng mất đi tỉnh táo.

“Ông nội.” Lục Phi mang vẻ mặt nóng nảy trước nay chưa từng có, không kềm chế được mà gầm nhẹ với ông nội: “Tại sao ông có thể làm như vậy chứ, đây không phải là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn sao?”

“Đem đứa cháu ông yêu thương nhất gả cho con trai nhà ông ta, là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn?” Chân mày ông nội Lục nhíu chặt, vẻ mặt không vui. “Còn dưng một món tiền lớn bỏ sung vào lỗ hổng nhà họ Ôn, cái này gọi là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn? Nếu lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà tốt như vậy, ông nội của cháu cũng muốn.”

“Ông nội....” Lục Phi hiếm khi lộ ra dáng vẻ cô gái nhỏ, gắt giọng: “Cháu chỉ muốn giúp nhà họ Ôn vượt qua cửa ải khó khăn, không muốn nhân vật quan trọng nhà người ta lấy cháu.”

“Tiểu Phi, số tiền giúp đỡ nhà họ Ôn hiện tại không thể xem là một con số nhỏ, cuối cùng ông không thể vô duyên vô cớ giúp đỡ nhà họ Ôn thế.” Ông nội Lục giống như là đoán chắc cháu gái mình sẽ phản đối, quyết tâm phải làm như vậy: “Muốn ông bỏ ra số tiền kia, chỉ có thể làm thành của hồi môn của cháu, nếu không thì không bàn nữa.”

“Ông nội, ông...” Lục Phi biết ông nội không nói giỡn, là nghiêm túc.

“Tiểu Phi, ông nội biết cháu thích thằng nhóc nhà họ Ôn, cho nên mới phải ra tay giúp nhà họ Ôn, nếu không sống chết nhà họ Ôn không liên quan tới ông.” Ông nội Lục tỏ thái độ công khai: “Cháu muốn gả cho Ôn Thiếu Nhiên, hay muốn ông mặc kệ sống chết nhà họ Ôn, chính cháu tự mình quyết đi.”

“Ông biết rõ cháu không thể nhìn nhà họ Ôn như thế.” Lục Phi không có lựa chọn nào khác, khê thở dài: “Cháu đồng ý là được.”

“Tiểu Phi, còn nhớ ông nội đã dạy cháu như thế nào không?” Khóe mắt ông nội Lục nhíu lại, nghiêm túc nhìn về phía cô: “Thân là một người làm ăn, quan trọng nhất chính là đem về lợi nhuận cao nhất, vô luận cháu bỏ ra bao nhiêu, quan trọng là kết quả cuối cùng được như mình mong muốn, như vậy cuộc mua bán này chính là lời, hôn nhân cũng giống vậy, Tiểu Phi, cháu là một đứa trẻ thông minh, biết nên làm thế nào, ông nội cũng chỉ có thể giúp cháu những thứ này, còn dư lại tự cháu phải làm.”

“Ông nội....” Lục Phi không kìm nổi chút ghen ngào, hốc mắt hơi đỏ hồng, nhìn mái tóc điểm vài sợi bạc trắng của ông nội, trong lòng chua xót một trận: “Cháu hiểu rõ về sau nên làm như thế nào, bất kể là có như ý muốn của cháu không, cháu sẽ không hối hận về tất cả những gì đã làm hôm nay.”

“Cháu đã nói như vậy, ông nội cũng không thể nói cái gì nữa.” Ông nội Lục không khỏi cảm thán trong lòng: “Mấy ngày nữa ông nội sắp xếp cho các cháu gặp nhau.”

“Cháu biết rồi.”

“Được rồi, ông mệt rồi, cháu đi ra ngoài đi.” Ông nội Lục nói xong rồi khoát khoát tay với cô, ý bảo cô rời đi.

Lục Phi gạt đầu với ông, xoay người đi ra khỏi phòng của ông nội.

Lục Phi trở về phòng, còn không dám tin tưởng mình thật sự sẽ gả cho Ôn Thiếu Nhiên, ngã xuống giường cô khó nén được kích động trong lòng, không kìm lòng được mà lăn qua lộn lại ở trên giường, cuộn mình vào trong chăn mềm, khóe môi không che giấu được nụ cười.

Trời ạ, đây là thật sao? Thật không phải là đang nằm mơ sao?

Cô ngây ngốc đưa tay捏 gò má mình, cảm giác đau đớn này để cho cô tỉnh táo hơn nhiều, thật không phải là đang nằm mơ.

Nhưng khi cô nghĩ đến phản ứng của Ôn Thiếu Nhiên thì khóe môi đang gợn lên lại rũ xuống, hôn nhân giống như mua bán, Ôn Thiếu Nhiên thật sự bằng lòng tiếp nhận sao? Vừa nghĩ tới đó, lòng của Lục Phi không khỏi cảm thấy hơi lo lắng, để cho cô đột nhiên cảm thấy có chút mê man đối với cuộc sống tương lai.

Mà đổi qua nhà họ Ôn, Ôn Thiếu Nhiên lạnh lùng nhìn ba mẹ trước mặt, trong lòng dâng lên vô hạn bi ai, nhếch khóe môi lên tạo là đường cong nhàn nhạt, giống như là châm chọc việc kết hôn buồn cười này, nhưng mà mặc kệ, dù giễu cợt thế nào cũng thế, cuộc kết hôn này là bắt buộc phải làm rồi, mà hôn nhân của anh nhất định đã thành một cuộc tiến hành giao dịch mua bán.

Vốn anh còn ôm một tia may mắn trong lòng, hiện tại sẽ không còn người nào muốn gả cho anh, thật không nghĩ đến, vào lúc này tự nhiên lại có người ngu ngốc lựa chọn gả cho anh, nguyện ý ôm cục diện rối rắm của Ôn thị vào người, anh còn có thể nói cái gì? Anh không thể nói, cũng không thể quyết định cái gì cả, bởi vì căn bản là anh không thể làm gì.

Mẹ Ôn nói: “Thiếu Nhiên, ngày mai gặp mặt Lục tiểu thư được không?”

Thật vất vả mới tìm được người sẵn lòng chia tay giúp đỡ công ty Ôn thị, hơn nữa người giúp đỡ còn là nhà họ Lục lớn như vậy, mặc dù cảm thấy có lỗi với con trai, nhưng cơ hội tốt như thế, nói gì cũng không thể bỏ qua.

Nhìn như trưng cầu sự đồng ý của anh, nhưng trên thực tế là làm cho anh không cách nào cự tuyệt, Ôn Thiếu Nhiên sao lại không biết tình toán nhỏ trong lòng ba mẹ, một mặt trắng, một mặt đen, chính là để cho anh ngoan ngoãn tiếp nhận sắp xếp này.

“Mẹ, chắc hẳn hai người đã sắp xếp xong rồi, không phải sao?” Giọng nói của Ôn Thiếu Nhiên không mang theo nhiệt độ nói: “Đáp án của con rất quan trọng sao?”

“Con muốn nói cái gì?” Ba Ôn mất hứng gầm nhẹ: “Tóm lại là đã sắp xếp xong thời gian, sáng ngày mốt ở Câu Lạc Bộ Tùng Sơn, con nhất định phải gặp mặt tiểu thư nhà họ Lục, làm quen một chút.”

Ba Ôn trực tiếp hạ lệnh, mà chính thái độ này làm cho Ôn Thiếu Nhiên càng thêm chán ghét.

“Xem ra trực tiếp đưa tới cửa không được rồi, còn muốn cho khách hàng xem mặt một chút coi có vừa lòng hay không mới được, đúng không?” Ôn Thiếu Nhiên lạnh lùng tự giễu cợt. “Yên tâm, trong hôn lễ nhất định không thiếu chú rể.” Anh nói xong không để ý đến nét mặt không vui của ba mẹ, tự mình đứng dậy rời khỏi cái ngôi nhà to lớn làm cho người ta hít thở không thông.

Ôn Thiếu Nhiên liên tục tăng tốc độ xe, xe lao vút như con thoi trong bóng đêm, trong vài giây ngắn ngủi khoải cảm liều mạng như vậy để cho đầu óc anh được thông suốt, nhưng khi xe đột nhiên dừng lại ở ven đường, hai tay anh nắm chặt tay lái, trên mu bàn tay mơ hồ nổi gân xanh, cho thấy sự nhẫn nại của anh lớn đến đâu.

“Chết tiệt, chết tiệt!” Hai tay của anh bỗng dưng dùng sức đánh vô tay lái, hận thấu xương sự bất lực của mình, còn không có biện pháp thay đổi số mệnh này.

....

Ngày gặp mặt đến rất nhanh, Lục Phi đặc biệt căng thẳng, cô thức dậy sớm một chút, phá lệ ở trong phòng lựa chọn quần áo, hơn nữa còn dùng mất hơn một tiếng đồng hồ để lựa chọn.

Đây chính là điều trước đến nay chưa từng có, phải biết đối với cô mà nói thời gian rất quý giá, một phút lập tức có thể ra quyết định nắm trong tay hơn trăm vạn, thậm chí là hàng chục ngàn vạn, thế mà cô lại đang ở đây lãng phí chừng hơn một tiếng đồng hồ vì chuyện vặt vãnh như vậy, bây giờ nghĩ lại quả thật không giống cô.

Cô nhìn thời gian còn nửa tiếng nữa mới đến thời gian hẹn, theo thời gian đến gần tâm tình càng thấp thỏm hơn, càng ngày càng trở nên lo lắng, kể từ sau lần gặp gỡ ầm ập bất ngờ khi còn bé, cô chưa từng gặp lại anh, mặc dù không biết là từ lúc nào cô đã len lén chú ý đến tin tức về anh, thế nhưng đều biết được thông qua thời sự, tạp chí, không chính thức giống hôm nay, gặp mặt gần gũi.

Nghĩ đến đây, nhịp tim Lục Phi lập tức đập nhanh, đáy lòng kích động gần như không nhận được muốn biểu lộ lên trên mặt, cũng may trải qua nhiều năm tháng rèn luyện, cô khống chế tâm tình của mình khá tốt.

Thời gian trôi qua từng chút từng chút, đã đến thời gian hẹn gặp mặt, nhưng không thấy nhân vật nam chính xuất hiện, Lục Phi không kìm nổi chút gấp gáp, thỉnh thoảng đưa tay lên nhìn đồng hồ trên cổ tay, sau đó lại nhìn cửa phòng một chút, vẫn không có tiếng động mở ra.

Tâm tình vốn là căng thẳng kích động dần dần đổi thành nôn nóng, lo lắng, cuối cùng biến thành mất mát, thời gian gặp mặt trôi qua ba tiếng, cuối cùng điện thoại di động của cô cũng vang lên.

“Xin chào, tôi là Lục Phi”

“Lục tiểu thư, hôm nay tôi rất bận, cho nên muốn gặp mặt tôi thì không được rồi, dù sao tôi nhất định cũng sẽ xuất hiện trong hôn lễ.” Ôn Thiếu Nhiên vừa mới hoàn thành một ca phẫu thuật đi ra, lúc này mới nhớ hôm nay có cuộc gặp mặt, mặc dù nói không biết Lục tiểu thư kia có chờ anh hay không, nhưng anh vẫn gọi điện thoại nói một tiếng.

“Tôi không biết cô có mục đích gì khi đồng ý cuộc hôn nhân này, nhưng tôi tin tưởng trong lòng mọi người đều hiểu rất rõ ràng, bất quá chỉ là một cuộc giao dịch mua bán, cho nên trường hợp này đi hay không cũng thể thôi, sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ nhìn thấy nhau trong hôn lễ, cứ như vậy đi.” Ôn Thiếu Nhiên nói xong, cũng không đợi Lục Phi có phản ứng gì lập tức cúp điện thoại, coi như vị đại tiểu thư này đi tố cáo, anh cũng không để ý.

Anh lắc lắc đầu, xoay người đi về phía phòng làm việc, ném những chuyện phiền lòng ra sau lưng, tạm thời không thêm nghĩ nữa.

Nhưng Lục Phi lại bị tổn thương rồi, tay nhỏ bé của cô nắm thật chặt chiếc điện thoại động, sững sờ ngồi tại chỗ, thở hổn hển một lúc lâu.

“Thì ra là anh không hề bằng lòng.” Qua một lúc lâu, Lục Phi cúi đầu nhìn điện thoại di động rồi tự lẩm bẩm, trong mắt toát ra một chút ưu thương, khóe môi kéo ra một nụ cười nhẹ có vẻ vô cùng chất đắng.

Trái tim Lục Phi vẫn tồn tại hy vọng, cho đến giờ phút này mới hiểu được, cuộc sống tương lai của bọn họ có một bắt đầu rất xấu, từ mấy lời nói của Ôn Thiếu Nhiên, cô có thể nghe ra trong lòng anh tức giận đến cỡ nào, nhưng mà tình trạng hiện tại của nhà họ Ôn bắt anh không thể không tiếp nhận sắp xếp như thế, đối với tự tôn của người đàn ông mà nói đây chắc là đả kích rất lớn.

Thế nhưng tất cả đã bắt đầu rồi, cô còn có thể dừng lại được sao?

Lục Phi biết mình tư lợi riêng, nhiều năm qua đứng xa nhìn đã đạt đến giới hạn, thật vất vả mới có thể đến gần anh, thậm chí có cơ hội sống cùng anh, cô thật sự không muốn bỏ lỡ chút nào.

Cho dù bọn họ bắt đầu rất tệ, nhưng cô muốn vì tình yêu của mình mà cố gắng một lần, thử một lần cũng tốt, nếu không cô sẽ phải hối hận.

Ông trời, người đã cho con một cơ hội đúng không?

Đáy lòng Lục Phi reo hò, hi vọng ông trời có thể nghe được âm thanh khát vọng trong lòng cô, để cho mơ ước của cô có thể thực hiện được, có thể đi vào cuộc sống của Ôn Thiếu Nhiên, đi vào trong giấc mộng ấm áp cô vẫn mơ.

4. Chương 4: Chương 4

Trong quán bar, bạn tốt của Ôn Thiếu Nhiên – Mã Vực đang mang bộ dạng xem kịch vui: “Đừng uống nữa, coi như bây giờ cậu có uống say, cũng không thay đổi được sự thật, trừ phi cậu đấu tranh... Nhưng lấy tính cách của cậu, sợ rằng rất khó làm ra chuyện như vậy.”

“Cậu đây là đang cười trên nỗi đau của người khác sao?” Ôn Thiếu Nhiên liếc Mã Vực một cái, tức giận nói.

“Đúng vậy đó.” Mã Vực hào phóng thừa nhận: “Cho tới bây giờ cậu đều không tham dự vào việc làm ăn của gia đình, cái này cũng không có nghĩa là cậu có thể thoát khỏi trách nhiệm con trai trưởng nhà họ Ôn, tin tưởng bản thân cậu cũng hiểu rõ, bằng không đối với cuộc kết hôn này, làm sao cậu có miệng lại không nói ra một tiếng?”

“Không lên tiếng sao?” Ôn Thiếu Nhiên kéo ra một nụ cười thản nhiên, bản thân mình không đấu tranh sao? Nếu như thật sự không có, như vậy ngày đó hẹn gặp mặt với Lục Phi, tại sao anh cố ý không đến vậy? Nghĩ tới đây, dưới đáy lòng Ôn Thiếu Nhiên không khỏi lạnh lùng cười nhạo chính mình.

“Lên tiếng có ích không?” Tay Ôn Thiếu Nhiên cầm ly rượu trước mặt lên nhẹ nhàng lắc lắc, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch: “Thân là con trai cả nhà họ Ôn, trong mắt ba mẹ không thể thừa kế công ty đã là tội ác tày trời, nếu trong hôn nhân không để cho nhà họ Ôn có được lợi ích, vậy thì thật sự là tội đáng chết vạn lần rồi.”

Mã Vực nghe ra được trong lời nói Ôn Thiếu Nhiên có ý tứ giễu cợt, không khỏi cảm thấy buồn thay cho anh, số mạng Ôn Thiếu Nhiên thật không có biện pháp thay đổi, mà điều anh có thể làm chỉ là chúc phúc và ủng hộ người bạn tốt này thôi.

“Có lẽ cuộc hôn nhân này không tệ như cậu nghĩ.” Mã Vực an ủi: “Theo tôi được biết, Lục Phi chính là đại mỹ nữ, không chỉ là người đẹp, hơn nữa năng lực rất xuất sắc, quan trọng hơn, cô ấy chính là người có cơ hội được chọn cao nhất để trở thành người thừa kế Tập đoàn Lục Thị trong tương lai, nói thật, cậu cưới được Lục Phi chính là làm cho không ít người nổi tiếng tài giỏi ghen tỵ.”

Nghe đến mấy câu này, Ôn Thiếu Nhiên lập tức quay đầu nhìn chằm chằm Mã Vực, vẻ mặt kinh ngạc: “Thì sao, cậu cũng là một người trong đó hả?”

“Ha ha, Lục Phi cũng không phải là thức ăn của tôi.” Mã Vực vừa nghe xong sợ đến vội vàng lắc đầu: “Lục Phi cũng không phải là cô gái bình thường, trên thương trường cô ấy tên riêng là: ‘Người đẹp lạnh lẽo’ danh xưng là Nữ cường nhân siêu cấp (super), tôi đây cũng không thể điều khiển được cô gái lợi hại như vậy, nhưng cậu - cái người bác sĩ khoa ngoại thiên tài thông minh hầy tới chinh phục cô ấy đi.”

“Chinh phục cô ấy?” Ôn Thiếu Nhiên không quan tâm mà nở nụ cười: “Tôi là cái gì mà muốn chinh phục cô ấy? Coi như đã kết hôn, chúng tôi cũng chỉ là người xa lạ ở chung thôi, huống chi tôi không có một chút hứng thú nào với việc chinh phục một nữ doanh nhân lạnh lẽo.”

“Thế nhưng ‘Người đẹp lạnh lẽo’ có thể cứu vớt nhà họ Ôn các cậu.” Mã Vực nói trúng tim đen.

Lông mày Ôn Thiếu Nhiên nhíu chặt lại, căn bản không cách nào phản bác lại lời nói của Mã Vực, khoe miệng vẽ ra một nụ cười lạnh: “Đúng vậy, cô... chính là cọng cỏ cứu mạng nhà họ Ôn chúng tôi.”

Mã Vực biết giờ phút này trong lòng Ôn Thiếu Nhiên có nhiều uất ức, không nói gì thêm, chỉ lặng lẽ ở một bên uống rượu với anh, mà đây cũng là điều duy nhất hiện tại anh có thể làm, haiz! Anh than thở trong lòng, hi vọng cái người đẹp lạnh lẽo trong truyền thuyết kia có thể thay đổi cuộc hôn nhân này, bằng không cuộc sống hôn nhân của bọn họ nhìn là có thể hiểu được.

Đêm nay, Ôn Thiếu Nhiên từ trước đến nay có lực tự chủ rất mạnh lại uống đến say không còn biết gì, cuối cùng vẫn do Mã Vực bảo tài lái xe đưa anh trở về nhà trọ.

....

Hôm sau, mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, Ôn Thiếu Nhiên ngồi phịch trên giường lớn rên rỉ một tiếng, bàn tay vuốt cái trán, lông mày nhíu chặt, chậm rãi mở mắt, say rượu nhúc nhúc đầu làm cho anh rên rỉ mấy tiếng nữa, lật người ở trên giường, từ từ trở mình tỉnh lại.

Cặp mắt Ôn Thiếu Nhiên hoàn toàn mở ra, nhìn trần nhà một hồi lâu, mới chậm rãi xuống giường, nhìn một lượt khắp căn phòng, phát hiện anh đang ở tại nhà trọ của mình, nghĩ thâm nhất định là Mã Vực đưa mình về, bởi vì nhà trọ này chỉ có mình Mã Vực biết, ngay cả ba mẹ cũng không biết anh đang ở nhà trọ nào bên ngoài.

Ôn Thiếu Nhiên loạng choạng xuống giường, đi vào phòng tắm tẩy đi mùi rượu trên cơ thể, để cho mình khôi phục vẻ nhẹ nhàng, khoan khoái và tỉnh táo những ngày qua, nước ấm áp truyền từ đỉnh đầu xuống, làm cho đầu óc anh càng ngày càng trở nên tỉnh táo, lý trí cũng chậm chậm quay lại.

Anh rất ít khi phóng túng như vậy, thậm chí chưa từng luống cuống như vậy, nhưng tối hôm qua anh quả thật muốn hưng hăng say một trận, nếu không buồn bực đè nén dưới đáy lòng không chỗ trút ra, anh thật sự sẽ nổ tung.

Bất quá vẻ mặt không khống chế được chỉ có thể ở lại tới hôm qua, về sau sẽ không bao giờ xuất hiện nữa, đáy lòng anh âm thầm tự nhủ, từ nay về sau anh chỉ cần hoàn thành cuộc giao dịch này là được.

Đến buổi chiều, Ôn Thiếu Nhiên mới vừa vào cửa chính bệnh viện, ngay lập tức được một số người quàng tầm mắt dò xét, nhưng anh vẫn bình tĩnh đi về phía phòng làm việc như trước, không đếm xỉa đến những ánh mắt soi mói kia, giống như lời xì xào bàn tán của bọn họ không truyền vào lỗ tai anh.

Đáng tiếc anh nghĩ giả vờ không biết cũng không được, luôn có người không ngừng nhắc nhở anh.

“Bác sĩ Ôn, chúc mừng.” Một bác sĩ khác xem ra tương đối quen biết đến trước mặt Ôn Thiếu Nhiên nói chúc mừng anh.

“Bác sĩ Đỗ, không biết lời chúc mừng của anh đến từ đâu?” Ôn Thiếu Nhiên khẽ mỉm cười, nhân nhạ nói xã giao.

“Ha ha, bác sĩ Ôn, anh thật biết nói đùa, bây giờ còn người nào không biết, chuyện tốt của anh và tiểu thư thứ ba Tập đoàn Lục Thị đang đến gần.” Gương mặt bác sĩ Đỗ ra vẻ ghen tỵ. “Nghe nói tương lai tiểu thư Lục Phi có thể là người thừa kế Lục Thị, bác sĩ Ôn, anh thật sự làm cho người ta hâm mộ quá.”

Đối với lời châm chọc khiêu khích của đồng nghiệp, sắc mặt Ôn Thiếu Nhiên vẫn ‘sóng nước chẳng xao’ như cũ, chỉ nở ra nụ cười nhân nhạ với đối phương. “Thật xin lỗi, bác sĩ Đỗ, một chút nữa tôi còn có một ca phẫu thuật, thứ lỗi không thể tiếp anh được.”

Ôn Thiếu Nhiên nói xong khẽ vỗ vai bác sĩ Đỗ, sau đó lập tức vòng qua anh ta đi về phòng làm việc, nhưng nhìn Ôn Thiếu Nhiên như lạnh nhạt, thật ra hai tay đang nắm chặt thành quyền, trên mu bàn tay mờ hồ nổi đầy gân xanh, có thể thấy được giờ phút này anh rất tức giận, vẫn còn phải làm bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Ngày này có thể nói là một ngày khó chịu nhất với Ôn Thiếu Nhiên, thời gian lại như dài đằng dặc, bất luận đi đến nơi nào cũng nghe được tin tức về Lục Phi – vợ sắp cưới của anh, nghĩ đến cũng buồn cười, tin tức mình phải kết hôn lại được biết thông qua miệng người khác, thật là đáng buồn mà.

Ngày kế tiếp, Ôn Thiếu Nhiên đã sớm mệt mỏi không chịu nổi, tự mình trở về nhà trọ, đến đèn còn không mở, gục trên ghế sofa phóng khách suy nghĩ, đáng tiếc thứ thuộc về không gian riêng của mình quá ít ỏi, chuông điện thoại di động không ngừng reo lên, kéo suy nghĩ từ ngoài không gian của anh trở lại.

“Alo.” Ôn Thiếu Nhiên bất đắc dĩ cầm điện thoại di động lên, ấn phím trả lời, có chút không kiên nhẫn lên tiếng.

“Thiếu Nhiên, là mẹ, việc kết hôn của con và tiểu thư nhà họ Lục, ba con và chủ tịch Lục đã định xong rồi, tổ chức ngày mười lăm tháng sau.” Mẹ Ôn cẩn thận từng li từng tí nói với Ôn Thiếu Nhiên.

Mà Ôn Thiếu Nhiên giống như nghe được một câu chuyện cười, khóe môi cong lên một đường, lời nói ra mang theo đầy châm chọc: “Mẹ, chuyện này hôm nay con đã được biết thông qua miệng đồng nghiệp rồi, thật là làm phiền mẹ, còn lãng phí thời gian gọi tới nói cho cái người chú rể là con một tiếng chính xác, thành thật xin lỗi, nếu như mẹ gọi điện thoại tới vì nói cho con biết chuyện này, vậy con biết rồi, ngày kết hôn đó con nhất định sẽ đến trình diện, cứ như vậy đi.”

Sau đó anh không chút do dự cúp điện thoại, đặt điện thoại hết pin xuống, quăng sang một bên.

“Chết tiệt.” Anh phiền não xoa xoa tóc của mình, hung hăng khề nguyên rửa một tiếng, một hơi thở dài giấu ở trong lòng, hít thở không thông, làm thế nào cũng không phát tiết ra được, nhất là bên lỗ tai anh lại không tự chủ vang lên vài tin tức hôm nay anh nghe được ở bệnh viện có liên quan đến người chuẩn bị làm cô dâu kia.

Nghe nói dung mạo của cô rất xinh đẹp, tính tình thì rất lạnh lùng, nghe nói năng lực của cô rất mạnh, nhưng đồng thời cũng rất bạc tình, có thể không nháy mắt đá rơi nhân viên kỳ cựu trong công ty, nghe nói cô.... Tóm lại hôm nay anh nghe được rất nhiều tin đồn, làm cho tâm tình anh hạ thấp xuống điểm băng.

Haiz! Thở ra một hơi thật dài, đôi tay Ôn Thiếu Nhiên vỗ nhẹ nhẹ lên trên má, ý đồ để cho mình tỉnh táo hơn một chút, khôi phục lý trí và sự điềm tĩnh ngày xưa.

5. Chương 5: Chương 5

Biệt thự nhà họ Lục, phòng khách to lớn có vẻ cực kỳ an tĩnh, đôi mắt nhìn xa trông rộng của ông nội Lục nhìn chăm chăm cháu gái đối diện, trên mặt không có bất kỳ biểu lộ gì.

“Còn một tuần, cháu còn có cơ hội đổi ý.” Giọng nói già nua vang lên ở bên trong phòng sách.

“Ông nội, hình như cháu không có cơ hội đổi ý, không phải sao?” Lục Phi ngẩng đầu lên, đôi mắt đen láy lóe sáng không chút sợ hãi nào đón lấy ông: “Nếu như mà cháu đổi ý, ông sẽ khoanh tay đứng nhìn, như vậy nhà họ Ôn cũng chỉ có một con đường có thể đi đó là phá sản.”

“Tiểu Phi, cháu thật sự nghĩ kỹ chưa?” Mặt ông nội Lục nghiêm túc: “Ngay cả mặt của Ôn Thiếu Nhiên cháu cũng chưa thấy, cháu bằng lòng vì nó mà đánh cược một lần như vậy sao?”

“Cháu.....” Đáy mắt Lục Phi thoáng qua một tia kinh ngạc, không ngờ chuyện mình giấu giếm lại bị ông nội phát hiện. “Ông.....”

“Làm sao ông biết được à?” Ông nội Lục giống như biết cô muốn hỏi điều gì: “Cháu cho rằng cháu không nói, ông nội sẽ không biết sao? Dù nói thế nào, Ôn Thiếu Nhiên là chồng tương lai của cháu gái ông, cháu cảm thấy ông sẽ không biết sao?”

“Ông nội, anh ấy không có ý.” Lục Phi chỉ sợ ông nội cô tức giận, nôn nóng giải thích thay Ôn Thiếu Nhiên.

“Được rồi, được rồi, nhìn cháu căng thẳng kia.” Ông nội Lục không khỏi than thở trong lòng: “Tiểu Phi, còn chưa có bắt đầu, cháu đã thua.”

“Ông nội, cháu biết rõ.” Lục Phi khó có khi lộ một mặt yếu đuối trước mặt ông nội: “Nhưng mà....ông nội, cái này không liên quan đến vấn đề thắng thua.”

“Không liên quan đến thắng thua?” Ông nội Lục khẽ hừ lạnh: “Thân là một nhà lãnh đạo xuất sắc, đây chính là biểu hiện yếu đuối không có năng lực, Tiểu Phi, ông nội không hy vọng thấy cháu như thế này.”

“Ông nội, cháu tự có chừng mực, sẽ không làm chuyện tổn hại đến lợi ích Lục Thị.” Lục Phi nghe ra lời cảnh cáo của ông nội.

“Ừ, tốt nhất là như vậy.” Ông nội Lục gật đầu một cái, giơ tay lên hướng về phía cô: “Được rồi, cháu ra ngoài đi.”

Lục Phi đứng lên, khẽ cúi đầu sau đó đi ra khỏi phòng sách, vậy mà cô vừa mới bước ra khỏi phòng sách, lập tức gặp người không muốn gặp ở phòng khách.

“Ôi, nhìn một chút, đây là ai vậy?” Một cô gái xinh đẹp mặc quần đỏ chặn đường đi của Lục Phi, mà theo sau lưng cô gái còn có hai cô gái cũng xinh đẹp thời trang giống như thế: “Thì ra là tiểu thư thứ Ba nhà họ Lục chúng ta, ách... Không phải nói là Ôn phu nhân mới đúng.”

“Chúc mừng cô, đã trở thành vợ của người bác sĩ ngoại khoa thiên tài, phải biết rằng, Ôn Thiếu Nhiên thật sự người yêu tốt nhất trong mắt rất nhiều cô gái.” Một cô gái mặc quần dài màu vàng nhạt nở ra một nụ cười châm chọc với Lục Phi.

Ba cô gái này đều là chị em cùng họ với Lục Phi, bởi vì từ nhỏ Lục Phi đi theo bên cạnh ông nội, làm cho lòng các cô tồn tại đổ kỵ, mà càng làm cho họ hận nghiêng răng nghiêng lợi chính là, phụ nữ ở nhà họ Lục chỉ có mình Lục Phi có thể đi vào làm việc ở Lục Thị, hơn nữa còn được trọng dụng như vậy, thậm chí đối xử còn tốt hơn cháu trai nhà họ Lục, cho nên từ nhỏ đến lớn bọn họ rất ghen tỵ với Lục Phi, bởi vì ông nội có đồ gì tốt luôn để cho cô.

Bây giờ lại còn đem Lục Phi gả cho người bác sĩ thiên tài khoa ngoại Ôn Thiếu Nhiên, phải biết rằng Ôn Thiếu Nhiên anh tuấn hơn người thường, những người trong xã hội thượng lưu đều muốn lấy anh làm chồng, nếu không phải hiện tại nhà họ Ôn gặp khó khăn về tiền bạc, sao có thể đến phiên Lục Phi chiếm tiện nghi này.

“Nhưng mà chị họ à, nghe nói lần này nhà họ Lục chúng ta phải đưa tiền cho người ta, nhà họ Ôn mới cưới chịu cưới cô ấy phải không?” Một cô gái khác mặc áo xanh da trời, vẻ mặt xem kịch vui: “Ôi, nhưng cũng khó trách, nữ doanh nhân xuất sắc giống như chị họ vậy, không đưa cho người ta ít tiền, có người con trai nào dám lấy.”

Cô gái áo xanh da trời mới nói xong, ba cô gái cũng không khách khí chút nào cười ha hả.

“Tránh ra.” Lục Phi chỉ đáp lại các cô hai chữ lạnh lùng.

“Lục Phi, cô kiêu ngạo cái gì, vốn tưởng rằng ông nội hiểu rõ cô nhất, không ngờ ông nội của tôi thế nhưng lại chọn cho cô một nhà chồng sắp phá sản, xem ra cô cũng chỉ như thế thôi.” Thân là trưởng nữ nhà họ Lục, Lục Lâm mặc chiếc quần đỏ chói mắt, nâng lông mày thanh tú lên nói khiêu khích, trong mắt đầy sự giễu cợt khi thấy người khác gặp nguy: “Còn phải đưa cho nhà chồng nhiều tiền như vậy, thật là rất đáng buồn mà.”

“Dù sao cũng hơn chị họ chị lấy tiền đưa cho Tiểu Bạch nhiều hơn.” Lục Phi lạnh lùng đáp lễ cô ta một câu, vươn tay đẩy ba cô gái cản đường ở trước mặt ra, sau khi đi vài bước thì ngừng lại, xoay người nói với Lục Lâm: “Chị họ, chị có thể lấy tiền đưa cho Tiểu Bạch, nhưng mà Tiểu Bạch của chị cầm tiền chị đưa dán vào rằng con nhà người ta, chị nói xem người nào tương đối rất đáng buồn đây? À đúng rồi, thuận tiện nhắc nhở chị một câu, ông nội ghét nhất là mua bán lỗ vốn, khoản mua bán này của chị mất lớn như thế, không biết ông nội của em có tức giận hay không đây?”

Lục Phi nói xong, nâng lên một nụ cười nhàn nhạt với các cô, cũng không quay đầu lại rời đi.

Ba cô gái đứng tại chỗ mọi người đều giận đến nổi trận lôi đình, nhất là Lục Lâm vừa tức vừa lo, hận không thể mang Lục Phi cắt thành tám khúc, chỉ có thể cắn răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm bóng lưng đã đi xa.

.....

Cuối cùng cũng đến ngày cử hành hôn lễ, mặc dù ở trong lòng Lục Phi tự nhủ không thèm để ý, nhưng khi thật sự đến ngày này, cô vẫn không kiềm nén nổi sự hồi hộp giống như tất cả cô dâu khác.

Khi bàn tay nhỏ bé của cô đặt trên bàn tay rắn chắc của Ôn Thiếu Nhiên thì lòng của cô không nhịn được cuồng loạn, sự kích động không thể kìm chế này vẫn ảnh hưởng đến trái tim từ trước đến giờ luôn bình tĩnh như nước hồ thu của cô, mà lúc này vẻ mặt Ôn Thiếu Nhiên lại không chút thay đổi, giống như tượng gỗ bị thao túng mặc cho người ta định đoạt.

Đối với người vợ này, Ôn Thiếu Nhiên căn bản là không ôm bất cứ kỳ vọng xa vời nào, nhưng khi anh vén khăn đội đầu của Lục Phi lên, đập vào mi mắt là gương mặt xinh đẹp trắng nõn hơi ửng đỏ thì trái tim của anh lại không khỏi đập mạnh một cái, mất đi tần số những ngày qua, cái loại cảm giác khẽ rung động xâm nhập anh, để cho anh sững sốt một hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần.

Anh cúi người, nhẹ nhàng hôn một cái lên đôi môi đỏ mọng của cô, nếu như không có tiếng vỗ tay xung quanh nhắc nhở, nói không chừng anh đã sớm kìm lòng không được mà hôn sâu hơn rồi, xem ra người vợ này thật không đơn giản, mới gặp mặt lần đầu tiên đã để cho anh mất đi tỉnh táo trước kia.

Ôn Thiếu Nhiên cúi đầu nhìn Lục Phi, cảm thấy có lẽ mình không thể nắm được cuộc sống tương lai trong tay.....

Bận rộn một ngày, cuối cùng hai người cũng thoát thân khỏi tiệc cưới chán ghét, trở về nhà trọ của Ôn Thiếu Nhiên.

“Tôi nghĩ chúng ta cần phải nói rõ ràng trước khi kết thúc ngày hôm nay”. Mới vừa vào đến trong phòng, Ôn Thiếu Nhiên đã không thể chờ đợi được mà nói ra yêu cầu của mình: “Giữa tôi và cô, tôi cũng không muốn nói nhiều lời khách sáo, chỉ có một số việc, tôi hi vọng thân làm vợ cô có thể làm được.”

“Làm cái gì?” Mặc dù lời đạo đầu khiến Lục Phi có chút chán nản như thế, nhưng cô vẫn cố gắng dùng vẻ mặt tốt nhất đối mặt với anh.

“Tôi hy vọng vợ của mình không nhúng tay vào sự nghiệp nhà họ Ôn, cô chỉ cần làm tốt những chuyện thuộc về bốn phận và những việc mà mình có thể làm, tôi hi vọng cô không cần dính vào công ty Ôn Thị, những thứ này hãy để cho cha, chú và các bác mình quản lý là được rồi, có thể làm được không?”

“Nếu như anh cho rằng em có ý đồ đối với Ôn Thị, cái này anh cứ yên tâm đi, em sẽ không làm như vậy.” Trái tim Lục Phi bị tổn thương, cho là anh hoài nghi mình có lòng dạ không tốt với công ty Ôn Thị, cho nên mới phải nói trước những lời này.

“Vậy thì tốt.” Ôn Thiếu Nhiên cũng không muốn phải nói những lời khó nghe như vậy trong đêm tân hôn, nhưng cái này là cấm kỵ của anh, cũng là ranh giới cuối cùng của anh, dù sao về sau bọn họ sẽ sinh hoạt cùng nhau, anh không hy vọng khi hai người ở chung lại có điều không thoải mái.

“Em có thể hỏi một chút phòng tắm ở đâu không?” Lục Phi không muốn tiếp tục đề tài này, bởi vì chuyện này sẽ ảnh hưởng tới tâm tình kích động vừa mong đợi lại vừa không yên của cô, cho nên lập tức nói sang chuyện khác.

“Phòng tắm ở đằng kia, bên trong có khăn bông mới.” Ôn Thiếu Nhiên nhìn thẳng vào cô. “Có gì cần cứ lên tiếng nói tôi.”

Lục Phi bị anh nhìn chăm chú có chút căng thẳng, gương mặt không khỏi ửng hồng, cũng may ánh sáng căn phòng tương đối tối, anh nhìn không ra đầu mối, nếu không cô sẽ bị bẽ mặt rồi.

“À, cảm ơn.” Lục Phi cố gắng kiềm chế, dùng hết sức làm ra vẻ mặt ung dung nhất, không để cho anh nhìn ra bản thân cô thật ra rất hồi hộp, xoay người từ từ đi vào phòng tắm.

Vừa đóng cửa phòng tắm lại, Lục Phi lập tức không nhịn được, tựa vào vách cửa.

Trời ạ, ngày này đối với cô mà nói quả thật tựa như một giấc mơ, dù là đến giờ phút này, cô vẫn không thể tin tưởng mình thật sự đã gả cho Ôn Thiếu Nhiên rồi, cô vươn tay bấm nhẹ trên khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, cảm giác đau đớn để cho khoe miệng cô khẽ giật lên, thật là, không phải đang nằm mơ.

Mà đổi thành, Ôn Thiếu Nhiên nhìn bóng lưng Lục Phi đi vào phòng tắm, tự nhủ, cuộc hôn nhân này chỉ là giao dịch, mà cái người gọi là vợ kia cũng chỉ là người xa lạ không có tình cảm, cho nên không cần tốn nhiều tâm tư, anh thậm chí còn không muốn có bất kỳ tình cảm nào với đối tượng mua bán.

6. Chương 6: Chương 6

Nhưng mà khi Lục Phi một thân nhẹ nhàng khoan khoái bước ra khỏi phòng tắm, phơi bày da thịt ửng hồng mê người ra bên ngoài thì ý chí kiên định của Ôn Thiếu Nhiên bắt đầu dao động.

“Em tắm xong rồi.” Lục Phi tự nói với mình là phải tỉnh táo, phải giống như mình ngày thường vậy, không để cho anh nhìn ra bản thân rất hồi hộp.

Trải qua một ngày xây dựng tâm lý, cuối cùng Lục Phi cũng ngẩng đầu lên đón lấy tầm mắt Ôn Thiếu Nhiên, biểu hiện bình tĩnh như vậy, tự nhiên như vậy. “Anh.... Cũng đi tắm đi.”

“Tôi đã tắm ở một căn phòng khác rồi.” Ôn Thiếu Nhiên nói xong những lời này, trong phòng nhất thời rơi vào lúng túng trầm mặc.

Thời gian trôi qua đặc biệt chậm, hai người cứ nhìn nhau như vậy, không biết là người nào chủ động nhảy qua bước đầu tiên, chỉ thấy Ôn Thiếu Nhiên chợt đưa tay ra kéo Lục Phi, không khách khí chút nào ném cô lên giường lớn mềm mại.

“A...” Tiếng thét lớn bật ra từ trong cái miệng nhỏ nhắn của Lục Phi, còn chưa kịp phản ứng, đã bị thân thể Ôn Thiếu Nhiên đè lên, anh giữ chặt cầm cô, hung hăng hôn cánh môi anh đào mềm mại của cô.

Trời mới biết bắt đầu từ nụ hôn ngọt ngào trong hôn lễ, anh đã sớm muốn làm như vậy rồi, hung hăng hôn cô, hung hăng giày xéo cô, hơn nữa thấy đôi mắt đen trong veo của cô lóe sáng như vậy, phảng phất giống như sẽ quyến rũ người ta, để cho anh không tự chủ được mà đắm chìm trong đó.

Trời ơi, tại sao có thể làm như vậy, tất cả đều rối rắm, không nên như vậy, anh nên tôn kính mà không thể gần gũi với Lục Phi, bảo trì cuộc sống vợ chồng tôn trọng nhau như khách mới đúng, không nên đụng vào cô, thế nhưng giờ phút này anh lại không nhận được!

“Ừ....” Lục Phi níu lấy áo choàng tấm của anh, tiếp nhận nụ hôn nồng nhiệt của anh.

Ôn Thiếu Nhiên cúi đầu nhìn chăm chú vào cô gái nhỏ trong ngực, trông mắt đen thoảng qua một tia sáng không đành lòng, anh muốn cô gái này, ngay bây giờ! Dục vọng mãnh liệt trong cơ thể khiến Ôn Thiếu Nhiên không có biện pháp bỏ qua, chỉ có thể thuận theo nó, hơn nữa cô là vợ hợp pháp của mình, anh làm như vậy hoàn toàn không có vấn đề, trong lòng anh đang thuyết phục chính mình.

“A....” Cô gái dưới thân rên rỉ một tiếng, một cổ cảm giác tê liệt chạy khắp toàn thân, cực kỳ thoải mái.

Ôn Thiếu Nhiên chậm rãi miêu tả cánh môi cô, như có như không quyến rũ lấy cô, đầu lưỡi nóng cạy hàm răng cô ra, không khách khí chui vào trong đó, hấp thu chất lỏng ngào trong miệng cô.

“Ừ, á....” Lưỡi Ôn Thiếu Nhiên quyến rũ, nướn cái lưỡi Lục Phi vào, tiếp xúc thân mật như vậy làm cho cô ngây ngô không thể chống đỡ được, tiếng rên rỉ yêu kiều bật ra từ trong cái miệng nhỏ của cô, đầu óc càng ngày càng trở nên mơ hồ, cả người chỉ còn lại cảm giác cháy hừng hực.

Lục Phi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ ửng lên, bị động tiếp nhận lửa nóng triền miên mà Ôn Thiếu Nhiên mang tới, lúc này anh đặt những nụ hôn xuống khuôn mặt cô, bàn tay vuốt ve chiếc eo mảnh khảnh của cô, không khỏi cảm thấy một trận nhốn nháo trong lòng.

Môi của anh từ từ đi tới bên tai cô, liếm láp như có như không, đưa đầu lưỡi ra ngậm vành tai châu tròn ngọc sáng đáng yêu của cô, thỉnh thoảng nướn, thỉnh thoảng gặm nhẹ, đưa đến cho cô từng trận run rẩy.

“Ừ, thật là nhiệt....” Lục Phi khẽ nhếch cái miệng nhỏ thỏ hồng hồng, cảm giác gãi ngứa để cho cô kim lòng không được đưa tay khẽ gạt bên tai, muốn đuổi cảm giác này đi.

Cái động tác vô ý thức này của cô làm Ôn Thiếu Nhiên cười một tiếng, cô thật là quá dễ thương.

“Bà xã” Ôn Thiếu Nhiên kim lòng không được mà gọi, không có một tia không muốn, tiếng gọi ấy rất tự nhiên, bàn tay to lớn rắn chắc của anh cởi dây áo choàng tấm trên eo cô ra, để lộ chiếc áo lót màu vàng nhạt, đầy đặn căng tròn như ẩn như hiện, quyến rũ hết thảy giác quan của anh.

“Đẹp quá.” Da thịt trắng như tuyết phơi bày ra bên ngoài làm cho anh không nhận được than ra tiếng, giờ phút này hai mắt cô híp lại, cái miệng nhỏ nhắn hé mở, tiếng rên mềm mại do kim lòng không được nên bật thốt ra, cảnh sắc mê người như vậy làm cho anh không nhận được muốn đoạt lấy cô ngay lập tức.

“Ừ, á....” Thân thể Lục Phi không chịu đựng được nhẹ nhàng run rẩy, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở, từng tiếng ngâm nga không ngừng bật ra từ bên trong. “A.... Á....”

Âm thanh mềm mại của cô khiến bụng dưới Ôn Thiếu Nhiên không thoát khỏi một trận co rút nhanh, anh nhìn cô thẹn thùng như thế, lại cúi đầu xuống lưu một dấu ấn trên da thịt trắng nõn, giống như nhiều đóa hoa nhỏ nở rộ, cực kỳ xinh đẹp.

“Không, đừng như vậy.... á....” Ngón chân của cô co quắp, thân thể run rẩy, cảm giác vừa thoải mái vừa tê liệt này khiến cho cô không biết phải làm sao.

“Đừng cái gì?” Khóe môi anh cong lên, cố ý chơi đùa cô, càng thêm ra sức khiêu khích giác quan của cô. “Như vậy không thoải mái sao?”

“A....” Chính là rất thoải mái, chưa bao giờ có tình triền xa lạ, khiến Lục Phi rất sợ nhưng lại không có cách nào kháng cự.

Ôn Thiếu Nhiên từ từ di chuyển nụ hôn tới trước ngực của cô, cách lớp áo lót viền tơ, anh ngậm trái bầu nhô ra nhẹ nhàng gặm cắn, một bàn tay khác vuốt ve chỗ non mềm căng tròn.

“A.... A.... Không....” Cô lần đầu nếm thử tình dục, không đỡ được đòn tấn công hung mãnh như vậy, muốn chạy trốn.

Một bàn tay anh giữ thật chặt eo nhỏ của cô, không để cho cô lui bước: “Ngoan, đi theo cảm giác đi.” Anh nhỏ giọng dụ dỗ cô.

“Em....”

“Sẽ rất thoải mái, anh sẽ dạy em từ từ.” Ngón tay Ôn Thiếu Nhiên nhẹ nhàng khép lại vân vê, thỉnh thoảng lại vuốt ve đầy đặn mềm mại của Lục Phi.

Đôi mắt như nước của cô giống như dính một tầng hơi nước mê ly, hai gò má mềm mại đỏ ửng, cánh môi non mềm bị anh hôn sưng đỏ, cả người tản ra hơi thở mềm mại đáng yêu, làm anh không nhịn được nghĩ muốn hung hăng giày vò cô, anh đẩy chiếc áo lót viền tơ màu vàng nhạt của cô lên cao, hai bầu ngực trắng nõn lập tức nhảy vào tầm mắt.

“Thật đẹp!” Anh nhịn không được thở dài nói.

Từ xưa tới nay chưa từng có ai to gan nhìn thẳng thân thể Lục Phi như vậy, huống chi là người đàn ông yêu cô, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hồng đến giống như muốn nở ra máu, đôi tay không nhịn được muốn che giấu bộ ngực.

Đáng tiếc bị Ôn Thiếu Nhiên lạnh tay lẹ mắt chặn lại: “Đây là của anh, không cho phép che.”

Hình ảnh xinh đẹp như thế tại sao có thể để cho cô che kín như thế, đây là của anh, ai cũng không thể cướp đoạt, anh bá đạo giơ hai tay của cô lên khỏi đỉnh đầu, thân hình cao lớn cứ đè ép cô như vậy, để cho cô không thể động đậy.

Lục Phi bị anh nhìn chăm chú nên không được tự nhiên, giãy dụa dưới người anh, muốn tránh khỏi áp chế của anh, vậy mà cô không chỉ không thể tránh thoát, ngược lại càng thêm kích thích dục vọng của Ôn Thiếu Nhiên, anh cúi đầu ngậm nhũ hoa mềm mại, đưa đầu lưỡi ra liếm láp lượn vòng, chọc cho cô liên tục rên rỉ.

7. Chương 7: Chương 7

“Á.... Á....” Hai nhũ hoa của cô bị anh thay phiên liếm láp, khiến cô ngượng ngùng không dứt, ngực sưng lên để cho cô càng thêm khó chịu, chỗ kín không khỏi chảy ra chút nước tơ vương.

Ôn Thiếu Nhiên cũng không có nhàn rỗi, bàn tay của anh chậm rãi đi xuống, cởi quần lót của cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng móc ra, dòng nước trắng đục làm cho khóe miệng anh khẽ gợn lên: “Em ướt.”

Nghe lời nói thế sao không xấu hổ, gương mặt Lục Phi đỏ bừng, hận không tìm được động chui vào: “Anh.... Đừng nói nữa.” Trời ơi! Thật là làm cho người ta xấu hổ!

Ôn Thiếu Nhiên khẽ mỉm cười, cúi người che cái miệng nhỏ nhắn của cô, đầu lưỡi nóng như lửa của hai người dây dưa lẫn nhau, anh mút mạnh vào, chiếm đoạt mật ngọt trong miệng cô, khiến cho trong cơ thể cô dâng lên từng cổ dục hỏa khó nhịn, chỗ tư mật giữa hai đùi tràn ra nước xuân.

“Ừ....” Cô ngây thơ căn bản không theo kịp đòn tấn công điên cuồng của anh, cái miệng nhỏ nhắn thở gấp: “Ừ.... Á....”

Đôi mắt thâm thúy của Ôn Thiếu Nhiên nhìn chằm chằm cô khẽ hút môi đỏ mọng vào, tầm mắt nóng rực cơ hồ muốn nhìn thấu cô, anh dùng chân đẩy hai chân khép chặt của cô ra, người để giữa hai chân, chậm rãi đi xuống.

Chóp mũi đặt ở chốn bông lai mê người, nước trong huyết động tản ra mùi thơm quyến rũ, anh đưa đầu lưỡi rút một chút mật dịch nuốt vào trong miệng, thật là quá tuyệt vời rồi.

“Ôi.... Không....” Lục Phi không thể tin được, anh như thế.... Liếm chỗ đó, cô khó mà kiềm nén được, tự mình phát ra tiếng thét chói tai. “A.....”

“Thật ngọt.” Ôn Thiếu Nhiên không để ý đến sự kháng cự của cô, tiếp tục phác thảo hoa huyết xinh đẹp không ngừng chảy ra mật ngọt, đầu lưỡi một ra một vào, làm cho cô giống như nằm ở trên đám mây, mềm nhũn, cực kỳ thoải mái.

Hắn là nên cự tuyệt anh, nhưng cô lại không tự chủ nâng mông lên nghênh hợp với cái liếm láp của anh, đôi tay chen vào đầu tóc rậm rạp của anh, hình như muốn tìm cách đẩy anh ra, rồi lại giống như là kéo anh đến gần, đầu lưỡi của anh nhẹ nhàng ôm lấy hoa hạch, càng không ngừng trêu chọc, nước xuân chảy ra ào ào, bị anh đói khát nuốt toàn bộ vào trong miệng.

“Ừ...”

Đáy mắt Ôn Thiếu Nhiên bị dục hỏa thiêu đốt, bụng dưới càng thêm căng cứng, cơ hồ như không khống chế nổi, mà dục vọng đã bị nắm trong tay Lục Phi, anh chỉ có thể tùy theo sự thúc đẩy của dục vọng, lắc lư thân thể bên dưới, cố gắng nghênh hợp hòa theo cô.

“Thiếu Nhiên, Thiếu Nhiên...” Lục Phi mất đi hình tượng thực nữ rụt rè thường ngày, ngẩng đầu, cặp mắt híp lại, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, không ngừng gọi tên của anh, giống như muốn phóng thích dục hỏa trong cơ thể mình ra ngoài vậy.

Nghe được cô nũng nịu gọi như thế, Ôn Thiếu Nhiên càng thêm hưng phấn, bụng dưới càng ngày càng nóng ran khó nhịn, cuối cùng anh cũng không chịu được sự dày vò của dục hỏa nữa, hơi đứng dậy, nhanh chóng cởi áo choàng tẩm trên người, phủ trên cơ thể cô, lửa nóng cổ chịu đựng đã sớm sưng tấy không chịu nổi, đặt ở miệng hoa huyết đầy nước, nhẹ nhàng ma sát qua lại.

“Á..... Ôi.....” Anh vuốt ve nhẹ nhàng giống như gãi ngứa, để cho cảm giác trống rỗng trong cơ thể cô càng thêm nồng đậm, muốn có thứ gì đó tới lấp đầy nó, cô kim lòng không được uốn éo người.

Lục Phi đã sớm ý loạn tình mê, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô khẽ ửng hồng, làm động tác đụng chạm của Ôn Thiếu Nhiên càng mạnh, tần suất cũng càng ngày càng nhanh, mà tiếng thét chói tai của cô cũng càng ngày càng lớn, một dòng điện chột nháy tọt qua sống lưng của cô, bên trong cơ thể thủy triều chảy ra rất mạnh mẽ, ngay trong nháy mắt, Ôn Thiếu Nhiên cắn răng xông mạnh vào hoa huyết xử nữ của cô, không chút do dự đi vào nơi sâu nhất.

“Á!” Cao triều còn chưa lui đi lập tức bị lấp đầy, khiến Lục Phi không còn kịp cảm nhận được đau đớn, lập tức bị luật động(*) nhịp nhàng của anh thay thế. “Á.... Thiếu Nhiên....” Cô nắm thật chặt đầu vai anh, pháp phòng lên xuống theo anh.

(*Luật động: Chuyển động ra vào có quy luật)

Đường hành lang tơ lụa siết chặt mơ hồ khiến cho Ôn Thiếu Nhiên mất khống chế, tần suất co rút phía dưới càng lúc càng nhanh, trời ạ, loại cảm giác này quá tuyệt vời!

Hai chân của cô quăn chặt trên eo hổ của anh, lúc lên lúc xuống nghênh hợp với sự đút vào của anh, anh cúi người dịu dàng hôn cánh môi cô, nhẹ nhàng mút vào, bàn tay xoa nắn trên hai nhũ hoa non mềm, véo nhẹ nhẹ.

“Á..... Ôi.....” Cơ thể Lục Phi bị một cổ cảm giác phong phú lấp đầy, theo tần số ra vào của anh, tần số đóng đưa cái hông cô cũng càng ngày càng nhanh.

“Ôi trời, em thật quá tuyệt vời!”

“A.....” Thân thể của cô đóng đưa theo tiết tấu của anh, hai chân gắt gao vòng chắc qua eo anh, cảm thấy được chày sắt của anh ra vào trong cơ thể mình không biết bao nhiêu lần.

Đôi mắt Ôn Thiếu Nhiên chuyển thành đen kịt và nặng nề, không bao lâu, chày sắt của anh đã bị mật dịch từ hoa huyết trào ra làm cho ướt nhẹp.

“Á...”, Lục Phi cào ra từng đường dấu vết cảm xúc mãnh liệt trên thắt lưng anh.

Bỗng chốc anh rút vật đồ sộ to lớn ra, lật người cô lại, làm cho cái mông cô vung cao, chột cắm vào từ phía sau, bàn tay giữ thật chặt cánh hoa trắng nõn của cô, bắt đầu luật động mãnh liệt.

“Ôi, em thật chặt.” Ôn Thiếu Nhiên va chạm điên cuồng vào chỗ non mềm của cô, động tác trở nên thô bạo cuồng dã hơn nữa.

“Đừng... nhanh quá....” Lục Phi không nhìn thấy anh, cảm giác rất hồi hộp, hoa huyết không tự chủ được co rúc lại, kẹp chặt vật thẳng cứng của anh.

“Thả lỏng.” Ôn Thiếu Nhiên đánh nhẹ vào cái mông cô, cô thắt chặt làm cho anh gần như mất khống chế.

Bàn tay to lớn của anh đi tới chỗ kết hợp của hai người, khẽ nhào nặn chậm chậm vân vân, làm cho cô dần dần buông lỏng, mà động tác phần eo của anh càng lúc càng nhanh, một lượng lớn mật dịch chạy ào ào ra khỏi huyết hoa, làm ướt thân dưới và khăn trải giường.

Tiếng va chạm vang dội và thân thể kết hợp vào nhau, vang vọng cả căn phòng...

8. Chương 8: Chương 8

Ánh mặt trời buổi sáng bị ngăn cản bên ngoài rèm cửa sổ vừa dầy vừa nặng, so với ánh mặt trời rực rỡ bên ngoài, bên trong ngôi nhà có vẻ hơi âm u, trong không khí còn lưu lại hương vị mập mờ trôi nổi của trận kích tình tối hôm qua.

Chuông điện thoại di động chói tay làm đôi nam nữ ôm nhau ngủ trên giường tỉnh lại, đầu Lục Phi tỉnh táo lại trước tiên, đây là đồng hồ báo thức mình cài đặt, cô không cần suy nghĩ lập tức nhấn tắt chuông điện thoại di động, ngay sau đó cô phát hiện mình thế nhưng lại tựa vào trong ngực Ôn Thiếu Nhiên thức dậy, mặt nóng lên, nhanh chóng lui ra khỏi ngực anh.

Cô đưa tay vớt áo choàng tắm của mình, nhanh chóng mặc vào, sáng sớm như vậy làm cho hai người đều cảm thấy rất lúng túng, Lục Phi cố gắng hết sức làm cho mình có biểu hiện bình tĩnh một chút, tìm một bộ quần áo chuẩn bị mặc, đi vào phòng tắm giống như thường ngày.

Khi cô ăn mặc chỉnh tề đi ra thì Ôn Thiếu Nhiên cũng xử lý mình tốt rồi.

Đây là vợ chồng mới cưới hoàn toàn không biết làm sao chung sống, cứ nhìn thoáng qua nhau như vậy, lúc Ôn Thiếu Nhiên đang chuẩn bị mở miệng mời cùng đi ăn điểm tâm sáng, Lục Phi giành mở miệng trước, “Công ty còn có việc, em đi trước.”

Cô không biết nên đối mặt với Ôn Thiếu Nhiên như thế nào, hồi hộp nói xong, cầm túi xách của mình lên vội vã đi ra cửa phòng.

Bị Lục Phi đánh bất ngờ Ôn Thiếu Nhiên có chút trở tay không kịp, không nghĩ tới cô thế mà lại chạy đi làm ngay sau ngày cưới, đầu gì anh mới là cái người bất đắc dĩ bị buộc kết hôn, nói thế nào cũng phải xin nghỉ ba ngày để kết hôn, mà cô thân là người nổi tiếng của Lục Thị lại không nghỉ ngơi một ngày, khó trách mọi người đều nói cô là siêu cường công việc.

Không biết tại sao, trong lòng Ôn Thiếu Nhiên cực kỳ buồn bực, nhất là loại cảm giác không được coi trọng, thật sự là tệt hết chỗ nói rồi!

Hai người mới cưới cứ sống cuộc sống vợ chồng tôn trọng nhau như khách, trong mắt người ngoài, tình trạng hôn nhân bọn họ như vậy thật sự rất bi thảm, mà Lục Phi một thân một mình trở về thì càng bị những chị em cùng họ chế nhạo giễu cợt hơn nửa ngày, nhưng mà Lục Phi đối với lời nói của những người không quan trọng, cho tới bây giờ đều không để trong lòng, cũng chỉ xem các cô là chó sủa loạn.

“Bắt đầu từ ngày mai cháu nghỉ ngơi một tuần lễ”. Ngược lại thì ông nội nhìn không nổi, trực tiếp ra lệnh cho cô

“Ông nội....”

Lục Phi còn chưa kịp mở miệng phản đối, lại bị ông nội Lục cắt đứt: “Đây là mệnh lệnh.”

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của ông nội, Lục Phi không thể làm gì khác hơn là tạm thời đồng ý: “Cháu biết rồi”.

....

Lục Phi vốn là bằng mặt mà không bằng lòng, không ngờ phát sinh một tình huống bất ngờ, làm cho cô không thể không bắt đầu nghỉ phép, một buổi sáng, cô vừa mới xuống xe đi về phía cửa cao ốc công ty, đột nhiên bị một người bắt lấy cổ tay.

“Giám đốc Lục, van xin cô bỏ qua cho nhà máy của tôi” Người bắt lấy cổ tay cô là một người đàn ông trung niên, liều mạng cầm lấy tay cô, “Bạch” một tiếng quỳ xuống cầu xin cô.

Lục Phi bị buộc xoay người lại, khi cô thấy rõ người bắt lấy tay mình là ai thì sắc mặt trầm xuống, không cần suy nghĩ lập tức cự tuyệt, “Không có khả năng đó!”

“Giám đốc Lục, tập đoàn Lục Thị các người lớn như vậy, muốn mở một nhà máy không khó, tại sao nhất định phải thu mua nhà máy nhỏ của tôi?” Người đàn ông trung niên mang vẻ mặt buồn bã nói: “Cái công xưởng kia là tâm huyết cả đời của tôi, van cô, van xin cô bỏ qua cho nhà máy của tôi.”

“Quản đốc Phương, coi như Lục Thị không thu mua, nhà máy của ông cũng không thể chống đỡ được.” Lục Phi không chút lưu tình chỉ ra chỗ đau của người đàn ông trung niên, “Thay vì như vậy, hãy đem nó đặt dưới cờ Lục Thị, như vậy mới là lựa chọn tốt nhất cho ông.”

“Không phải, chỉ cần cô không tiến hành thu mua, nhà máy của tôi sẽ chuyển biến tốt.” Người đàn ông trung niên vẫn còn giãy giụa lần cuối.

“Quản đốc Phương, không ngờ ông lại khờ khạo như thế này, bất luận như thế nào thì chắc chắn là Lục Thị sẽ không buông tay, tạm thời đã bắt đầu tiến hành thu mua, coi như còn chưa bắt đầu, chuyện tôi đã quyết định sẽ không dễ dàng thay đổi, nói gì cũng không có ích.” Lục Phi nói rất dứt khoát, không thương lượng chừa một con đường sống nào cả.

Người đàn ông trung niên thấy không thể thương lượng được, vẻ mặt vốn buồn bã nay trở nên hung ác nham hiểm, chợt đứng lên bóp cổ của Lục Phi, hung tợn nói: “Cô đã không cho tôi đường sống, như vậy chúng ta sẽ cùng đi chết thôi!”

Lục Phi vốn muốn bắt đôi tay ông lại tránh ra, lúc này bảo vệ Lục Thị từ trong cao ốc vội vàng chạy đến, người đàn ông trung niên thấy nhiều người như vậy, bị sợ hãi nên buông tay ra, hung hăng đẩy cô qua bên cạnh.

“Á!” Lục Phi bị một lực mạnh đẩy ngã xuống đất, cái trán đụng vào bậc thang trước tòa cao ốc, trong nháy mắt tia máu từ trên trán tứa ra.

Mấy người bảo vệ Lục Thị nhanh chóng chế ngự người đàn ông trung niên, đồng thời mấy vị quản lý cấp cao cũng vội chạy tới.

“Trời ơi, giám đốc Lục cô ấy chảy máu, trước phải đưa đến bệnh viện rồi nói sau.” Một người quản lý cấp cao thấy thế, nghiêng đầu ra lệnh cho đám nhân viên đang xem náo nhiệt gọi xe cấp cứu.

Lục Phi bị đụng có chút hôn mê, căn bản cũng không có cơ hội nói chuyện, cứ như vậy bị người ta đưa tới bệnh viện.

Làm thế nào Ôn Thiếu Nhiên cũng không nghĩ đến, người bệnh nhân đầu tiên trong ngày đi làm lại sau thời gian nghỉ kết hôn, sẽ là người vợ mới cưới của mình, cứ như bọn họ vậy, một ngày gặp không nói đến năm câu, sợ rằng không có mấy đôi vợ chồng mới cưới như thế.

Nhưng mà hôm nay nhất định sẽ phá vỡ kỷ lục mấy ngày trước, bởi vì một tiếng trước bọn họ mới ra cửa đi làm, không ngờ gặp lại trong khoảng thời gian ngắn thế.

Sắc mặt Ôn Thiếu Nhiên tối sầm lại, thấy Lục Phi chảy máu, trái tim không khỏi níu chặt một chút, lập tức xoay người nói với y tá sau lưng: “Lập tức chuẩn bị dụng cụ khâu vá.”

Đầu Lục Phi còn chút choáng váng, nghe được giọng nói quen thuộc không khỏi ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy Ôn Thiếu Nhiên, nhất thời sửng sốt, không biết nên phản ứng thế nào, “Anh.... Tại sao lại ở đây”. Cô ngây ngốc hỏi.

“Tôi là bác sĩ, không ở bệnh viện này, thì nên ở đâu?”

Trong giọng nói Ôn Thiếu Nhiên hàm chứa một tia tức giận không dễ dàng phát hiện, nhưng Lục Phi lại cảm giác được, mặc dù nói không biết tại sao, nhưng cô biết là anh tức giận.

“Thật xin lỗi” Cô không nhịn được mở miệng nói với anh.

“Đừng nói chuyện.” Anh dịu dàng thay cô xử lý vết thương, nhưng trong giọng nói vẫn mang theo chút tức giận.

Sau khi cầm máu cho vết thương trên trán Lục Phi, Ôn Thiếu Nhiên dùng kỹ thuật tỉ mỉ vá miệng vết thương của cô lại, bởi vì đầu chịu va chạm, anh kiên trì muốn cô ở lại bệnh viện quan sát một đêm, cô chỉ có thể ngoan ngoãn ở lại bệnh viện.

“Tốt nhất em nằm nghỉ một chút, tôi còn bệnh nhân phải kiểm tra, buổi trưa tôi sẽ tới”. Ôn Thiếu Nhiên dặn dò cô một chút, rồi rời khỏi phòng bệnh.

Ôn Thiếu Nhiên vừa mới đi, lập tức vang lên tiếng gõ cửa, Lục Phi cho là anh quay lại, “Còn chuyện gì sao?”

Ai ngờ lời cô mới vừa nói ra khỏi miệng, đẩy cửa đi vào là một cô gái trẻ tuổi.

“Cô là....” Lục Phi nhìn cô gái kia không hiểu nên hỏi.

“Lục tiểu thư, chào cô.” Cô gái trẻ tuổi đi tới, hướng về phía cô cúi đầu một cái, “Tôi là con gái của Phương Đại, thật xin lỗi, xin cô tha thứ cho ba tôi, đừng kiện ba tôi có được không?”

“Cô là con gái quản đốc Phương?”

“Là tôi, Lục tiểu thư, tôi hiểu rõ hành động của ba mình hôm nay là phạm pháp, nhưng van xin cô, đừng kiện ông ấy, van cô.” Con gái quản đốc Phương càng không ngừng khom lưng cúi người với cô.

“Được rồi, không nên làm như vậy, tôi sẽ không kiện ông ta.” Lục Phi cũng không có tâm địa sắt đá như thế, thấy cô gái trước mặt xin tha giúp ba mình, cô mềm lòng.

9. Chương 9: Chương 9

“Cảm ơn, cảm ơn cô.” Khuôn mặt con gái quản đốc Phương quét qua nét u sầu, cảm động đến rơi nước mắt nói: “Lục tiểu thư, thật ra thì tôi biết rõ cô thu mua nhà máy của chúng tôi, đối với ba tôi mà nói là kết quả tốt nhất, nhưng nhà máy này là tâm huyết cả đời ông ấy, ông ấy không có biện pháp tiếp nhận sự thực này, mới có thể kích động mà làm ra hành động như thế, cảm ơn cô đại nhân đại lượng không tính toán, thật sự rất cảm ơn.”

“Phương tiểu thư, tôi không muốn nói thêm gì nữa, hi vọng cô trở về khuyên ba cô một chút, thay vì để cho nhà máy kéo dài thời gian thoi thóp trong tay ông ta, cuối cùng rơi vào kết quả phá sản, không bằng đưa vào dưới cờ Lục Thị, như vậy nhà máy mới có cơ hội sống tiếp, không chỉ như thế còn có cơ hội phát triển tốt hơn nữa, nếu như quản đốc Phương bằng lòng, tôi có thể mời ông ta đảm nhận chức quản đốc nhà máy, tiếp tục quản lý hoạt động của nhà máy.”

“Có thật không?” Con gái quản đốc Phương kinh ngạc nhìn Lục Phi, không thể tin điều mình nghe được.

“Lời tôi nói tuyệt đối sẽ không thu lại.” Lục Phi trả lời như đinh chém sắt.

“Cảm ơn, tôi nhất định khuyên ông ấy thật tốt, cảm ơn cô cho ba tôi cơ hội này.” Con gái quản đốc Phương cúi đầu với cô một cái nữa, “Tôi không quấy rầy cô nghỉ ngơi, hẹn gặp lại.”

Sau khi con gái quản đốc Phương nói xong, nhẹ nhàng lui ra khỏi phòng bệnh.

Ôn Thiếu Nhiên từ trong góc khuất của quẹo đi ra, không nghĩ tới mình vòng trở lại, muốn nói cho Lục Phi biết tối nay anh sẽ trực đêm ở đây thì ngẫu nhiên nghe đoạn trò chuyện giữa các cô.

Nếu như cô gái này không đến, anh cũng hiểu lầm Lục Phi như những người khác, thì ra cô gái này thật sự không có lòng dạ độc ác giống như lời đồn đãi bên ngoài, nghĩ tới đây, Ôn Thiếu Nhiên không nhin được mà lắc đầu một cái, thật là cô gái mặt lạnh tâm thiện ngu ngốc.

Đối với phương diện làm ăn, có lẽ anh không biết, nhưng lời nói đều sẽ nghe, trong lòng cái cô gái họ Phương kia rất cảm kích Lục Phi đang trong phòng bệnh, không có chút nào giống như là giả đồ, xem ra Lục Phi làm rất đúng, người ta mới có thể cảm kích cô từ tận đáy lòng như thế.

Ôn Thiếu Nhiên không tiếp tục đi vào, xoay người đi về phòng làm việc của mình.

Có lẽ người vợ mới cưới này của anh thật sự có chút không giống người thường, Ôn Thiếu Nhiên vừa đi vừa suy tư, trong lòng dâng lên một cảm giác khác thường, loại cảm giác đặc biệt mong đợi và vui mừng....

...

Nhờ vào chuyện xảy ra lần này, việc Lục Phi bằng mặt mà không bằng lòng bị ông nội Lục phát hiện, ngay lập tức cô bị lệnh cưỡng chế nghỉ phép, hơn nữa ban đầu là một tuần lễ biến thành hai tuần lễ.

Rất dễ nhận thấy ông nội Lục biết nhược điểm cháu gái ở nơi nào, khiến cho một người cuồng công việc đột nhiên trở nên rảnh rỗi, cái này là trừng phạt nghiêm khắc hơn cả, mà Lục Phi chính là người như vậy, cuộc sống của cô trừ công việc vẫn là công việc, để cho cô nghỉ ngơi còn khó khăn hơn so với việc muốn mạng cô, huống chi cô chưa bao giờ biết nghỉ là cái gì, căn bản cũng không rõ rảnh rỗi ở nhà nên làm những gì, sức lực toàn thân nên tiêu ở đâu?

“Vết thương còn đau không?” Hôm nay Ôn Thiếu Nhiên ở nhà nghỉ ngơi, anh ngồi ở trên ghế salon đọc tạp chí Y học, bất quá vợ anh rõ ràng rất sốt ruột, không tự chủ mà cứ đi tới đi lui, quấy nhiễu làm cho anh không nhìn nổi, không thể làm gì khác hơn là buông tạp chí xuống ngừng đầu nhìn về phía cô.

“Không có, không có.” Lục Phi vội vàng dừng bước lại, chợt lắc đầu một cái.

“Em có biết từ nửa giờ trước, em vẫn cứ đi tới đi lui không?” Ôn Thiếu Nhiên dùng ngón tay chỉ về phía trước, trong giọng nói mang theo một ít trêu chọc.

Gò má của Lục Phi không cách nào tự chủ được mà ửng hồng, tầm mắt không dám nhìn về phía anh, “Thật xin lỗi, quấy rầy đến anh rồi, hiện tại em đi.” Cô nói xong xoay người muốn đi.

“Khoang, buổi trưa, nên ăn cơm trưa.” Từ trên ghế salon Ôn Thiếu Nhiên đứng lên, chậm rãi đi về phía cô, “Chúng ta đã kết hôn được một tuần rồi, còn chưa cùng nhau ăn chung một bữa cơm nào, như thế nào, cùng nhau ăn bữa trưa được chứ?”

Giọng nói Ôn thiếu Nhiên nhẹ nhàng mà tùy ý, làm cho người ta nghe không hiểu rốt cuộc là anh nghiêm túc hay nói giỡn, nhưng Lục Phi vẫn lựa chọn tin tưởng anh nghiêm túc, dù sao ở đáy lòng cô cũng có chút hy vọng xa vời.

“Nhưng trong tủ lạnh không có thức ăn, em không biết....” Thật sự Lục Phi không biết nên nói gì, mình thân là một người phụ nữ thế nhưng lại không biết nấu ăn.

Ôn Thiếu Nhiên thấy dáng vẻ nhăn nhó không biết làm sao của cô, không khỏi nâng lên một nụ cười, không ngờ cô cũng có một mặt giống phụ nữ khác.

Từ khi kết hôn đến bây giờ, anh thấy trên mặt Lục Phi thủy chung là vẻ lạnh nhạt và tỉnh táo, nếu như không phải lúc ở bệnh viện tình cờ nghe cô và người khác nói chuyện, còn cho rằng cô là cô gái không có tình cảm.

Nhưng bây giờ nhìn cô, Ôn Thiếu Nhiên chỉ có một loại rung động khó có được, đây là điều trước giờ chưa từng có, chưa từng có một cô gái nào cho anh cảm xúc như thế, anh vốn nên hết sức chán ghét người vợ này, hôm nay lại để anh có loại cảm giác này, thật không thể tưởng tượng nổi.

“Đi thôi, gần đây có một nhà hàng rất tốt.” Ôn Thiếu Nhiên sẵn sọc giả bộ không phát hiện cô đang lúng túng vì không biết nấu ăn, dẫn đầu xoay người đi về phía cửa.

Lục Phi thấy thế vội vàng đi theo phía sau anh, đổi giày đi ra khỏi cửa.

Đây là lần đầu tiên hai người giống như một đôi vợ chồng, thong dong tự tại đi trên phố, coi như không nói chuyện với nhau, nhưng cảm giác này cũng làm cho Lục Phi kích động thật lâu, dù sao đây chính là cuộc sống cô mong chờ đã lâu, cô hi vọng cứ đi cùng anh như vậy, cả đời.

“Tại sao không giải thích?” Ôn Thiếu Nhiên thành linh thốt ra một câu như vậy.

“Cái gì?” Lục Phi không biết anh đang nói cái gì.

“Em thu mua nhà mấy người ta, tại sao không giải thích với người ta cho rõ, em làm như vậy chỉ vì muốn nhà mấy người ta tốt lên.” Ôn Thiếu Nhiên quay đầu nhìn về phía cô, biết rõ đây là chuyện của cô, nhưng anh vẫn không nhận được muốn hỏi cô.

“Làm sao anh biết?” Biểu hiện trên mặt Lục Phi cơ bản không kịp che giấu, kinh ngạc không thôi.

“Ngày đó anh quay trở lại phòng bệnh, nghe được cuộc trò chuyện của em và cô gái kia.” Ôn Thiếu Nhiên cứ nói: “Thật ra thì em đang giúp người quản đốc đó, em làm như vậy không chỉ để cho nhà mấy ông ta thoát khỏi cảnh phá sản, cũng có thể giúp nhà mấy ông ta thoát khỏi món nợ, anh nói đúng không?”

Lục Phi cố gắng để cho mình thoát nhìn như không có luống cuống gì, nhưng lúc này cô không có biện pháp duy trì tỉnh táo nữa, giọng nói có chút kích động, “Không, em... không có tốt như anh nói vậy, em là một nhà kinh doanh, bất luận làm cái gì đều lấy tối đa hóa lợi nhuận làm mục đích, thu mua nhà mấy kia cũng không ngoại lệ.”

Chỉ khi làm việc, Lục Phi mới có dáng vẻ tự tin như vậy, cũng chỉ có như thế, cô mới dám trực tiếp đối mặt với Ôn Thiếu Nhiên mà không cảm thấy sợ sệt, cho nên mỗi lần ở chung với Ôn Thiếu Nhiên, cô luôn tỏ vẻ tập trung tinh thần vào công việc.

Trừ giúp đỡ nhà họ Ôn vượt qua cửa ải khó khăn ra, cô còn hi vọng mình có thể trở thành người vợ có tài có đức của anh, như vậy anh có thể an tâm làm bác sĩ, nhưng mà bây giờ xem ra, mình cách việc trở thành người vợ tài đức một khoảng cách dài, tối thiểu bây giờ cô là vợ người ta, mà ngay cả việc nấu cơm cũng làm không xong, thật là mất thể diện.

Ôn Thiếu Nhiên nhìn ánh mắt của cô không tự chủ toát ra một chút bao dung, giống như trước mặt anh là một cô gái nhỏ quật cường mạnh mẽ.

“Thật sao?” Anh cười nhạt, giọng nói mang theo khen ngợi cô: “Mặc kệ như thế nào, em đều làm một việc đúng đắn.”

Gò má của Lục Phi không nhận được đỡ ửng lên một chút, nghe anh khen ngợi, còn vui mừng hơn cả việc đàm phán thành công một hợp đồng lớn.

“Đến.” Ôn Thiếu Nhiên cười một tiếng, dừng bước lại, xoay người nói với cô.

Lục Phi đang đắm chìm trong suy nghĩ riêng tư của mình, cô nghe tiếng nói thì ngẩng đầu lên, không cẩn thận nhìn thẳng vào mắt anh, nhìn thấy rõ nụ cười trong mắt anh, không khỏi trở nên càng thận trọng, càng thêm ngưng ngung.

Ôn Thiếu Nhiên không vạch trần sự lúng túng của cô, trước tiên đẩy cửa nhà hàng ra đi vào, Lục Phi theo sát phía sau, cùng đi vào phòng ăn.

Lúc này là thời gian ăn cơm trưa, trong nhà hàng có không ít người, Ôn Thiếu Nhiên đi về vị trí quen thuộc nằm gần cửa sổ.

“Bác sĩ Ôn, anh đã tới.” Người phục vụ nơi này hiển nhiên rất quen với anh, “Như cũ sao?”

“Trên có một tấm bảng ghi tên món ăn.” Anh nhìn về phía Lục Phi hỏi: “Em nhìn một chút coi muốn ăn món gì.”

“Bác sĩ Ôn, chưa bao giờ thấy anh dẫn người đi cùng, vị này là...” Những nữ phục vụ trong nhà hàng đều chăm xem trọng anh, lần đầu tiên anh đưa một cô gái đến đây, trong lòng không khỏi có chút ngạc nhiên và chút ghen tỵ.

“Vợ tôi.” Ôn Thiếu Nhiên cười nhạt.

10. Chương 10: Chương 10

Lục Phi không thích người phục vụ mang theo ánh mắt say mê đó, không cần suy nghĩ lập tức mở miệng gọi thức ăn, cắt đứt cuộc trò chuyện giữa bọn họ.

Tên một loạt các món ăn bật ra từ trong miệng Lục Phi, nhất thời khiến người nữ phục vụ tròn mắt, không dám xác định hỏi lại lần nữa: “Ôn phu nhân, cô khẳng định phải gọi nhiều như vậy sao?”

“Dĩ nhiên, có vấn đề sao?” Lục Phi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn vào bảng tên của nữ phục vụ, lên tiếng khiêu khích.

Dường như nữ phục vụ cảm thấy thái độ thù địch của cô, lập tức im lặng không hỏi thêm nữa, sau khi dùng tốc độ nhanh nhất để viết thực đơn xong thì vội vã rời đi.

“Ha ha, em hù dọa cô ấy.” Ôn Thiếu Nhiên cười cười, đem chút biểu hiện bụng dạ hẹp hòi vừa rồi của Lục Phi để vào trong mắt, chỉ là chuyện này cũng không ảnh hưởng đến việc anh càng ngày càng thấy hứng thú với cô.

“Em...” Lục Phi chợt lấy lại tinh thần, mới phát giác mình thế nhưng vì ghen tỵ mà thất lễ, “Thật xin lỗi.” Cô như cô gái nhỏ làm sai cúi thấp đầu nói xin lỗi.

“Em làm sai cái gì sao?” Ôn Thiếu Nhiên hỏi ngược lại, một bộ dáng xem kịch vui, vẻ mặt ấy là dáng vẻ nhẹ nhõm tự tại, đã rất lâu anh không có lộ ra vẻ mặt này ở trước mặt phụ nữ rồi, nhất là khi anh vốn nên chán ghét cô vợ trước mặt.

“Em...” Lúc Lục Phi đang ấp a ấp úng, không biết nên trả lời với anh như thế nào, phục vụ đưa bữa ăn đến, cô vội vàng di chuyển tầm mắt qua bàn ăn, nhấm nháp nói: “Em rất đói bụng.” Tiếp theo lập tức vùi đầu bỏ thức ăn vào trong miệng, hoàn toàn quên mất việc phải giữ hình tượng ở trước mặt anh.

Về mặt Ôn Thiếu Nhiên thì ngược lại, bởi vì cô không để ý đến hình tượng khi ăn uống làm cho vẻ mặt trở nên phong phú, chưa từng gặp qua cô gái nào ăn nhiều giống như cô vậy, thật là mở rộng tầm mắt mà.

“Ha ha ha!” Nhìn thức ăn trên bàn càng ngày càng ít, Ôn Thiếu Nhiên vốn là kinh ngạc há to mồm nhưng bỗng chốc cất tiếng cười to, đột nhiên tất cả khách trong phòng ăn đều nhìn về phía bàn bọn họ.

“Xem ra em rất đói bụng, người không biết còn tưởng anh ngược đãi vợ đấy.” Anh không nhìn ánh mắt người ngoài, lạnh lùng trên choker.

Tay Lục Phi chợt dừng lại, toàn bộ lý trí trong đầu óc quay trở về, ý thức được mình thế nhưng không để ý đến hình tượng ăn như hổ đói trước mặt anh, mặt xoạt một cái trở nên đỏ bừng.

“Em...” Tay chân cô luống cuống, không biết nên giải thích tình huống trước mặt như thế nào.

“Ok, anh hiểu rõ, em rất đói.” Anh cười nói với cô, còn mang một chút đắc ý trên choker, đẩy một bàn thức ăn đến trước mặt cô.

“Em... anh...” Lục Phi khá chắc chắn lúc này mặt mình đã trở nên đỏ bừng, “Anh cũng ăn.”

Lục Phi đỏ mặt thả chậm động tác, bắt đầu thong thả ung dung dùng cơm, cử chỉ tao nhã, hoàn toàn biến trở về dáng vẻ thiên kim tiểu thư nho giáo.

Ôn Thiếu Nhiên nhìn cô, đường cong ở khóe miệng càng giương càng cao, để cho anh càng thêm mong đợi cuộc sống sau này.

Hành động trêu đùa hơi thu lại, Ôn Thiếu Nhiên bắt đầu động đũa dùng cơm, sự dụng dao nĩa một cách tao nhã, khéo mắt lại trộm dò xét cô.

Mà Lục Phi cũng đang làm điều giống như vậy, chỉ là khi tầm mắt cô chạm vào ánh mắt của anh thì cô lập tức cúi đầu, bộ dạng giống như là làm chuyện xấu bị bắt, không dám liếc trộm nữa.

Ôn Thiếu Nhiên thấy thế môi mỏng khẽ cong, nụ cười trong mắt càng thêm say mê (hứng thú).

Một bữa ăn giữa hai người nhìn như đơn giản, nhưng lưu lại ấn tượng sâu sắc trong lòng cả hai.

....

Sau lần hai người cùng ăn cơm trưa trước, trong lòng Lục Phi âm thầm thề, nhất định phải học nấu nướng cho thật giỏi, hơn nữa cũng không thể như quỷ chết đói, ăn như hổ đói ở trước mặt Ôn Thiếu Nhiên, mỗi lần nghĩ đến bữa trưa đó, cô lại hận không thể lập tức đào một cái hố chui xuống, ôi, thật sự là mất hết thể diện!

Cho nên trong khoảng giờ gian bị bắt ép nghỉ ngơi này, Lục Phi còn cố gắng học nấu cơm hơn cả năm tháng học tập tại trường, hơn nữa cô tốn nhiều tiền mời đầu bếp nổi tiếng dạy riêng cho mình, cô thật sự dùng hết sức lực để học tập, nói gì cũng muốn nấu ra một bàn thức ăn tươm tất.

Cô lợi dụng thời gian Ôn Thiếu Nhiên đến bệnh viện làm, nhờ đầu bếp nổi tiếng đến nhà chỉ dạy mình, cuối cùng trời không phụ người có lòng, mới một tuần, cô đã làm ra các món ăn tương đối vừa miệng.

Lúc người thầy giáo dạy nấu ăn của cô rời đi cũng nói, chỉ cần cô chăm chỉ luyện tập, không bao lâu nữa là có thể nấu được một bàn ăn ngon miệng, khách lệ như vậy, khiến Lục Phi phấn khởi đến quên mình chỉ là người mới học nấu được một tuần lễ, muốn thử.

Sáng sớm, không lâu sau khi Ôn Thiếu Nhiên đến bệnh viện làm, cô đi ra cửa chuẩn bị mua nguyên liệu nấu các món cần dùng hôm nay.

Khi Ôn Thiếu Nhiên trở về lập tức nhìn thấy một bàn đầy ắp món ăn, trong không khí còn tản ra mùi thơm ngào ngạt, quyến rũ vị giác con người.

“Đừng nói cho anh...” Ôn Thiếu Nhiên đưa tay chỉ thức ăn trên bàn, mặt không thể tưởng tượng nổi, “Đều là em nấu?”

“Em mới vừa học, muốn anh cho chút ý kiến.” Lục Phi xấu hổ nói, không được tự nhiên vuốt vuốt mái tóc đen nhánh.

“Vậy anh thật sự muốn thưởng thức một chút.” Ôn Thiếu Nhiên đi tới bồn rửa tay cạnh phòng bếp, rửa sạch tay rồi tự động ngồi xuống bàn ăn, “Ngồi xuống đi.”

Lục Phi cúi rạp ra ngồi xuống, bộ dạng rất hồi hộp, giống như chờ đợi một thử thách to lớn, đôi mắt theo anh không thả.

Ôn Thiếu Nhiên nở một nụ cười với cô, trêu đùa: “Em nhìn ăn chăm chăm như vậy, anh rất khó nuốt trôi.”

“Thật xin lỗi.” Lục Phi vội vàng cúi đầu.

“Em cúi đầu, chẳng lẽ không muốn biết đánh giá của anh về mấy món ăn này sao?” Giọng nói của anh rõ ràng hàm chứa nụ cười, “Biểu hiện của em như thế là rất không có tự tin, đường đường là tiểu thư nhà họ Lục không thể như vậy.”

Nghe được lời lấy lòng như thế, dù Lục Phi xấu hổ thế nào, cũng không thể không ngẩng đầu lên, trời ạ, ở trên thương trường cô luôn luôn là một cô gái dũng cảm, có thể dễ dàng nói chuyện làm ăn với người ta mà không thay đổi sắc mặt, nhưng đối mặt với Ôn Thiếu Nhiên, cô lại giống như cô gái nhỏ chưa từng thấy qua việc đời, luôn luôn cẩn thận, tại sao không thể ung dung đối mặt với Ôn Thiếu Nhiên vậy?

“Còn có thể sao?” Anh nhìn từng món từng món ăn mà cô làm, đôi tay Lục Phi nắm thật chặt thành quyền đặt ở trên đầu gối, có thể thấy được lúc này cô căng thẳng đến cỡ nào.

Ôn Thiệu Nhiên nhai chậm chậm, cứ im lặng không mở miệng, nhìn về mặt hồi hộp lại mong đợi của Lục Phi, con người ác độc trong cơ thể anh lại bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy, anh giống như là trêu chọc Tiểu Bạch Thỏ đáng yêu, nét mặt của cô càng phong phú, tâm tình của anh lại càng tốt.

Anh cố ý im lặng không nói, chính là muốn nhìn bộ dáng nóng nảy của cô, như thế cô có vẻ chân thật hơn, không lạnh lẽo giống như người ngoài đồn đãi, cao đến không thể leo tới.

“Như thế nào?” Lục Phi Thiếu kiên nhẫn, hỏi lại lần nữa.

“Ừ, cũng không tệ lắm.” Trầm mặt hồi lâu, cuối cùng Ôn Thiệu Nhiên cũng ‘khai ân’ cho cô một chút vui vẻ.

Lời anh nói là sự thật, coi như đây là thành quả lần đầu tiên cô xuống bếp, đúng là rất khá rồi.

“Có thật không?” Ánh mắt Lục Phi sáng lên, thái độ cũng biến thành chim sẻ tung tăng.

“Dĩ nhiên, anh sẽ không bởi vì thức ăn do em nấu, cứ thế ngược đãi dạ dày của mình, vì anh không chuẩn bị thuốc bao tử.” Anh nói xong nhỏ giọng bật cười.

Lục Phi không biết mình nên vui mừng hay nên tức giận, rõ ràng cảm thấy anh là cố ý giấu cợt mình, nên tức giận, nhưng cô không thể tức giận được, ngược lại trong lòng cảm thấy ấm áp, trời ơi, chẳng lẽ cô có khuynh hướng bị ngược?

“Bà xã, không thể tưởng tượng được em không chỉ là người tài có thiên phú về kinh doanh, còn là đầu bếp có tiềm năng, em cần phải tiếp tục cố gắng, từ nay về sau anh xem như có may mắn gặp em rồi.” Ôn Thiệu Nhiên bỗng dừng cúi người tiến đến trước mặt cô cười nói.

Hai tay của Lục Phi kìm lòng không được nắm chặt chiếc áo ngực của mình, sợ trái tim sẽ nhảy ra, anh vừa gọi cô là cái gì, bà xã.... đó, gọi thân mật như vậy, anh rất ít gọi cô như thế, cô dường như không thể ức chế nổi cuồng loạn đang nổi dậy.

Nhưng cô chỉ có thể ngây ngốc gật đầu, “Em nhất định sẽ cố gắng.”

Trời ạ, câu trả lời đáng yêu đến cỡ nào, Ôn Thiệu Nhiên gần như không nhận được muốn hôn lên đôi môi anh đào mê người kia, nhưng lý trí tự nói với mình, không thể như vậy, cô gái trước mắt này vẫn chỉ là vợ của anh, chưa thật sự làm người yêu của anh.

Anh có chút kỳ vọng ngày cô trở thành người yêu của mình.

11. Chương 11: Chương 11

Thời gian ở chung càng ngày càng nhiều, quan hệ giữa Ôn Thiệu Nhiên và Lục Phi càng trở nên tế nhị, theo kịch bản của Ôn Thiệu Nhiên, anh và Lục Phi nên trải qua cuộc sống vợ chồng cung kính như khách, nhưng tim của anh lại không chịu khống chế trở nên mềm đi, hơn nữa càng ngày càng trở nên mềm mại.

Chỉ cần ở nhà, thời gian tầm mắt của anh dừng lại ở trên người cô càng lúc càng dài, mỗi lần đều phải khống chế ánh mắt của mình, nhưng không lâu sau đó lại không tự chủ mà dời về phía người cô.

Giống như cuộc sống chỉ có hai người bên nhau, anh thật hy vọng có thể tiếp tục như thế, không bị người ta quấy rầy, đáng tiếc nguyện vọng đó luôn là xa xỉ, đang lúc anh cho là cuộc sống sẽ không bị anh quấy rầy, mẹ Ôn chủ động gọi điện thoại tới “quan tâm” cuộc sống của vợ chồng bọn họ, còn ân cần dạy bảo Lục Phi, muốn bọn anh nhất định phải về nhà ăn cơm.

Lục Phi làm con dâu nhà họ Ôn chưa được bao lâu, vì Ôn Thiệu Nhiên mà suy nghĩ, không thể không đồng ý, chỉ là cái quyết định này khiến sắc mặt Ôn Thiệu Nhiên đen lại không ít.

Lục Phi nhạy cảm cảm nhận ra giữa Ôn Thiệu Nhiên và ba mẹ của anh có một vách ngăn không nói ra, mặc dù biểu hiện của Ôn Thiệu Nhiên rất mờ nhạt, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được, bởi vì mỗi lần hai

người nói chuyện, một khi nhắc đến người nhà họ Ôn hoặc công ty Ôn Thị, rõ ràng anh luôn tránh né hoặc im lặng.

Vì thế, mỗi khi cô nói chuyện với anh lúc nào cũng cẩn thận từng li từng tí, sợ mình hơi sơ ý sẽ chạm vào cảm kỵ của anh, haiz, thân là vợ người ta cũng không dễ dàng.

Một buổi tối, Ôn Thiếu Nhiên và Lục Phi đi tới biệt thự nhà họ Ôn, mới vừa vào cửa, Lục Phi lập tức bị mẹ Ôn nhiệt tình nắm tay trò chuyện, cho đến lúc ngồi trước bàn ăn, mẹ Ôn vẫn nhiệt tình như trước không giảm đi.

“Tiểu Phi, con ăn nhiều một chút, nhìn con gầy quá.” Mẹ Ôn nhiệt tình gấp đồ ăn cho Lục Phi, dáng vẻ tha thiết quan tâm, “Có phải công việc quá bận rộn hay không? Nếu không các con chuyển về nhà ở, mỗi ngày đều có thể ăn thức ăn ngon do đầu bếp nấu, hai người các con cũng bận rộn, khẳng định là không có thời gian tự mình nấu cơm, luôn ra ngoài tiệm ăn, rất không tốt cho sức khỏe.”

Lục Phi lúng túng không biết phải trả lời thế nào, khóe mắt trộm dò xét Ôn Thiếu Nhiên ngồi ở đối diện, chỉ thấy sắc mặt anh càng ngày càng thâm trầm, dáng vẻ giống như là đang dồn sức chịu đựng sự tức giận, chính là tức giận, mặc dù vẻ mặt của anh không biểu hiện ra, nhưng cô biết rõ anh tức giận, hơn nữa còn rất không bằng lòng chuyển về nhà.

Đối với Lục Phi mà nói đây là lần đầu tiên cô rơi vào tình huống như thế này, bị kẹp giữa chồng và mẹ chồng, cô thật sự có chút khó lựa chọn, cuối cùng cô chỉ có thể lựa chọn người yêu.

“Mẹ con và Thiếu Nhiên đều bận rộn nhiều việc, hơn nữa chỗ ở bây giờ của chúng con tương đối gần chỗ làm, quay về đây sợ rằng thời gian làm việc và nghỉ ngơi không giống nhau, sẽ quấy rầy hai người nghỉ ngơi.” Cô dùng hết khả năng uyển chuyển cự tuyệt, “Cho nên chúng con vẫn nên ở nhà mình thôi.”

Nghe được lời Lục Phi nói, ánh mắt Ôn Thiếu Nhiên bỗng chốc quét về phía cô, đáy mắt lóe lên một tia tán thưởng, giống như cảm thấy vui mừng với thái độ cự tuyệt của cô.

Ngược lại thì mẹ Ôn có chút lúng túng, ngượng ngùng nói: “Cũng được, các con vừa mới kết hôn, hãy để cho các con ở thế giới hai người, nhưng về sau con cần phải thường xuyên trở về nhà thăm chúng ta, đừng có giống như Thiếu Nhiên, không gọi điện thoại thúc giục nó về, nó sẽ không trở về thăm chúng ta.”

Mẹ Ôn nửa giả nửa thật oán trách khiến Lục Phi không phản bác được, chỉ có thể nở ra một nụ cười nhàn nhạt, “Mẹ! Con biết rồi.”

“Được rồi, không nên nói nữa, thức ăn đều nguội cả.” Ba Ôn vẫn nghe họ nói chuyện đúng lúc lên tiếng, ngăn cản mẹ Ôn tiếp tục hỏi, để tránh Lục Phi bất mãn, bây giờ công ty Ôn Thị của bọn họ còn phải dựa vào đứa con dâu này để phát triển lại lần nữa.

“Đúng, đúng, đúng, ăn cơm trước, cơm nước xong, chúng ta lại trò chuyện thân mật thêm chút nữa.” Giọng điệu mẹ Ôn đối đãi với Lục Phi giống như hoàn toàn xem cô là đứa con gái ruột, người không biết còn tưởng rằng Lục Phi là con gái, mà không phải con dâu.

Ôn Thiếu Nhiên lạnh lùng nhìn hết tất cả, giống như ba mẹ chỉ đang diễn một tuồng kịch, anh cũng không có hứng thú nhảy múa lung tung, thân là con của bọn họ, không có ai hiểu rõ ba mẹ của mình là hạng người gì hơn anh, ở trong mắt bọn họ, lợi ích nhà họ Ôn cao hơn tất cả, bao gồm cả đứa con trai là anh.

Mẹ Ôn dừng buôn chuyện thường ngày làm không khí bữa tối lạnh xuống, không biết có phải là vợ chồng Ôn Thị nhận thấy được con trai mình bất mãn hay không, sau khi cơm nước xong cũng không giữ bọn họ ở lâu, để cho bọn họ thuận lợi rời khỏi biệt thự nhà họ Ôn.

Mà đúng là Ôn Thiếu Nhiên cảm thấy có chút kỳ quái, theo lý mà nói, ba của anh nhất định sẽ nhân cơ hội này nói với Lục Phi vài yêu cầu không hợp lý, nhằm mưu lợi cho Ôn Thị, thế nhưng tối nay ông lại trầm mặc khác thường, không nói nhiều, điều này làm cho Ôn Thiếu Nhiên có chút không hiểu, rốt cuộc trong hồ lô ba anh bán có thuốc gì?

“Làm sao vậy, đang suy nghĩ gì?” Trên đường trở về nhà trọ, rốt cuộc Lục Phi cũng không nhịn được lên tiếng hỏi thăm, dù sao cả buổi tối Ôn Thiếu Nhiên cũng không mở miệng nói lời nào.

“Không có gì.” Ôn Thiếu Nhiên không muốn cho Lục Phi biết bộ mặt thật của người nhà họ Ôn, dù sao đây cũng không phải là chuyện về vang gì.

Nhưng mà hành động này của anh đã thương lòng của Lục Phi, cô cảm thấy anh còn chưa xem cô là người một nhà, vẫn để cô đứng bên ngoài trái tim anh, nghĩ tới đây, về mặt cô không khỏi tối sầm lại, chuyển tầm mắt ra ngoài cửa xe, không nói thêm gì nữa.

Bên trong xe nhất thời lâm toàn yên tĩnh tuyệt đối, Ôn Thiếu Nhiên mơ hồ cảm thấy tình huống này có gì đó không đúng, khẽ nghiêng đầu nhìn Lục Phi một cái, miệng thoáng mở ra muốn giải thích, nhưng cuối cùng vẫn là im lặng, cũng không nói gì.

Trải qua mấy lần ăn tối, quan hệ Ôn Thiếu Nhiên và Lục Phi lại trở về giống như ngày trước, Lục Phi muốn phá bỏ cảm giác xa lạ giữa bọn họ, nhưng lại không biết nên xuống tay ở chỗ nào, ngay lúc cô vì thế mà phiền muộn, cô nhận được cuộc điện thoại gọi tới từ ba Ôn.

Đúng giờ hẹn Lục Phi trở về biệt thự nhà họ Ôn, mặc dù cô rất hoài nghi không biết ba Ôn muốn làm cái gì mà bảo cô trở về một mình, hơn nữa còn không để cho Ôn Thiếu Nhiên biết, nhưng cuối cùng cô vẫn không hỏi cái gì cả, hậu bối (con cháu, người nhỏ tuổi) phải tuân thủ nghiêm ngặt lễ phép.

“Thiếu phu nhân, ông chủ đã chờ cô ở phòng sách.” Người giúp việc dẫn đường, Lục Phi đi vào phòng sách nhà họ Ôn.

Lục Phi nhẹ nhàng gõ cửa, sau khi nghe được tiếng trả lời, đẩy cửa phòng sách ra đi vào.

“Ba, buổi trưa bình yên.” Lục Phi hướng về phía ba Ôn nhỏ giọng thăm hỏi sức khỏe.

“Đến đây, ngồi đi” Ba Ôn tận lực để cho mình biểu hiện một cách bình thường.

Lục Phi tự nhiên ngồi xuống, nhìn về phía ba Ôn, ánh mắt không hề né tránh, tự tin và bình tĩnh ung dung giống như cô mọi ngày.

“Ba, tìm con có chuyện gì không?” Sau khi Lục Phi ngồi xuống chủ động mở miệng hỏi.

“Thật ra thì cũng không có gì” Thần sắc ba Ôn có chút không tự nhiên, dừng lại một chút lại tiếp tục nói: “Con cũng biết, Thiếu Nhiên nó chỉ toàn tâm toàn ý tập trung tinh thần làm một bác sĩ khoa ngoại, nó cũng không có hứng thú với chuyện làm ăn, ba và mẹ vẫn luôn hi vọng nó có thể cưới được một người vợ có năng lực chèo chống công ty Ôn Thị, không ngờ cái thứ duyên phận này đúng là khéo làm sao, con chính là người thích hợp nhất.”

12. Chương 12: Chương 12

“Ba, ý của người là.....” Lục Phi mờ hồ đoán được sau đó ba Ôn muốn nói gì rồi.

“Tiểu Phi à, thật ra thì cũng không sợ con chê cười, mấy năm nay Ôn Thị nằm trong tay ba có chút suy thoái, nếu như không có một người lãnh đạo giỏi hơn đến phát triển, sợ rằng cũng chỉ có thể duy trì tình trạng hiện nay.”

Ba Ôn nói đến đây có chút kích động, “Nhưng ba không cam lòng, từ khi ba bắt đầu thừa kế Ôn Thị thì một lòng muốn nó lớn mạnh, thế nhưng mấy năm qua bởi vì liên tục đầu tư lỗ lã, khiến Ôn Thị rơi vào tình cảnh như vậy, ba vẫn hi vọng Ôn Thiếu Nhiên có thể thừa kế Ôn Thị, nhưng nó chỉ có hứng thú với phẫu thuật, ba không thể không buông tha cái ý tưởng cho nó thừa kế, nhưng hiện tại đã khác rồi, có con ở đây, tin tưởng lấy năng lực của con, nhất định có thể nâng Ôn Thị lên một bước mới.”

“Ba, ý của người là để cho con quản lý Ôn Thị?” Mặc dù Lục Phi đoán được ý tưởng của ba Ôn, nhưng lúc ba Ôn nói ra, cô vẫn không khỏi có chút kinh ngạc.

“Tiểu Phi, đây là đề nghị của ba, công ty Ôn Thị không thể cứ thua trong tay ba, con nhất định phải cứu Ôn Thị!” Ba Ôn rất rõ, chỉ cần bắt Lục Phi kéo khối gỗ này, về sau Ôn Thị lập tức có tương lai rồi.

“Ba, dù sao con cũng là con dâu vừa về nhà chưa được bao lâu, nếu cứ tùy tiện tiếp quản Ôn Thị như vậy, chắc hẳn sẽ chọc tới những chỉ trích không đáng.” Lục Phi nhớ tới đêm tân hôn, cô từng đồng ý với Ôn Thiếu Nhiên không nhúng tay vào chuyện Ôn Thị, hôm nay lại đối mặt với lựa chọn gian nan như vậy, trong lúc nhất thời cô không biết nên làm như thế nào cho đúng, chỉ có thể khéo léo cự tuyệt.

“Sẽ không, năng lực làm việc của con rõ như ban ngày, nếu Ôn Thị do con đến quản lý thì không thể tốt hơn.” Ba Ôn ra sức thuyết phục Lục Phi, thấy cô lộ ra vẻ mặt khó xử, không khỏi tạo dáng vẻ luồn cúi tranh thủ lấy sự đồng tình của cô, “Tiểu Phi, ba lớn tuổi như vậy, con trai lại không thể thừa kế công ty, nếu như ngay cả con dâu cũng không thể giúp ba, Ôn Thị thật sự xong rồi, coi như ba van xin con, giúp nhà họ Ôn một chút thôi.”

“Ba, người đừng nói như vậy.” Lục Phi cảm thấy thật khó khăn, cuối cùng vẫn không đánh lại đề nghị của ba Ôn, lựa chọn lùi một bước, “Ba, người cũng biết ở Lục Thị con rất bận rộn, không thể đặt tất cả tinh lực lên Ôn Thị, chẳng qua nếu như Ôn Thị cần, con có thể giúp một tay, xử lý một vài công việc, chia sẻ một chút công việc của ba, chỉ có thể giúp Ôn Thị một tay chứ không có nhiều thời gian như vậy, điều này kính mong ba tha thứ. ”

“Dĩ nhiên, con có thể giúp ba một tay, chia sẻ công việc với ba, ba đã rất vui rồi.”

Ba Ôn vốn tưởng rằng còn phải phí một chút tâm tư nữa, Lục Phi mới chịu đồng ý, dù sao cô là một trong những người tương lai sẽ thừa kế Lục Thị, là một quản lý mỗi ngày kiếm bạc tỷ, tại sao có thể nhún chút thời gian xen vào giữa để quan tâm công ty nhà người khác, không nghĩ tới cô đồng ý dễ dàng như thế, như vậy cũng tốt, chỉ cần cô chịu giúp một tay, về sau có rất nhiều cơ hội cho cô tham dự vào việc kinh doanh Ôn Thị, như vậy thì Ôn Thị sẽ càng ngày càng phát triển.

“Con biết, bởi vì Ôn Thiếu Nhiên không có hứng thú với công ty, cho nên không có mấy người có thể giúp ba, để ba yên tâm.” Ba Ôn thở dài nói.

“Ba, nhà họ Ôn có rất nhiều người bằng tuổi với Thiếu Nhiên, chẳng lẽ không người nào có thể giúp đỡ ba sao?” Đầu óc Lục Phi nhanh chóng xoay chuyển, không ngừng lọc những đoạn tin tức có liên quan, nếu như cô nhớ không nhầm, người anh họ của Ôn Thiếu Nhiên - Ôn Thiếu Lăng là một lựa chọn tốt, cô từng gặp anh ta trong một bữa tiệc, ấn tượng về người này cũng không tệ lắm, hơn nữa năng lực anh ta cũng không kém, sao lại không có ai vậy?

“Nói thế nào cũng là người ngoài.”

Lục Phi thấy ba Ôn nói rõ như thế, lập tức hiểu ý trong lời nói của ông, vì vậy không tiếp tục nhiều lời, “Con biết rồi.”

“Tiểu Phi, về sau Ôn Thị nhờ đến con.” Vẻ mặt ba Ôn nhìn Lục Phi đầy mong đợi, để cho cô căn bản không có cách nào cự tuyệt, “Còn có một việc muốn con đồng ý, con biết Thiếu Nhiên nó không thích hỏi tới chuyện của công ty, cho nên chuyện con giúp Ôn Thị xử lý công việc không cần nói nhiều với nó, tránh để nó suy nghĩ nhiều.”

“Ba, người yên tâm, con biết chừng mực.” Lục Phi gật đầu một cái, coi như là đồng ý, “Nếu như ba không còn chuyện gì khác, vậy con đi về trước.”

“Ừ, trở về đi” Ba Ôn khẽ mỉm cười với cô.

Ngay sau đó Lục Phi đứng dậy hướng về phía ba Ôn gật đầu một cái, rồi khỏi thư phòng.

Ba Ôn nhìn cửa thư phòng được đóng lại, khóe miệng chậm rãi nâng lên một đường cong, tương lai Ôn Thị bùng sáng rồi.

....

Lục Phi càng ngày càng trở nên bận rộn, nhưng cô vẫn không quên bản thân còn bổn phận là vợ, mỗi ngày đều kiên trì trở về nhà nấu bữa cơm tối cho Ôn Thiếu Nhiên, trừ phi ngày đó Ôn Thiếu Nhiên ở lại bệnh viện trực, cô mới có thể ứng phó bữa tối của mình qua loa một chút.

Chạy ngược xuôi ở hai đầu Ôn Thị và Lục Thị, cân nặng Lục Phi cũng bắt đầu giảm xuống, cuối cùng cô đã tới cực hạn, không chịu nổi ngất xỉu.

Khi cô mở mắt tỉnh lại ở bệnh viện, lập tức nhìn thấy Ôn Thiệu Nhiên canh giữ bên giường, vẻ mặt nghiêm túc, giống như xảy ra chuyện gì quan trọng lắm.

“Đã tỉnh rồi hả?” Thật ra thì Ôn Thiệu Nhiên rất muốn mắng Lục Phi một trận, nhưng khi thấy cô cũng là một bệnh nhân, không thể làm gì khác hơn là nhịn xuống, thử hỏi có cô gái nào giống như cô không vậy, vì công việc nên ngay cả sức khỏe cũng không để ý?

“Em thế nào?!” Trí nhớ Lục Phi dừng lại tại thời điểm làm việc ở công ty.

“Do em mệt nhọc quá độ, hơn nữa ba bữa cơm không ổn định, ngắt xỉu.” Dường như Ôn Thiệu Nhiên là cán rằng nghiền lợi mới nói xong câu này, ba bữa cơm cô đều không ăn đúng giờ, rốt cuộc là bận bao nhiêu vậy?

“Chẳng lẽ người ở Lục Thị đều chết sạch rồi ư, cần một người quản lý như em phải liều chết à?” Cuối cùng Ôn Thiệu Nhiên vẫn nhịn không được, bật thốt ra câu hỏi: “Em có biết là do em mệt nhọc quá độ nên ngắt xỉu không?”

“Em.... thật xin lỗi.” Đối mặt với cơn tức giận của Ôn Thiệu Nhiên, Lục Phi cúi đầu, ở trước mặt anh, cô vĩnh viễn đều yếu thế.

“Em.... thân thể là của em, không cần thiết nói xin lỗi với anh.” Ôn Thiệu Nhiên thở phè phè nói, bộ dạng giống như là đang giận dỗi với cô.

“Thiệu Nhiên, bụng của em rất đói.” Lục Phi chưa bao giờ tỏ vẻ yếu đuối với người ngoài, thế nhưng hôm nay lần đầu tiên làm ra hành động nũng nịu ngây thơ như vậy, chính là để cho Ôn Thiệu Nhiên hết giận, thật sự là đủ hy sinh rồi.

Cơ thể Ôn Thiệu Nhiên cứng đờ, anh chưa từng thấy qua cái dáng vẻ hờn dỗi này của cô, trái tim khê động, lỗ tai không để lại dấu vết đỏ lên, anh lúng túng tăng hắng một cái, “Đây là cháo trắng anh nhờ dì Tổng đưa tới, ăn cái này lót dạ trước đi.”

Anh nói rồi ngồi ở bên giường, cầm cà mèn giữ ấm ở trên tủ đầu giường lên, mở nắp ra, đổ cháo vào trong chén, chậm rãi đưa tới bên môi cô hút cô, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Phi đỏ ửng, ăn từng muỗng từng muỗng cháo mà anh đưa tới, thời gian giống như là dừng lại, bên trong phòng bệnh cực kỳ an tĩnh.

13. Chương 13: Chương 13

“Em có thể xuất viện bất cứ lúc nào.” Ôn Thiệu Nhiên thấy ánh mắt cô sáng lên, không khỏi mỉm cười, “Nhưng em phải nghỉ ngơi một thời gian ngắn cho khỏe lại, điều dưỡng cơ thể.”

“Cái gì!” Trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Phi trở nên ảm đạm, há miệng muốn tranh thủ cố gắng, nhưng ngay lúc đó bị Ôn Thiệu Nhiên cắt đứt.

“Đừng có mơ tưởng, đây là lệnh của bác sĩ.” Sao Ôn Thiệu Nhiên lại có thể không biết cô muốn làm gì, “Công việc nặng hơn cũng không quan trọng bằng sức khỏe, nếu như về sau em còn muốn tiếp tục làm việc, lập tức nghe lời anh, nếu không em hãy ở nhà làm vợ hiền rảnh rỗi, đây là ranh giới cuối cùng của anh.”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc kia, còn nói nặng lời như vậy, Lục Phi biết anh không nói đùa, không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp.

“Em biết rồi.” Ở đáy lòng cô thở dài, xem ra trước tiên chỉ có thể để công việc qua một bên.

“Lúc này mới ngoan.” Ôn Thiệu Nhiên lộ ra một nụ cười, bàn tay không kìm lòng được vuốt vuốt đầu của cô, cử chỉ ấy thân mật làm sao.

Mà hành động này làm cho gò má của Lục Phi giống như bắt lửa, nóng rát, ngượng ngùng mà cúi thấp đầu không dám nhìn anh, Ôn Thiệu Nhiên nhìn cô thế mà lại thẹn thùng, hơi động lòng, mơ hồ sinh ra tình triền, thiếu chút nữa thì không cầm được, trời ạ, tại sao cô gái này có thể ảnh hưởng anh sâu sắc như vậy.

“Thiếu Nhiên, em cảm thấy mình tốt hơn nhiều rồi, hôm nay lập tức ra viện về nhà thôi.” Lục Phi cảm thấy càng ngày mình càng có duyên với bệnh viện rồi, cách nhau không bao lâu đã nhập viện hai lần, nói thể nào cũng không muốn vào chỗ này, ở nhà mình vẫn là thoải mái nhất.

“Được, nhưng em phải đảm bảo ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, không cho phép làm việc.” Ôn Thiếu Nhiên cũng không phải đèn đã cạn dầu(*), lập tức nắm lấy cơ hội ra điều kiện.

(* đèn đã cạn dầu trong câu trên chỉ người dễ bị bắt nạt)

“Em bảo đảm.” Lục Phi nũng nịu liếc anh một cái, đảm phán như thế, không đi buôn bán thật là lãng phí tài năng trời cho anh rồi.

Sau khi lấy được cam đoan của cô, Ôn Thiếu Nhiên giúp cô làm thủ tục xuất viện.

Vừa về tới nhà, Lục Phi không nhịn được lập tức nhắm mắt lại hít sâu, “Ừ.... Nhà mình vẫn là tốt nhất.”

Mùi thuốc khử trùng ở bệnh viện gay mũi, cô chỉ nhớ tới cũng không khỏi cau mày.

Thấy hành động của cô y như một đứa bé, Ôn Thiếu Nhiên cười, anh phát hiện cô gái trước mắt càng ngày càng thể hiện tính cách thật, không còn thận trọng cẩn thận như khi vừa mới bắt đầu, anh rất thích nhìn cô biến hóa như thế, anh cũng không hy vọng cô gái của mình sống cả đời trong sợ hãi.

Ôn Thiếu Nhiên cất đồ xong quay lại, kim lòng không được nhẹ nhàng vòng qua hông của cô, kéo cô vào trong ngực mình, giọng nói trêu đùa mang theo cưng chiều nói: “Phòng bệnh ở bệnh viện bọn anh thật sự kém như vậy sao? Để cho em mỗi lần đến đều không thể chờ đợi muốn xuất viện ngay lập tức.”

Bị hành động thân mật đột ngột của anh hù sợ, Lục Phi cứng đờ trong ngực anh, động cũng không dám động.

“Em... Hẳn không có người nào thích nằm viện mà?” Cô như học sinh giỏi, ngoan ngoãn trả lời vấn đề của anh.

Anh khẽ cười ra tiếng bên tai cô, vui mừng không thôi với phản ứng đáng yêu của cô, con một thói hư tật xấu trong cơ thể lại bắt đầu muốn động đậy, cố ý chơi đùa cô, cúi đầu hà hơi ở bên tai cô, “Cũng đúng, anh không hy vọng lần sau lại nhìn thấy em xuất hiện trong phòng bệnh, dù sao trong khoảng thời gian ngắn này em ra vào bệnh viện tần số hơi cao một chút.”

Thân thể Lục Phi khẽ run, tất cả giác quan tri giác đều tập trung ở chỗ lỗ tai bị anh thổi khí, đầu óc không khỏi có chút mơ hồ, căn bản không nghe rõ điều anh đang nói, chỉ ngây ngốc trả lời, “Không bao giờ nữa.”

Trời ạ, làm thế nào mà cô lại đáng yêu như thế này, Ôn Thiếu Nhiên cảm giác cơ thể mình rối loạn tưng bừng, dục vọng sai khiến anh ngậm vành tai mượt mà của cô vào.

“Ừ...” Lục Phi không nhịn được khẽ thét ra tiếng, trong nháy mắt một dòng điện truyền đi toàn thân.

Mà cô không kiềm hãm được phát ra tiếng rên rỉ như cổ vũ Ôn Thiếu Nhiên, anh không tự chủ được đưa đầu lưỡi ra nhẹ nhàng liếm láp, bàn tay ôm eo cô bắt đầu trở nên không an phận.

“Bà xã, gần đây em đều rất bận, hình như đã lâu rồi chúng ta chưa âu yếm nhau.” Anh vừa mút một vành tai của cô vào, vừa nói lời phàn nàn nửa thật nửa giả.

Nghe được anh kháng nghị trắng trợn như vậy, mặt của Lục Phi nhất thời giống như muốn nở ra máu, đỏ rực, rất nóng, “Anh...”

Ôn Thiếu Nhiên chợt di chuyển trên thân thể cô, cúi đầu xuống đem tất cả lời muốn nói của cô ngậm vào trong miệng.

Lưỡi của anh không hề khách khí lật khuấy bừa bãi trong miệng cô, hấp thu nước bọt ngọt ngào của cô, chọc cho Lục Phi ý loạn tình mê, thân thể của cô dần dần mềm đi, tựa vào trong ngực anh, đôi tay níu lấy quần áo của anh.

“Không.... không thể ở chỗ này.” Nơi này chính là phòng khách, ban ngày ban mặt Lục Phi không dám công khai thân thiết ở chỗ này, quá xấu hổ.

Ôn Thiếu Nhiên ngoan ngoãn ôm cô lên, đi về phía phòng ngủ, dùng chân đá một cái đóng cửa lại, còn không kịp đi tới bên giường, anh lập tức đè cô ở sau cánh cửa, tùy ý mà điên cuồng hôn cô.

“Ừ...” Tiếng rên rỉ bật ra từ khoe miệng Lục Phi, đốt rực hỏa trên người Ôn Thiếu Nhiên.

Anh gắt gao nhốt chặt cô, đưa tay xé rách quần áo trên người cô, trong nháy mắt cả người Lục Phi lập tức trần truồng rồi.

“Quần áo...” Quần áo trên người bị anh xé rách, Lục Phi buộc phải khẽ quát.

“Về sau mua lại, mua bao nhiêu cũng được.” Hiện tại Ôn Thiếu Nhiên đâu thèm để ý nhiều như vậy, anh ôm Lục Phi thẹn thùng làm người ta hài lòng, đặt cô lên chỗ quần áo rơi lả tả trên mặt đất, tròng mắt đen lóe ra dục vọng nóng bỏng.

“Ôi...” Phần lưng có chút lạnh lẽo khiến Lục Phi run rẩy, “Lạnh...”

“Đột tí nữa em sẽ không lạnh.” Ôn Thiếu Nhiên nói một cách đầy ý vị sâu xa, nụ cười nịnh hót quỷ quái hiện ra trên môi anh.

Một tay anh vén những sợi tóc rơi lả tả trên đất của cô lên, một tay còn lại cởi quần áo trên người mình, để trần nửa người trên lộ ra vóc dáng cơ thể trắng kiện, không cho Lục Phi cơ hội cự tuyệt, nhanh chóng áp lên môi anh đào của cô, đồng thời bàn tay cũng bao nơi tròn trịa của cô lại.

“Ừ...” Cô cắn chặt môi dưới, muốn ngăn chặn tiếng kêu rên xấu hổ muốn chết lại.

Nhưng Ôn Thiếu Nhiên giống như muốn đối nghịch với cô, dùng ngón tay dài bấm véo xoa đẩy dằm dưới lòng bàn tay, để cho cô kim lòng không được bật thốt ra tiếng ngậm nga, “A...”

“Đúng, thét ra, anh thích nghe tiếng rên rỉ của em.” Anh ngâm vành tai của cô, dụ dỗ cô, để cho cô dần dần dính vào tình dục.

Môi lưỡi nóng bỏng của Ôn Thiếu Nhiên dần dần di chuyển xuống dưới, gặm cắn đỉnh mềm mại của cô, đưa đầu lưỡi ra đánh vòng quay ở trên, còn thỉnh thoảng cắn kéo liếm láp.

14. Chương 14: Chương 14

“Thiếu Nhiên... đừng...” Đột nhiên kích thích khiến Lục Phi run rẩy một hồi, trên đùa như vậy để cho cô cơ hồ mất khống chế, giọng nói nũng nịu cầu xin, “Đừng như vậy...” Quá tuyệt vời cũng quá tà ác rồi.

Ôn Thiếu Nhiên không để ý đến lời cầu xin của cô, trên thân thể trắng nõn của cô liên tục in những dấu ấn thuộc về anh, cuối cùng còn lấy kỹ xảo quyết liệt hơn nữa nhóm dục hỏa trong cơ thể cô, người uồn ẻo nóng ran khó nhịn, muốn tránh thoát, lại bị bàn tay của anh vững vàng giữ chặt.

Anh cúi người mút cánh môi non mềm của cô vào, mà Lục Phi cũng kim lòng không được mở cặp môi đỏ mọng ra, mặc cho đầu lưỡi của anh tiến quân thần tốc.

“A...” Cơn sóng tình triều trong cơ thể liên tục tập kích vào người cô, bụng dâng lên một cỗ trống rỗng và ngứa ngáy không thể giải thích được, để cho cô khó nhịn mà giãy dụa dưới người anh.

“Trời ơi, bà xã, em thật sự muốn mạng của anh.” Cô giãy dụa không thể nghi ngờ sẽ tăng thêm dục hỏa trên người anh.

“Ừ... á...” Cô ừ một tiếng, lại phát ra tiếng thở dốc vừa yêu kiều vừa quyến rũ.

Quyến rũ câu hồn như vậy, khiến Ôn Thiếu Nhiên chấn động, bụng dưới bị dục vọng mãnh liệt thiêu đốt, anh đưa đầu lưỡi của mình đi vào trong miệng của cô, chuẩn bị phác thảo cái lưỡi thơm tho của cô, trong miệng phát ra tiếng mút chặc chặc, nước miếng không còn kịp nuốt vào chảy xuống khoe miệng của hai người, từng dòng tơ bạc vẽ ra hình ảnh mập mờ.

“Ôi... ừ... a...”

“Vợ à, em thật là ngọt.” Ôn Thiếu Nhiên giống như mút bao nhiêu cũng không đủ, điên cuồng nuốt mật dịch của cô.

Bàn tay di chuyển trên thân thể có lỗi có lỗ của cô, chậm rãi đi tới miệng hoa huyết ướm át, ngón tay thon dài vạch cánh hoa mềm mại ra, nhẹ nhàng đâm vào, hơi cong người chuẩn bị phác thảo bên trong hoa dịch lỏng lẫ, cái tay còn lại thì vuốt ve trên ngực êm ái của cô, xúc cảm mềm nhũn làm anh yêu thích không muốn buông tay, thỉnh thoảng lại thu hẹp năm ngón tay, xoa nắn nơi căng tròn.

Thân thể khẽ run, Lục Phi bởi vì trước ngực và bên trong hoa huyết đều bị kích thích, không nhịn được thét lên một tiếng chói tai: “Á!”

Ôn Thiếu Nhiên kéo cho hai chân cô mở ra thêm, bàn tay nhấc cái mông trắng nõn của cô lên cao, làm cho ngón tay thon dài ra vào càng thêm trôi chảy, anh đột nhiên lại đâm một ngón tay vào bên trong, cố ý vuốt ve hoa hạch nhỏ, kích thích nơi mẫn cảm non mềm nhất của cô.

“Á...” Cô kim lòng không được thét thành tiếng, trời ạ, thật mất thể diện!

“Có cảm giác thật sao?” Cánh môi Ôn Thiếu Nhiên cong lên, lộ ra một nụ cười quyến rũ, “Em xem, em đã ướm đậm.”

Anh nói xong móc ra một chút chất lỏng trơn nhẵn đặt lên môi cô, “Thử xem, đây là mùi vị động tình của em, cực kỳ ngọt.”

Ngón tay nhét vào trong miệng của cô, chuẩn bị đút vào trong lưỡi cô.

Lục Phi không tự chủ đưa đầu lưỡi ra, liếm láp mật dịch trên ngón tay anh, hình ảnh dâm đãng như vậy khiến tròng mắt đen của Ôn Thiếu Nhiên híp lại một chút, ánh sáng nguy hiểm lóe ra trong đáy mắt, anh nghĩ cũng không nghĩ, lập tức rút ngón tay ra, cúi đầu ngậm cánh môi mềm mại của cô, cùng cô đánh giá mùi vị mê người kia.

“Thật sự rất ngọt.” Anh nói xong đưa đầu lưỡi ra, liếm láp dư vị bất tận trên cánh môi của mình.

Lục Phi thấy hình ảnh như vậy, gương mặt đỏ càng thêm đỏ ửng, “Anh...” Trống rỗng trong cơ thể cô càng ngày càng mãnh liệt, không nhịn được đang đưa người đứng dậy.

Ôn Thiếu Nhiên thấy thế kéo cô một cái, để cho cô ngồi trên bụng của mình, đôi tay nhẹ nhàng nâng người cô lên, vật nóng cứng ngắt nhấm ngay miệng huyết hoa ướm nhẹ của cô, chợt đề cô xuống.

“Ôi...” Trong nháy mắt cảm xúc phong phú làm cho hai người không tự chủ được phát ra tiếng thở dài thỏa mãn.

Bàn tay của anh đỡ lấy hông cô, bên dưới chuyển động mãnh liệt, mỗi một lần đỉnh giấu đều nhấp vào chỗ sâu nhất trong mềm mại của cô, liên tục rước lấy tiếng thét chói tai “A... a...”

“Bà xã, mình động.” Anh buông hai tay vịn trên cánh tay của cô ra, đặt lên ngực đầy đặn và mềm mại mượt mà của cô, lòng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, giống như là đang chơi đùa với một trái cây nhỏ, xé ra rồi để xuống, “Đúng, chính là như vậy, đang đưa eo của em.”

Dưới sự chỉ đạo của Ôn Thiếu Nhiên, Lục Phi buông lỏng xấu hổ của mình ra, cố gắng đang đưa cái mông, trên dưới cùng động, lần lượt nuốt lửa nóng của anh vào.

“Ôi... á...” Nhanh như vậy làm cho Lục Phi cảm thấy phờ phới, giống như đưa thân vào đám mây mù.

Ôn Thiếu Nhiên cực kỳ hài lòng với hành động này của cô, eo hồ phối hợp tần suất càng lúc càng nhanh, Lục Phi bắt lấy bắp vai cô, lắc lắc thân thể, xuân triều trào ra như thác lũ điên cuồng, làm ướt bụng của anh.

“Em không được...” Tốc độ dần dần thả chậm, Lục Phi tê liệt ngã xuống trong lòng anh.

Ôn Thiếu Nhiên nâng cái mông của cô, đứng lên đi về phía giường lớn, mỗi một bước đi cũng đâm vào chỗ sâu nhất trong huyết hoa của cô, “A...”

Anh đem Lục Phi đặt lên giường lớn mềm mại, để cho hai chân cô quăn ngang hông mình, bắt đầu thẳng tiến mãnh liệt, tiến thật sâu vào trong hoa huyết chặt ních lại co rút nhanh của cô.

“Ừ.... á....”

Cơn tình triều mãnh liệt điên cuồng khiến cái mông Lục Phi không tự chủ được đong đưa theo, nghênh hợp với luật động của Ôn Thiếu Nhiên, thân thể lay động theo tiết tấu của anh, hai chân cô vòng chắc trên eo, cảm thấy chày sắt anh ra vào trong cơ thể của mình không biết bao nhiêu lần.

“Thiếu Nhiên....” Lục Phi không nhận được gọi tên của anh.

Mà dục vọng của Ôn Thiếu Nhiên càng thêm rung động mãnh liệt trong con đường u tối của cô, anh thỉnh thoảng gác hai chân cô lên bả vai mình, đôi tay bưng lấy cái mông trắng của cô, điên cuồng cắm vào quả bưởi....

“Bà xã, em thật quá tuyệt vời.” Cô cắn chặt phần thân của anh, cái loại khoái cảm muốn chết cuốn qua toàn cơ thể anh, để cho anh gần như không khống chế nổi mà trút ra.

“Á.... Thiếu Nhiên....” Cảm giác bị ném vào đám mây khiến Lục Phi cảm thấy không có cảm giác an toàn, nhưng lại rất kích thích, khiến cho thận trọng ngày xưa cũng biến mất, hét lên thành tiếng: “A!”

Ôn Thiếu Nhiên kéo thân thể trần trụi mềm mại của cô qua, lần nữa để cho hai chân cô vòng chắc qua cánh tay mình, hai người mặt đối mặt, rung động bên dưới cơ thể cũng không vì vậy mà dừng lại.

Âm thanh thân thể chạm nhau càng ngày càng lớn, mà tốc độ của anh cũng càng ngày càng nhanh, sau khi đút ra đút vào vài chục lần, đầu lửa nóng bắn ra một dòng nước ấm áp, rót đầy bình huyết hoa của cô.

15. Chương 15: Chương 15

Động tác đầu tiên sau khi Ôn Thiếu Nhiên tỉnh lại đó là duỗi tay qua bên cạnh, vậy mà cái anh có thể chạm tới cũng chỉ có không khí, cảm xúc lạnh như băng để cho lông mày anh nhíu lại, anh nghiêng đầu nhìn đồng hồ báo thức trên tủ quần áo, mới năm giờ sáng, cô gái kia vốn nên nằm ở trên giường, thế nhưng lúc này lại không thấy bóng dáng đâu, vị trí đã lạnh như băng biểu hiện cô rời giường hẳn không phải một đoạn thời gian ngắn.

Ôn Thiếu Nhiên lập tức vén chăn lên đứng dậy, chậm rãi đi về phía cửa, anh đi ra khỏi phòng ngủ, bắt đầu chậm rãi tìm bóng dáng của Lục Phi ở khắp nơi, liếc thấy trong phòng sách lộ ra ánh sáng, là anh biết người anh muốn tìm ở bên trong.

Vừa mới đến gần cửa phòng sách, Ôn Thiếu Nhiên nghe Lục Phi đang dùng một tràng tiếng Anh lưu loát nói điện thoại, hơn nữa càng nói càng kích động, đến cuối cùng còn mang mùi vị cứng rắn, Lục Phi như vậy Ôn Thiếu Nhiên chưa từng gặp qua, giọng nói quyết đoán lạnh lẽo, không có một tia tình người.

Ôn Thiếu Nhiên dừng bước, đứng ở cửa mở một nửa lắng lắng nghe, nội dung cuộc nói chuyện của cô xen lẫn các thuật ngữ kinh tế, còn có rất nhiều tài liệu thống kê, những từ ngữ này không ngừng bật thốt ra từ trong miệng Lục Phi, đáng vẻ thông dong tự tin như vậy, để cho anh cảm thấy cực kỳ xa lạ.

Lúc Ôn Thiếu Nhiên chuẩn bị xoay người rời đi, anh đột nhiên nghe được Lục Phi nhắc tới Ôn thị, nhất thời dừng bước chân, mà càng cố gắng nghe, sắc mặt của anh càng khó nhìn, thì ra trong khoảng thời gian này, cô một mực âm thầm giúp Ôn thị xử lý công việc, còn thay Ôn thị kéo về không ít hợp đồng kinh doanh.

Chuyện như vậy thật sự không làm cho Ôn Thiếu Nhiên cảm thấy vui mừng, ngược lại cảm thấy tức giận, mặc dù hôn nhân của bọn họ xây dựng trên lợi ích, công ty hai nhà có giao dịch là chuyện không thể tránh được, nhưng anh vẫn tư lợi riêng hi vọng cô không cần tham dự vào công việc ở Ôn thị, càng không muốn nhìn cô giống như ba mẹ ruột của mình, trở nên háms lợi như vậy, anh không muốn vợ mình có trái tim sự nghiệp mạnh mẽ như vậy chút nào.

Nhìn Lục Phi trong thư phòng không hề biết chuyện gì, trên mặt cô vẫn là thần thái tự tin vui vẻ, trái tim Ôn Thiếu Nhiên trầm xuống từng chút từng chút, một cổ thất vọng dâng lên từ trong đáy lòng, cuối cùng anh không chút do dự xoay người lặng lẽ rời đi.

Lục Phi không biết Ôn Thiếu Nhiên như thế nào, sau khi từ bệnh viện trở về, không, nói chính xác là từ sau đêm kích tình hôm đó, thì anh trở nên khác, mặc dù mỗi ngày vẫn sẽ về nhà dùng cơm đúng giờ, nhưng có vẻ rất xa cách.

Bọn họ vẫn nói chuyện, nhưng trong giọng nói của anh hàm chứa chút không kiên nhẫn, ý lạnh nơi đáy mắt càng ngày càng rõ ràng, giữa bọn họ dần biến thành đơn độc, chỉ có một mình cô ở đó lăm bằm lăm bằm, mà anh không đáp lại dù chỉ một câu.

Tại sao phải biến thành như vậy? Lục Phi khổ não không thôi, cô muốn cố gắng phá vỡ tất cả, nhưng cô càng tiến về phía trước một bước, anh lập tức lui về phía sau một bước, cô không biết sai lầm ở chỗ nào, vốn bọn họ còn rất tốt đẹp, làm sao trong một đêm lại biến thành như vậy?

“Chúng ta có thể nói chuyện một chút không?” Lục Phi cản đường Ôn Thiếu Nhiên rời đi.

Không sai, mấy ngày nay chỉ cần cô ở đây, anh sẽ lập tức xoay người rời đi, giống như là không muốn ở cùng một không gian với cô vậy, cô làm gì để cho anh chán ghét sao?

“Nói chuyện gì?” Trong lòng Ôn Thiếu Nhiên cũng cực kỳ rối rắm, anh muốn coi thường sự tồn tại của cô, lại không làm được.

Khắp nơi trong nhà đều có bóng dáng của cô, ngay cả trong không khí cũng truyền tới hương thơm trên người cô, tình cảm đối với Lục Phi rất phức tạp, để cho anh lâm vào trong mâu thuẫn và vô cùng khổ sở, một mặt, Lục Phi nhúng tay vào chuyện Ôn thị để cho anh tức giận, mặt khác, mỗi ngày nhìn thấy bộ dạng cô tủi thân cẩn thận lấy lòng mình, anh lại cảm thấy không nỡ, anh thật không biết làm sao mới đúng, phải làm sao mới có thể cho mình không khổ sở.

“Em đã làm sai điều gì sao?” Lục Phi cẩn thận nhìn mặt anh, không hiểu nên hỏi: “Tại sao anh lại thay đổi như vậy, trở nên.... lạnh lùng.”

“Em nghĩ nhiều quá rồi.” Ôn Thiếu Nhiên nhàn nhạt trả lời, “Anh không có thay đổi, vừa mới bắt đầu chính là như vậy, không phải sao?”

Lục Phi nghe vậy thân thể cứng đờ, thái độ giống như là bị người ta tát một cái rất khó coi vậy, cô lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, “Em cho là quan hệ của chúng ta đã có thay đổi rồi.”

Dáng vẻ nhàn nhạt tự giễu cợt này của cô, khiến trong lòng Ôn Thiếu Nhiên chột nhéo một cái, cảm thấy có chút đau đớn.

“Yên tâm, mặc kệ quan hệ của chúng ta tốt hay xấu, đều không thể thay đổi địa vị của cô ở Ôn thị, hẳn là tới Ôn thị.” Cô gạt mình làm việc ở Ôn thị, để cho anh cảm giác mình bị người thân nhất phản bội, cho nên anh nghĩ đến đây liền không nhịn được lên tiếng châm chọc.

Trong nháy mắt sắc mặt Lục Phi trở nên trắng bệch, “Anh... đây là ý gì?”

“Không có ý gì cả, chỉ nhắc nhở bốn phận làm vợ của cô thêm lần nữa, không phải chuyện cô nên tham gia thì đừng tham gia.” Ôn Thiếu Nhiên vừa nghĩ tới cô tham gia vào công việc ở Ôn thị, tâm tình lập tức buồn bực cực độ.

Cô làm như vậy chính là không ngừng nhắc nhở anh, mục đích của cuộc hôn nhân này chính là để cho Lục thị giúp Ôn thị vượt qua cửa ải khó khăn, mà anh cũng chỉ là lợi thể trong cuộc giao dịch này, quan trọng nhất là anh tuyệt đối không muốn vợ mình có tâm địa trong sự nghiệp, đáng chết, loại cảm giác này thật tệ hết biết rồi!

“Em biết rõ, chuyện lần này là em không đúng, em đã đồng ý với anh không tiếp tay trong chuyện Ôn thị, nhưng...”

“Đủ rồi, tôi không muốn nghe.” Ôn Thiếu Nhiên ngắt lời cô, không muốn lại theo cô thảo luận cái đề tài này, để tránh quan hệ của bọn họ càng ngày càng hỏng bét, “Chính cô suy nghĩ thật kỹ đi, rốt cuộc cô là

vợ của tôi, hay là người đứng đầu Ôn thị?”

Ôn Thiếu Nhiên nói xong xoay người rời đi, dùng sức đóng sầm cửa chính, cũng không quay đầu lại rời khỏi nhà.

Nhìn cửa lớn đóng chặt, hốc mắt Lục Phi hơi ửng hồng, một cổ uất ức trước nay chưa từng có xâm nhập vào cơ thể.

Đây là sự nghiệp của dòng họ anh, chẳng lẽ giúp anh cũng là sai lầm sao?

....

Trong quán rượu, Mã Vực giành lại chai rượu trong tay Ôn Thiếu Nhiên, “Đủ rồi, đừng uống nữa, làm ơn, đây là rượu mạnh, không phải nước lọc, có người nào cồn sức rót rượu như cậu.”

“Cậu nói xem, tại sao cô ấy không thể giống như những cô gái khác, an phận làm một hiền thê lương mẫu chứ(*)?” Ôn Thiếu Nhiên hơi say rượu, bắt đầu phàn nàn trách cứ: “Tại sao nhất định phải nhúng tay vào Ôn thị? A Vực, cậu biết tôi căm ghét Ôn thị nhiều thế nào mà, suy nghĩ muốn thoát khỏi cái nhà kia như thế nào, ở nơi đó căn bản không cảm nhận được thâm tình, không có ấm áp, chỉ đặt quyền lợi lên trên hết, tất cả đều lấy lợi ích làm trọng tâm, nhưng cô lại cố gắng tham dự vào, hôn nhân của tôi đã bị lợi dụng một lần, tôi không hy vọng cuộc sống sau này vẫn còn nằm trong những tính toán thế kia.”

(*Hiền thê lương mẫu có nghĩa là người vợ hiền lành người mẹ lương thiện)

“Lục Phi có tham gia vào chuyện Ôn thị hay không, đối với cậu mà nói quan trọng như vậy sao?” Khóe miệng Mã Vực nhếch lên, biết rõ vì sao Ôn Thiếu Nhiên buồn rầu rồi, “Dựa vào cái gì mà muốn người ta giống như cậu?”

“Cô ấy là vợ của tôi, không nên đứng cùng chiến tuyến với tôi sao?” Ôn Thiếu Nhiên xem đây là chuyện đương nhiên găm nhẹ: “Cô ấy đã là người sắp thừa kế tập đoàn Lục thị rồi, còn cảm thấy chưa đủ sao? Nhất định phải tiếp nhận cả Ôn thị vào mình hả? Nhất định phải là nữ doanh nhân sao? Tôi không hy vọng có cuộc sống hôn nhân giống như ba mẹ tôi, cả ngày xoay chuyển quanh hai chữ lợi ích. ”

“Ha ha ha! Những lời này cậu từng nói với cô ấy chưa?” Mã Vực cất tiếng cười to, bộ dáng bây giờ của Ôn Thiếu Nhiên giống như một kẻ ngu ngốc lâm vào tình yêu cuồng nhiệt, “Thật ra thì cậu chỉ không muốn để cho quan hệ vợ chồng các cậu liên quan đến lợi ích, một chữ, không phải sao? Vậy cậu hãy lập tức đem những lời này nói rõ ràng với Lục Phi, làm gì mà ở chỗ này tự tìm phiền não? Hơn nữa cô ấy tới quản lý Ôn thị, không phải vừa đúng lúc bù đắp cái ghế trống mà cậu không muốn thừa kế Ôn thị à, chuyện này thật là tốt, đối với mọi người mà nói tất cả đều vui vẻ.”

“Sau đó để cho cô ấy biến thành người giống ba mẹ tôi vậy, cái gì cũng đặt lợi ích công việc lên đầu?” Ôn Thiếu Nhiên liếc Mã Vực một cái.

“Làm ơn, Ôn đại thiếu gia, có phải cậu đã quên vợ cậu là người ra sao rồi không? Đó là một trong những người sắp thừa kế tập đoàn Lục thị, cô không so đo quyền lợi?” Mã Vực cảm thấy Ôn Thiếu Nhiên đã mất đi năng lực suy xét bình thường.

16. Chương 16: Chương 16

“Không, cô ấy không phải là người như thế.” Ôn Thiếu Nhiên không cần suy nghĩ lập tức giải thích thay Lục Phi, mấy ngày qua sống chung với cô, anh biết rõ Lục Phi không giống như lời đồn đãi bên ngoài, chỉ vì lợi ích mà có thể máu lạnh vô tình.

“Xem ra thái độ của cậu đối với cô ấy đã thay đổi rất nhiều.” Mã Vực nhìn chằm chằm Ôn Thiếu Nhiên, hỏi lâu mới nói: “Cậu yêu cô ấy?”

“Tôi... không có.” Ôn Thiếu Nhiên mạnh miệng nói.

“Cậu nên soi gương, xem vẻ mặt bây giờ của cậu có bao nhiêu chột dạ.” Mã Vực không chút lưu tình phá hủy vẻ ngụy trang của Ôn Thiếu Nhiên, “Thừa nhận đi, cậu yêu cái cô gái mà vốn là cậu nên ghét bỏ kia, cũng chính là vợ của cậu, Lục Phi.”

Thân thể Ôn Thiếu Nhiên cứng lại, tim giống như có đồ vật gì đó chạm vào, nặng nề, rầu rĩ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Phi không ngừng thoảng qua trước mặt anh, nhất là vẻ mặt quyến rũ của cô, làm cho lòng của anh chột dạ động, quan tâm một người như vậy chính là yêu sao?

“Tôi yêu Lục Phi?” Ôn Thiếu Nhiên nhìn Mã Vực, vẻ mặt khiếp sợ.

“Dĩ nhiên, nếu như không yêu, cậu sẽ mặc kệ cô ấy có nhúng tay vào công việc Ôn thị hay không, nếu như không yêu, cậu sẽ không quan tâm cô ấy có phải là người hám lợi hay không.” Lời nói của Mã Vực hoàn toàn đánh thức Ôn Thiếu Nhiên đang bối rối.

“Chỉ là người anh em, cậu yêu cô gái có sự nghiệp như vậy, thật không biết là may mắn hay là bất hạnh nữa.” Mã Vực đưa vẻ mặt chia buồn nhìn đến Ôn Thiếu Nhiên.

“Có lẽ tớ nên cải chính sự sai lầm này rồi.” Ôn Thiếu Nhiên đoạt lại chai rượu tiếp tục dồn sức rót, “Tớ tuyệt đối không thể theo gót ba mẹ, trở thành vật hy sinh của công ty dòng họ, cuối cùng còn biến thành người hám lợi.”

“Nghe tớ khuyên một câu, cậu nên ngồi xuống nói chuyện với Lục Phi, nói công bằng một lần, nói ra những gì mà cậu đang suy nghĩ, dù sao bây giờ các người là vợ chồng, nếu như cứ giấu ở đáy lòng không nói ra, vậy cũng chỉ có thể giăng co như vậy thôi, không tốt với bất cứ ai cả.” Mã Vực chân thành mở lời khuyên Ôn Thiếu Nhiên.

“Tôi biết rõ mình nên làm như thế nào rồi.” Ôn Thiếu Nhiên để chai rượu xuống, đứng lên khỏi chỗ ngồi, lảo đảo đi về phía cửa chính quán bar, vừa mới đi mấy bước lập tức xoay đầu lại nói với Mã Vực: “Cậu đưa tôi về.”

“Quả nhiên là anh em tốt mà.” Mã Vực tức giận nói: “Lúc này cũng biết để cho tôi làm lao công hả, cậu muốn về nhà, hay muốn đi chỗ khác?”

“Trở về phòng nghỉ ngơi trong bệnh viện.” Làm sao anh có thể mang cái bộ dạng hiện tại về nhà, Ôn Thiếu Nhiên nhăn mày!

“Được rồi.” Mã Vực cam chịu số phận trả lời, đỡ Ôn Thiếu Nhiên đứng không vững đi ra khỏi quán bar, đưa anh trở về phòng nghỉ ngơi trong bệnh viện.

Nằm ở trên giường trong phòng nghỉ ngơi, Ôn Thiếu Nhiên có ngàn vạn suy nghĩ, trong đầu không ngừng quẩn quanh lời nói của bạn tốt vào tối nay.

Anh yêu Lục Phi rồi, anh yêu Lục Phi rồi.....

Liên tục hai tuần qua, Ôn Thiếu Nhiên ở lại phòng nghỉ trong bệnh viện không về nhà, kể từ sau khi hiểu tình cảm của mình, anh chợt cảm thấy có chút hèn nhát, không biết nên làm sao đối mặt với Lục Phi, anh cần thời gian yên tĩnh một chút, cần phải nhanh chóng điều chỉnh tâm tình bây giờ.

Mà lúc này Lục Phi cũng lâm vào khổ não tương tự, bởi vì bọn họ xung đột, Ôn Thiếu Nhiên vẫn không trở về nhà, để cho cô vừa lo lắng vừa đau lòng, nhưng cuối cùng Ôn Thiếu Nhiên không thích cô nhúng tay vào chuyện Ôn thị, cô còn đem hết toàn bộ sức lực để cứu vớt Ôn thị ra khỏi tình cảm khốn khó.

Ôn thị lâm vào nguy cơ tiền bạc, được tập đoàn Lục thị giúp đỡ và mấy đề án Lục Phi đề ra thúc đẩy, dần dần bắt đầu sinh lời, nhưng thành công trên sự nghiệp cũng không để cho Lục Phi có niềm vui.

Khi về đến nhà, nhìn phòng trống rỗng, trong lòng khởi lên nỗi sợ hãi.

Cô thật sự cảm thấy mệt mỏi, ném mình lên giường lớn mềm mại, nghĩ cứ ngủ như vậy sẽ không dậy nổi, mò lấy gối Ôn Thiếu Nhiên, ôm thật chặt vào trong ngực, ngửi mùi vị phía trên thật lâu, là mùi thơm của anh, để cho cô quyến luyến không thôi, thế nhưng cái mùi vị này sẽ không trở lại nữa, cô không muốn mất đi anh?

Mí mắt càng ngày càng chìm, cô dần dần nhắm mắt, ngủ thiếp đi, mấy ngày nay mệt mỏi quá mức, thần kinh của cô luôn căng thẳng, lại có thói quen ném toàn bộ cảm xúc xuống đáy lòng, cộng thêm bệnh vừa mới khỏi, thân thể lại bắt đầu nóng đỏ lên rồi.

Chỗ cửa lớn bị người ta mở ra từ bên ngoài, bóng dáng Ôn Thiếu Nhiên xuất hiện trước cửa, anh nhìn xung quanh căn nhà đã rời khỏi hai tuần, trong lòng cảm thấy đủ năm loại cảm xúc, cực kỳ phức tạp.

Nếu không phải là hôm nay thấy trên báo và tivi, anh đều không biết Lục Phi vì Ôn thị mà làm nhiều như vậy, một mình cô cứu Ôn thị thoát ra khỏi nguy cơ phá sản, nên nói là cô lợi hại hay nói cô ngu ngốc đây?

Ôn Thiếu Nhiên đẩy cửa phòng ngủ ra, thấy cô gái nhỏ đang ngủ say trên giường, anh lặng lẽ đi tới bên giường, cúi đầu chăm chú nhìn cô gái đang ngủ say, trái tim không khỏi nhéo đau, sao cô gầy thế này?

Ôn Thiếu Nhiên đứng ở bên giường, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt gầy gò của Lục Phi, trong đáy lòng đều là đau lòng không dứt, “Cái tên đàn độn này, Ôn thị cũng không phải là Lục thị, không cần em phải tận tâm tận lực như vậy.”

Ôn Thiếu Nhiên không biết là, cũng bởi vì Ôn thị không phải Lục thị, Lục Phi mới phải tận tâm tận lực như vậy, nếu như hôm nay Lục thị xảy ra chuyện gì, cô ngược lại sẽ không ra sức như vậy, dù sao trừ cô còn có rất nhiều người chống đỡ cùng Lục thị, nhưng Ôn thị không giống như vậy, Ôn thị là công ty của dòng họ Ôn Thiếu Nhiên, cố gắng với Ôn thị chính là cố gắng thay anh, cho nên cô bằng lòng làm như vậy, đáng tiếc Ôn Thiếu Nhiên không biết những thứ này.

“Ừ...” Người đang ngủ say nhẹ nhàng lật người, khẽ nói một tiếng, lại chìm vào trong giấc ngủ.

Nhìn ra được cô thật sự rất mệt mỏi, mệt mỏi trên mặt làm thế nào cũng không che hết, điều này làm cho Ôn Thiếu Nhiên cực kỳ đau lòng.

Mình vứt bỏ cô ở nhà một mình trong hai tuần lễ, có phải là quá đáng hay không? Cô thì có lỗi gì đâu, là mình không thể làm hết trách nhiệm với Ôn thị, cô làm như vậy không phải vừa vặn thay mình làm hết trách nhiệm con trai cả, anh có tư cách gì tức giận với cô? Nghĩ tới đây Ôn Thiếu Nhiên đột nhiên cảm thấy mình rất đáng ghét, tội ác tày trời.

“Thật xin lỗi, Phi Nhi.” Anh cúi người đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên trán cô, thân mật thì thầm nói: “Anh không nên giận em.”

Lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ khác thường, khiến bản thân anh là bác sĩ có tính cảnh giác, cúi đầu nhìn kỹ cô gái nằm trên giường một chút, mới phát hiện trên gò má của cô đỏ ửng một cách không bình thường, đáng chết, cô... đây là đang phát sốt đó.

Ôn Thiếu Nhiên lập tức đứng dậy, lấy hòm thuốc ra, lấy từ bên trong ra nhiệt kế đo bằng tai, giúp cô đo nhiệt độ, quả nhiên, con số trên nhiệt kế làm cho anh chau mày, cô thật sự lại bệnh rồi.

Cả buổi tối, Ôn Thiếu Nhiên không dám nhắm mắt, chỉ sợ bệnh tình của Lục Phi sẽ nặng hơn, anh không ngừng thay túi nước đá trên trán cô, mỗi mười lăm phút sẽ thay khăn đặt lên trán cô, liên tục chú ý nhiệt độ trên cơ thể cô.

Khi Lục Phi mở mắt ra lập tức thấy một màn như vậy, tay Ôn Thiếu Nhiên gắt gao nắm tay của cô, cả người thiếp đi cạnh giường ngủ, cô khẽ hoạt động cái thân thể nặng nhọc, nhưng thân thể mềm nhũn, không có một chút sức lực nào cả.

Động tác của cô đánh thức Ôn Thiếu Nhiên ngủ chưa sâu, anh giống như là bị chạm một cái, hơi run lên, cả người cũng tỉnh táo lại.

“Sao rồi, khó chịu chỗ nào sao?” Về mặt Ôn Thiếu Nhiên không che giấu chút căng thẳng nào.

“Em...” Giọng nói Lục Phi có chút khàn khàn, “Em sao thế?”

“Em lại vừa mắc bệnh đó.” Một chữ ‘lại’ nói rất dùng sức, nhưng lần này Ôn Thiếu Nhiên không có tức giận, ngược lại tràn đầy đau lòng, “Thật xin lỗi.”

Nghe được tiếng ‘xin lỗi’ của anh, Lục Phi ngậy ngẩn cả người, ngay từ lúc nhìn thấy anh, tất cả uất ức trong lòng đều biến mất không còn bóng dáng tâm hơi đâu cả, huống chi nghe được câu nói ‘xin lỗi’ của anh đã làm lòng cô tan ra.

“Anh không có sai, là em không đúng, đồng ý chuyện anh yêu cầu nhưng không làm được.” Lục Phi cướp lỗi lên trên người mình.

“Em là một đứa ngốc.” Bàn tay Ôn Thiếu Nhiên đặt ở trên đỉnh đầu của cô nhẹ nhàng xoa nắn, tất cả trong mắt đều là áy náy và không đành lòng, “Em không có sai, em giúp nhà họ Ôn chúng ta thì có lỗi gì, là do anh quá cố chấp rồi, thủy chung không muốn em lại nhúng tay vào, vì không muốn để cho những chuyện bẩn thỉu kia ô nhiễm em.”

“Anh...” Lục Phi nhìn mặt của anh, rõ ràng nhìn đến đáy mắt khổ sở của anh.

“Nhưng nhà họ Ôn không có thân tình, cũng không biết cái gì gọi là yêu, trong mắt trừ lợi ích, cái gì cũng không quan trọng.” Về mặt Ôn Thiếu Nhiên giấu cợt chính mình, “Ba anh làm như vậy là đang lợi dụng em, lợi dụng Lục thị khổng lồ phía sau lưng em.”

“Em biết rõ.” Làm sao Lục Phi lại không biết, chỉ là bởi vì bọn họ là người nhà của anh, cho nên anh không ngại.

“Vậy mà em còn ngu ngốc làm theo?” Ôn Thiếu Nhiên thở một hơi dài nói.

“Em gả cho anh, không phải vì giúp Ôn thị vượt qua cửa ải khó khăn sao?” Lục Phi quay lại an ủi anh, “Em cũng chỉ có thể giúp anh như vậy, em không để ý đến việc ba anh lợi dụng em chút nào cả, thật.”

17. Chương 17: Chương 17

Tại sao cô có thể ngu ngốc đến làm cho người ta đau lòng vậy, “Tại sao?”

Ôn Thiếu Nhiên không khỏi có chút mong đợi đáp án của cô, sẽ là những gì trong lòng anh nghĩ sao?

“Thật ra thì đây cũng là lợi dụng, trợ giúp Ôn thị, Lục thị cũng có thể mượn thương hiệu của Ôn thị trong giới thời trang, đây không phải là hai bên cùng kinh doanh sao?” Lục Phi nói như thật.

Ôn Thiếu Nhiên cười nhạt, anh không có chút hứng thú nào với buôn bán, không có nghĩa là anh không có đầu óc, trong việc mua bán thời trang này rõ ràng cho thấy Lục thị bị thua thiệt, nhưng cô dám giải thích như vậy, anh cũng không đòi hỏi câu trả lời nữa, “Cảm ơn, hai chữ này anh nên sớm nói với em.”

“Anh... Không cần như vậy, không phải em đã nói, đây là cùng có lợi sao.” Lục Phi không muốn làm cho anh cảm thấy mắc nợ mình, cho nên mới cứng rắn nói ra một lý do như vậy.

“Được rồi, anh biết rồi.” Ôn Thiếu Nhiên đúng là không muốn tiếp tục cái đề tài này, “Nhưng thân thể em quá yếu, cho nên trong khoảng thời gian này em phải ở nhà nghỉ ngơi, về phần chuyện của công ty cũng không cần quản, mặc kệ là Ôn thị hay là Lục thị, đều không cho phép em đi.”

“Nhưng.”

“Không nhưng nhị gì hết.” Ôn Thiếu Nhiên nghiêm mặt nhìn cô, “Anh sẽ nói rõ ràng với ông nội còn có ba anh nữa, cho nên em ngoan ngoãn ở nhà nghỉ ngơi.”

“Ở nhà...” Lục Phi vừa nghĩ tới một mình cô ở nhà không có việc gì làm, lập tức không nhịn được kéo dài giọng nói ai oán.

“Đúng, đừng có nghỉ ngơi giả vì anh có một kỳ nghỉ, cho nên anh sẽ lợi dụng thời gian nghỉ ngơi này giám sát em... em nên ngoan ngoãn cam chịu số phận, điều dưỡng thân thể tốt là được rồi.” Ôn Thiếu Nhiên cười đến rất giả hoạt, giống như là được như ý vậy.

“Anh muốn theo giúp em?” Lục Phi kinh ngạc khẽ thốt ra tiếng.

“Không phải giúp đỡ, là giám sát.” Anh uốn nắn cách dùng từ của cô, anh cũng không muốn để cho cô biết tâm ý của mình, để tránh cô được voi đòi tiên.

“À, biết rồi.” Mặc kệ là cái gì, trong lòng cô đều rất cao hứng.

Dáng vẻ này của bọn họ rất thỏa thuận phải không? Lục Phi vừa nghĩ tới đó, khóe môi dần dần cong lên...

....

Lục Phi giống như một người hầu nhỏ, vòng tới vòng lui bên cạnh Ôn Thiếu Nhiên, nhìn anh thành thạo đường đi trong chợ bán thức ăn, trả giá với người bán hàng rong, không khỏi liên tục thốt ra tiếng thán phục, “Anh biết nấu ăn? Sao anh biết những thứ này?”

Lục Phi cảm thấy tự tôn phái nữ trong mình hoàn toàn bị đánh bại, nếu như không phải là khi mới cưới, cô liều chết học nấu ăn, nói không chừng lúc mình phát hiện việc này đã sớm chết vì xấu hổ rồi, một người vợ mà tài nấu nướng thậm chí chưa bằng một phần mười của chồng, có thể không xấu hổ sao?

“Dĩ nhiên, khi đi du học ở nước ngoài, đều là tự mình xoay sở, sau khi về nước cũng tự mình chuyển ra sống riêng, nếu như không biết một chút, vậy chỉ có thể đói chết thôi.” Ôn Thiếu Nhiên lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, nghiêng đầu liếc cô một cái, cảm thấy vẻ mặt cô lúc này rất thú vị, giống như đang phải một chuyện đả kích mạnh mẽ.

“Tại sao anh có thể lợi hại như vậy?” Lục Phi không tự chủ mở cái miệng nhỏ nhắn lên, nhỏ giọng oán trách: “Y thuật giỏi còn chưa tính, ngay cả tài nấu nướng anh cũng am hiểu không kém phụ nữ, thật không có công bằng tí nào cả.”

Nghe được Lục Phi nhỏ giọng oán trách, trong mắt Ôn Thiếu Nhiên hiện đầy ý cười, cô càng ngày càng thả lỏng khi đứng trước mặt anh rồi, thỉnh thoảng còn lộ ra điệu bộ của một cô gái nhỏ, giống như hiện tại, bọn họ tựa như một đôi vợ chồng bình thường đi ra chợ mua thức ăn.

Nghĩ tới đây, cả người anh trở nên đặc biệt dịu dàng, một tay nhắc túi nguyên liệu nấu ăn đầy ắp, một tay đưa ra dĩa tay nhỏ bé của cô.

“Đông người, đừng đi lạc.” Tiếng dặn dò trầm thấp khiến Lục Phi sửng sờ giật mình một cái, cúi đầu nhìn bàn tay của anh bọc bàn tay nhỏ bé của mình, trong lòng nhất thời ấm áp.

“Ừ.” Lục Phi dùng sức gật đầu, lộ ra một nụ cười rục rịch.

Ôn Thiếu Nhiên vẫn nhìn về phía trước, cũng không chú ý tới nụ cười xinh đẹp của cô, nhưng lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ làm cho lòng anh cảm thấy bình yên chưa bao giờ có, nắm tay nhau mà chết, bên nhau đến già, có thể là cảm giác của anh ở hiện tại.

Lục Phi vừa về đến nhà, không kịp chờ đợi muốn nhìn Ôn Thiếu Nhiên thể hiện tài nấu nướng, tự động vào phòng bếp giúp một tay, thoáng cái rửa rau, thoáng cái hỗ trợ cầm đồ gia vị, như con ong mật nhỏ rất bận bịu.

Khó có được hình ảnh ấm áp, Ôn Thiếu Nhiên không nỡ cắt đứt một chút nào, mặc cho cô ở trong phòng bếp giúp một tay, tuy nhiên tình hình đặc biệt lúc ấy giúp thêm phiền, nhưng anh không hề để tâm.

“Oa, thật thơm quá.” Mắt Lục Phi mở thật to, nhìn tôm nõn xào trứng xức ra khỏi chảo, không tự chủ nuốt nước miếng một cái, “Có vẻ ăn rất ngon.”

Ôn Thiếu Nhiên liếc thấy bộ dáng thêm nhỏ dãi của cô, không thể nín cười được, cầm đũa lên gấp một chút tôm nõn đưa tới miệng cô, “Thưởng thức xem mùi vị như thế nào.”

Chuyện tốt như vậy, Lục Phi mang theo dáng vẻ việc đáng làm thì phải làm cẩn một cái, chậm chậm nhai.

“Ừ, ăn rất ngon.” Cô cảm động đến gần như sắp chảy nước mắt rồi, chưa bao giờ biết tôm nõn xào trứng cũng có thể ăn ngon như thế, “Rất cảm động, hu hu!”

“Quá khoa trương rồi.” Ôn Thiếu Nhiên bưng món ăn ra đặt ở trên bàn ăn, ý cười đầy mặt, trêu chọc: “Đường đường là tiểu thư thứ ba nhà họ Lục, có của ngon vật lạ nào chưa từng ăn, chỉ có vài món ăn gia đình đã cảm động đến như vậy rồi?”

“Em nói thật, tuyệt đến không từ ngữ nào có thể diễn tả.” Lục Phi giơ tay phải lên, nghiêm trang thề, “Đây là thức ăn ngon nhất em được ăn đó.”

Bởi vì đây là anh nấu, mấy thứ sơn hào hải vị đều ẩm đạm nhạt màu so với mấy món ăn trước mặt.

“Ngoan, đi dọn bát đĩa đi, còn hai món ăn và canh hầm cách thủy nữa là có thể ăn cơm.” Bộ dạng giống như động viên vật cưng, Ôn Thiếu Nhiên thân mật xoa xoa mái tóc của cô, xoay người lại đi vào phòng bếp.

Lục Phi nhìn phần lưng rộng lớn và rắn chắc của anh, cảm giác ấm áp cuốn lấy toàn thân thêm một lần nữa, nóng nóng, ấm áp, giống như trở lại cái ngày mưa dầm lạnh lẽo kia, cô lại cảm nhận được trên người anh tỏa ra hơi ấm, vào lúc đó loại cảm giác này khiến cô rất an tâm, còn bây giờ lại nhiều hơn một phần hạnh phúc ngọt ngào.

Ôn Thiếu Nhiên, anh vẫn chính là hạnh phúc em tìm kiếm, vẫn luôn là vậy, đúng không?

“Làm sao lại ngẩn người?” Ôn Thiếu Nhiên lại bưng một món ăn ra bàn, quay người lại lập tức nhìn thấy cô đứng ngây ngốc tại chỗ, trên mặt còn là nụ cười mê người, làm cho tim anh đập thình thịch.

“A, em lập tức chuẩn bị.” Lục Phi lấy lại tinh thần lập tức chạy đi.

Thật vất vả Ôn Thiếu Nhiên mới bình phục rung động trong tim, tiếp tục công việc trên tay.

Đối với cô gái này, anh càng ngày càng không kèm chế được rồi, haiz...

Trừ lần đầu tiên cùng Ôn Thiếu Nhiên ra bên ngoài ăn cơm, sau khi Lục Phi thất lễ một lần, từ đó cử chỉ của cô vẫn luôn như thực nữ(*), nhưng tối nay cô lại phá vỡ bộ dạng đó rồi, dáng vẻ giống như đối bụng ba ngày ba đêm, quét sạch thức ăn trên bàn, đến nước canh cũng không thừa lại.

(*Thực nữ: người con gái xinh đẹp và nét na)

Ôn Thiếu Nhiên chỉ có thể dùng hai chữ khiếp sợ để hình dung tâm tình của mình vào giờ phút này, rốt cuộc là cô gái này đối bụng đến cỡ nào, anh làm lượng thức ăn cho bốn người ăn, một mình cô ăn ít nhất cũng hết phần ba người, nhìn cô mang vẻ mặt thỏa mãn, dáng điệu vuốt ve bụng nhỏ thật đáng yêu, không khỏi cười cười lắc đầu, “Em ăn như vậy sẽ không phá hỏng dạ dày chứ.”

“Thật sự ăn rất ngon đó.” Lục Phi không tự chủ được hờn dỗi, “Đều tại anh làm món ăn quá ngon, em mà béo lên thì sẽ trách anh. ”

Cô gái vĩnh viễn đều là sau khi ăn xong mới lo lắng vóc người, may mà Lục Phi cũng không ngoại lệ, nhưng mà nhìn Lục Phi cùng anh nói chuyện sinh hoạt thường ngày của gia đình, trong lòng Ôn Thiếu Nhiên giống như là ăn mật ngọt vậy.

Có lẽ cô còn chưa nhận thấy được bản thân thay đổi bao nhiêu, giữa bọn họ đã không còn câu nệ, không có tôn trọng nhau như khách, lạnh như băng, cuộc sống bắt đầu đưa họ đến gần nhau hơn, để cho bọn họ biến thành một đôi vợ chồng bình thường, như vậy thật tốt, thật sự rất tốt.

18. Chương 18: Chương 18

Một bàn tiệc lớn nhanh chóng bị hai người quét sạch, bất quá nghiêm khắc mà nói chính là bị Lục Phi quét sạch.

“Em muốn làm gì?” Ôn Thiếu Nhiên thấy Lục Phi đứng dậy dọn đồ ăn trên bàn.

“Đương nhiên là rửa chén rồi.” Lục Phi quay đầu nhìn về phía Ôn Thiếu Nhiên khẽ mỉm cười, “Bữa ăn này là anh làm, chén đĩa kia nên để em rửa, em rất công bằng nhé.” Cô nói xong nghịch ngợm mở tròng hai mắt với Ôn Thiếu Nhiên.

“Em xác định sao?” Ôn Thiếu Nhiên cười cười, bộ dáng hoài nghi, “Nếu như mà anh nhớ không lầm, lần trước em nấu cơm, tất cả chén đĩa đều là anh rửa.”

“VẬY... là bởi vì khi đó em nấu cơm, cho nên chén nên do anh rửa mới đúng.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Phi khẽ đỏ ửng, nhỏ giọng giải thích.

“Thật sao?” Nụ cười trên mặt Ôn Thiếu Nhiên càng thêm rõ ràng, lạnh lạnh trêu chọc: “Không phải là bởi vì những chén đĩa đến tay em, chỉ dẫn đến kết cuộc là thành một đồng mảnh vụn à?”

“Nào có khoa trương như vậy!” Cô lên tiếng kháng nghị: “Đó là bởi vì khi đó em vừa mới bắt đầu học, chắc chắn sẽ gặp... lúc không như ý thôi, nhưng bây giờ không giống thế, em đã rèn luyện một đoạn thời gian, nhất định có thể làm tốt.”

“Chỉ hy vọng như thế.” Ôn Thiếu Nhiên dùng ánh mắt mỗi mồn chờ đợi nhìn cô, cuối cùng vẫn không yên tâm hỏi thêm một câu: “Thật không cần anh giúp đỡ sao?”

“Không, cần.” Lục Phi nghiêng đầu sang chỗ khác, nói từng chữ một với anh.

Nhìn vẻ mặt quật cường đáng yêu của cô, trong mắt Ôn Thiếu Nhiên vẫn luôn là nụ cười không tan biến, “VẬY ĐƯỢC RỒI.” Hai tay anh vuốt vuốt, nhún nhún vai, đi ra khỏi phòng bếp.

Nhưng Ôn Thiếu Nhiên yên tâm quá sớm rồi, anh mới vừa đi khỏi phòng bếp chưa được bao xa, từ bên trong lập tức truyền ra tiếng vỡ gốm sứ.

“A!” Tiếng thét chói tai của Lục Phi được truyền ra ngay sau đó.

Ôn Thiếu Nhiên không cần suy nghĩ lập tức xoay người chạy về phía phòng bếp, “Sao thế?”

Lục Phi đang khom lưng nhặt các mảnh sứ vỡ tan tành lên, không cẩn thận bị cắt vào ngón tay, những giọt máu từ từ chảy ra, Ôn Thiếu Nhiên thấy tình hình này, lập tức chạy tới nắm cổ tay của cô lên, kéo cô rời khỏi phần bếp hiện tại đang đầy mảnh vụn.

“Em là đứa ngốc sao? Mảnh vỡ là phải quét, không phải lấy tay lượm lên.” Ôn Thiếu Nhiên vừa la mắng cô, vừa cầm ngón tay bị thương của cô lên đưa vào trong miệng mút máu.

Nhìn thấy hành động của anh, trông mắt Lục Phi trừng lớn, không thể tin được anh lại làm như vậy.

“Em không sao.” Lục Phi ngượng ngùng định rút tay mình về, nhưng Ôn Thiếu Nhiên lại không cho cô có cơ hội, còn khom lưng ôm lấy cô, “Anh đang làm gì đó...”

Trời ơi, anh đang làm cái gì thế? Anh thế mà lại mút ngón tay của cô vào, dịu dàng hút sạch những giọt máu ứa ra, cô cảm giác như lòng của mình sẽ nhảy ra ngoài, dùng một bàn tay khác không bị thương nín chặt lấy quần áo của anh, mặc cho anh ôm cô đi tới phòng khách.

Lục Phi đã ngu ngơ căn bản lại không có biện pháp hoàn hồn, cứ ngơ ngác nhìn chằm chằm bóng lưng Ôn Thiếu Nhiên như vậy, anh cầm rượu thuốc đi tới trước mặt mình, cẩn thận từng li từng tí rửa sạch miệng vết thương của cô, trong nháy mắt trong lòng xông ra sự cảm động, hốc mắt có chút ướt át, đã rất lâu rồi không có người nào đối xử với mình như vậy, coi cô giống như một công chúa để yêu thương.

“Rất đau à?” Ôn Thiếu Nhiên ngẩng đầu lên thì nhìn thấy hốc mắt ửng hồng của cô, vội vàng hỏi, động tác trên tay càng thêm nhẹ nhàng hơn.

“Không phải.” Lục Phi cố gắng mở trừng hai mắt, nâng lên một nụ cười, nhìn anh lắc đầu một cái, “Không đau, không đau chút nào cả.”

“Không đau sau lại có bộ dáng muốn khóc?” Ôn Thiếu Nhiên dùng Ok nhẹ nhàng thay cô băng bó ngón tay bị thương, lại trêu ghẹo: “Em nhé, vẫn là thích hợp ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này, bằng không những cái chén kia sẽ khóc, em thế mà đã đập vỡ rất nhiều anh chị em chúng nó.”

“Em... thật xin lỗi.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Phi đỏ bừng, cúi đầu ngượng ngùng nhìn anh.

Ôi, thật là mất thể diện, mới vừa rồi còn nhìn về phía anh cam kết thề son sắt như vậy, không ngờ người vừa quay đi lại phá hỏng rồi, thật là mất mặt.

“Ha ha...” Ôn Thiếu Nhiên không quan tâm, cười cười, “Yên tâm, em phải xin lỗi người món đồ kia, không phải là anh, chẳng qua là anh phải rút bóp một lượng máu lớn rồi, những thứ kia đều là gốm sứ Anh Quốc, cũng bất tiện.”

“Em sẽ đền.” Lục Phi ngẩng đầu lên cướp lời.

“Vợ à, tiền lương của anh mua được những món đồ này.” Ôn Thiếu Nhiên khom người xuống nói, khẽ hôn lên môi cô, “Được rồi, ngoan ngoãn ngồi đây đừng động, anh đi thu dọn một chút.”

Vừa nói xong, Ôn Thiếu Nhiên giống như không nhìn thấy vẻ sững sốt của Lục Phi, tự mình đứng dậy đi tới phòng bếp, giúp cô dọn dẹp tàn cuối trên đất.

Mặt của Lục Phi thật sự có thể nhỏ máu, cảm giác nóng rát làm cho cô không đất dung thân, từ trước đến giờ cô làm bất cứ điều gì cũng rất xuất sắc, lại đang làm cho phòng bếp ở chỗ này ngã nhào, đôi tay cô che khuôn mặt nhỏ nhắn lại, không biết nên đối mặt với Ôn Thiếu Nhiên như thế nào.

Anh sẽ không cảm thấy mình là một người vợ hồng bét? Nấu ăn không ngon thì cũng thôi đi, thậm chí ngay cả chén bát cũng không thể rửa.

Sau khi Ôn Thiếu Nhiên thu dọn xong tất cả, từ phòng bếp trở ra phòng khách, lập tức nhìn thấy Lục Phi núp trên ghế salon, còn vùi mặt vào gối ôm lớn mềm mại.

“Tay còn đau không?” Ôn Thiếu Nhiên ngồi xuống ở bên cạnh cô, nhỏ giọng dò hỏi.

Lục Phi chợt nhảy dựng lên, đỏ mặt ấp úng nói: “Hết rồi, hết rồi, đã không còn đau.”

“Vậy em sao thế hả?” Ôn Thiếu Nhiên thẳng thắn quan tâm như vậy, trong chốc lát khiến Lục Phi nhón nháo không chịu nổi, không biết nên cho anh phải ứng gì, cô chỉ có thể ngẩng ngốc nhìn anh, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra màu máu tươi, cặp mắt mê mẩn, khiến tim Ôn Thiếu Nhiên đập thình thịch?

Hai tay của anh không tự chủ mà vươn ra, ôm cánh tay mảnh khảnh của cô, kéo cô vào trong lòng ngực mình, giống như là đầu độc, cúi đầu xuống ngậm cánh môi mềm anh thêm thường đã lâu.

“Ừ.”

Hôn một hồi lâu, Ôn Thiếu Nhiên mới chậm rãi buông cô ra, mà sự ẩm ướt do đôi môi đỏ mọng của cô mang làm cho con mắt anh càng thêm thâm trầm, nhất là vẻ mặt xinh đẹp của cô, để cho anh gần như không nhận được, “Vợ à, đừng có nhìn anh như vậy, nếu không anh sẽ không nhận được.” Anh cười đến hết sức dịu dàng.

Nhìn anh như vậy, Lục Phi thấy anh giống như anh trai nhỏ năm đó, cũng dịu dàng đi tới trước mặt cô như vậy, còn có cái ôm và trong ngực ấm áp ấy, nghĩ tới đây, cô lập tức không kìm lòng được nhào tới trong ngực anh, muốn ôn lại cái ôm ấm áp trong ngực năm đó.

Vậy mà bởi vì cô chủ động, khiến Ôn Thiếu Nhiên vất vả lắm mới thở lại bình thường lại dấy lên dục vọng.

“Lục Phi, em thật sự là tìm đến cái chết.” Giọng nói cứng chịu bật thốt ra khỏi miệng anh, anh không khách khí cúi người xuống, há miệng ngậm lấy cánh môi mềm của cô, tùy ý mút sự ngọt ngào của cô vào trong miệng.

“Á...” Lục Phi bị đặt lên trên ghế sa lon, cả người tản ra hơi thở mê người, lòng của cô trực nhảy lên thình thịch, giống như đang mong đợi anh làm như vậy.

Trời ơi, có phải là cô đang trở nên ham muốn dục vọng hay không? Vừa nghĩ đến đó, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ ửng, Ôn Thiếu Nhiên không khỏi rên rỉ lên một tiếng, trần truồng quỵn rũ như vậy, anh làm thế nào ngăn cản được.

Đầu lưỡi nóng như lửa lập tức lật khuấy điên cuồng trong miệng cô, chuẩn bị quỵn rũ cái lưỡi nhỏ thơm tho của cô, mà Lục Phi kìm lòng không được vươn tay ôm cổ của anh, nhiệt tình đập lại nụ hôn của anh, bởi vì cô chủ động, động tác của anh trở nên dịu dàng hơn rất nhiều, đôi tay ôm lấy gương mặt của cô, hút lấy cánh môi mềm mại của cô.

“Ừ. á.”

Bàn tay của anh bắt đầu chậm chậm di chuyển xuống, xoa lên nơi đầy da mềm mại được quần áo che đậy, nhẹ nhàng vuốt ve, thỉnh thoảng xoa nắn, lòng bàn tay anh dần dần không thể thỏa mãn với việc xoa nơi non mềm cách một lớp vải, cởi mấy nút cổ áo ra, chui từ cổ áo vào bên trong, vạch áo lót ra, trực tiếp bao

nơi mềm mại lại mà không có chút trở ngại nào, cảm xúc non mềm làm cho anh lưu luyến quên đường về, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh trái dàu.

Lục Phi nhanh chóng có phản ứng, đỉnh qua mâm xôi đỏ hồng dần dần trở thành như một hòn đá cứng găng.

“Á...” Cảm giác kích thích như vậy khiến Lục Phi phát ra tiếng rên: “Á...”

19. Chương 19: Chương 19

“Chết tiệt, cái này là em đang dụ dỗ anh sao?” Tròng mắt đen của anh nhìn chăm chăm cô, bộ dạng dụ người như vậy, không phải hấp dẫn thì là cái gì?

Rốt cuộc anh cũng không nhịn được nữa, cởi quần áo trên người của cô ra, trong nháy mắt quần áo của cô lần nữa bị xé rách trên tay anh, thân thể trần truồng của Lục Phi nằm dưới người anh, sau lưng dựa vào ghế salon mềm mại, Ôn Thiếu Nhiên không để ý nhiều như vậy, nhanh chóng cởi quần áo của mình xuống, tách hai chân của cô ra, trước kia chưa từng nhiều như vậy, chọt cắm vào hành lang nhỏ hẹp chật chội.

“Á!” Lục Phi còn chưa đủ ướt át, bị anh xông vào như vậy, đôi mày thanh thú không khỏi nhíu lại, chỗ kín truyền đến chút đau đớn, nhưng nó nhanh chóng biến mất theo luật động của anh, thay vào đó là khoái cảm phong phú và mãnh liệt.

“Á...” Anh mạnh mẽ đút vào, từng trận khoái cảm tràn ra khỏi cơ thể hai người đưa họ đến cao trào.

Hai người ôm nhau thật chặt té trên ghế salon, thật lâu sau vẫn không thể thở lại bình thường, Ôn Thiếu Nhiên vẫn đặt ở trong cơ thể cô, cô muốn đứng dậy, nhưng vừa động, cô lập tức phát hiện vật nóng rực của anh còn sống trong cơ thể mình.

“Anh...” Hai mắt Lục Phi trợn to, mắt cỡ đỏ mặt nhìn anh, không biết làm sao.

“Bà xã, anh còn chưa muốn đủ.” Ôn Thiếu Nhiên nói xong kéo cô một cái, ôm cái mông của cô, để cho hai chân cô vòng chắc cánh tay của mình, từ từ đi về phía phòng ngủ của bọn họ.

“Ôi...” Mỗi lần chuyển động, anh đều giống như là có ý, khối mạnh mẽ kia đặt trong cơ thể mềm mại và nhạy cảm của cô.

Ôn Thiếu Nhiên đặt cô lên trên giường nệm êm ái, đã phát tiết qua một lần nên anh không nóng nảy, từ từ ra vào, một hồi lâu, anh đột nhiên cầm lấy trái bưởi, đưa tay nhỏ bé của cô đặt lên chày sắt của anh, “Giúp anh.”

Lục Phi đỏ mặt, nhìn chăm chăm vật trơn bóng ngẩng cao trong tay, không tự chủ nhẹ nhàng di chuyển một chút, trong nháy mắt Ôn Thiếu Nhiên hít vào một hơi.

“Ôi, trời ơi, đừng ngừng, cứ như vậy.” Anh chỉ đạo cô, để cho cô tay cô di chuyển lên xuống trên vật ngẩng cao của anh, anh tựa vào đầu giường, mắt không nhắm lại, cảm giác này thật đáng chết, để cho anh cơ hồ không nhịn được lại muốn xuất ra một lần nữa.

“Em chính là một tiểu yêu nữ.” Anh nghiêng người đè cô xuống dưới thân thể mình, miệng ngậm vật mê người đứng thẳng của cô, bàn tay tiến công thẳng đến chỗ non mềm giữa hai chân cô, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve cánh hoa, chỉ chốc lát đã vạch cánh hoa ra, chui vào trong đó chậm chậm quấy rầy.

“A... ừ...” Tiếng rên rỉ ngâm nga của cô không ngừng quanh quẩn lỗ tai anh, nghe được mạch máu anh sôi sục, làm cho tốc độ ra vào của anh không khỏi tăng nhanh.

Khoái cảm trong cơ thể Lục Phi không ngừng dâng cao, để cho thân thể cô không tự chủ được mà giãy dụa.

“Thoải mái không?” Ôn Thiếu Nhiên biết rõ còn có hỏi.

“Ừ...” Trong cơn mê loạn Lục Phi khẽ rên ra tiếng, đã không còn nghe được anh đang nói gì.

Anh không khách khí ngậm môi mềm của cô thêm lần nữa, đưa đầu lưỡi ra chui vào trong cánh môi non mềm, dây dưa quấn lấy cái lưỡi thơm tho của cô, mãnh liệt lặn lộn trong miệng cô.

“Ừm.”

“Trời ơi, em thật sự rất xinh đẹp.” Cô không tự chủ lộ ra vẻ mặt xinh đẹp, làm cho anh càng làm khó mình, chỉ có thể mặc cho tình cảm thúc giục bản thân đi xâm lược cô.

Mật dịch dần dần từ trong khe động chảy ra, rất nhanh dính đầy ngón tay của anh, cô theo sự ra vào của ngón tay anh, đóng đưa thân của mình, hai nhũ hoa trước ngực lắc lư theo từng đợt sóng, chiếm lấy tầm mắt anh, con ngươi màu đen lập tức trở nên thâm trầm, một bàn tay khác của anh không nhận được bao mềm mại lại, nắm bóp thật mạnh, ngón tay còn bắt chợt nhẹ nhàng nhéo đỉnh nhũ hoa.

“Ôi”

Ôn Thiếu Nhiên chợt đặt tay lên quả bưởi của Lục Phi, đôi tay trực tiếp luồn lên xoa nắn hai nhũ hoa.

“Ừ...” Lục Phi thoải mái mở cái miệng nhỏ nhắn ra rên rỉ, cặp mắt hí lại, hưởng thụ sự trêu đùa chăm sóc của anh, “Được, thật thoải mái... Á...”

Ôn Thiếu Nhiên hí mắt nhìn chăm chăm vào vẻ hưởng thụ quyến rũ của cô, đưa một cái tay ra nâng cằm cô lên, hôn cánh môi của cô một cách cuồng ép, dùng sức mút vào gặm cắn.

Lục Phi không tự chủ hé miệng, nhiệt tình đáp lại nụ hôn của anh, hai người giống như là dã thú cắn xé mút mát lẫn nhau, cô gái ưu nhã đoan trang trong nháy mắt hóa thân thành nữ thần xinh đẹp, càng trở nên cuồng dã, khiến Ôn Thiếu Nhiên hơi bị kinh ngạc, càng điên cuồng ngược đãi đôi môi cô.

“Thiếu Nhiên...” Cô nũng nịu gọi tên của anh, trong nháy mắt anh cảm thấy một trận tê dại.

“Trời ơi, cái này là em muốn đòi mạng anh sao?” Anh không nhận được sự hấp dẫn mãnh liệt như vậy.

Ôn Thiếu Nhiên cúi đầu ngậm cánh môi của cô, triển miên quấn lấy, mật dịch không còn kịp nuốt vào chảy xuống khoe miệng của hai người, từng dòng tơ bạc tạo thành một bức tranh dâm đẳng, làm cho người ta nóng nảy không yên.

Đột nhiên anh kéo hai chân của cô ra, đặt ở trên cánh tay anh, kéo hai tay của cô ghì chặt vào cổ mình, “Bà xã, vòng chặc cổ của anh.”

Chày sắt nóng như lửa chóng đỡ lên miệng huyết hoa ướm át, dính đầy dịch hoa của cô, trượt vào một cách thuận lợi, không đợi cô kịp thích ứng đã bắt đầu đục đẽo đưa mãnh liệt, “Á...”

“Ôi...” Yêu tinh nhỏ này thật là muốn mạng người mà.

Bàn tay của anh đột nhiên dùng sức bóp đầy đặn của cô một cái, nhất thời cô thét ra tiếng chói tai, “Á!”

Âm đạo của cô y hệt như nhung tơ gắt gao ôm chặt vật cứng rắn của anh, để cho anh gần như thất bại, đôi tay nâng cái mông trắng nõn của cô lên, bắt đầu đút vào luật động điên cuồng...

“Á!” Co rút mãnh liệt khiến Lục Phi lộn vào tình cảm điên cuồng, đôi tay ôm chặt cổ của anh, giãy dụa cái mông cùng anh chìm vào bể tình dục.

“Bà xã, em rất giỏi.” Ôn Thiếu Nhiên ôm lấy thân thể run rẩy của cô, một cổ khoái cảm mãnh liệt đánh thẳng vào giác quan của anh.

Theo tốc độ luật động càng ngày càng nhau của anh, khoái cảm hai người tích lũy gần phải sẽ bộc phát, lúc này đã đạt tới cao trào.

Một dòng nhiệt lưu phóng mạnh vào chỗ sâu nhất trong hoa huyết của cô, cao trào bao phủ hai người bọn họ...

...

Lục Phi vừa tỉnh lại, lập tức phát hiện vị trí bên cạnh đã sớm trống không, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu chính là nghĩ đến lời nói của Ôn Thiếu Nhiên, lòng của cô thoáng chìm xuống đáy cốc, cả người cũng xuống theo.

“Rốt cuộc mình hy vọng xa vời cái gì?” Cô thản nhiên tự giấu cột mình, còn tưởng rằng mình có thể giống như nữ chính trong tiểu thuyết, tỉnh dậy gặp được khuôn mặt tươi cười của người mình yêu, sau đó trao mình một nụ hôn chào buổi sáng?

20. Chương 20: Chương 20

Lục Phi ở lại trên giường một hồi lâu, mới lười biếng rời giường.

Khi cô đi ra khỏi phòng ngủ, đã ngửi được một cỗ mùi thơm quyến rũ làm bụng cô đã sớm reo ọt ọt, cô vừa bước ra bỗng chốc trợn to mắt, giống như là vừa nghĩ tới điều gì đó, lão đảo chạy ra phòng bếp, ngay lập tức nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đang bận rộn, ngực cô nóng lên, anh không có rời đi, không có bỏ cô lại rồi đi làm?

Ôn Thiếu Nhiên nghe được âm thanh thì xoay người, lập tức nhìn thấy Lục Phi đang dùng ánh mắt một cô gái nhỏ nhìn mình, anh không khỏi mỉm cười, “Thức dậy rồi, đói bụng sao? Chờ thêm một chút nữa là có thể ăn, anh nấu cháo hải sản, anh nghĩ em nhất định sẽ thích.”

“Được.” Lục Phi như cô gái nhỏ cứ mãi thẹn thùng, lập tức xoay người rời đi, không dám tiếp tục nhìn anh nữa.

Suy nghĩ của Ôn Thiếu Nhiên đang đặt trên nồi cháo hải sản, không nhìn thấy vẻ xấu hổ trên mặt cô, xoay người tiếp tục chú ý đến độ lửa nồi cháo trên lò.

Sau khi Lục Phi biết mình có lộc ăn, rất không có ý tứ theo sát phía sau Ôn Thiếu Nhiên, cùng đi vào phòng bếp.

“Không phải là muốn giúp một tay chứ?” Anh ngoái đầu lại cười nói với cô, giọng điệu ấy nhẹ nhõm tự tại làm sao, “Bà xã, anh nghĩ hay là từ bỏ đi, anh còn chưa kịp mua bổ sung những thứ kia, vì chén ăn cơm của chúng ta, em nên ngoan ngoãn đi ra ngoài ngồi đi nhé.”

“Em chỉ đứng ở chỗ này nhìn, không giúp một tay có được không?” Lục Phi lựa chọn một vị trí đứng an toàn, về mặt thành thật cam đoan với anh.

Ôn Thiếu Nhiên không miễn cưỡng cô nữa, bắt đầu bắt tay vào làm, mà Lục Phi đứng sau lưng anh cách đó không xa nhìn động tác thuần thục của anh, không khỏi xúc động ngàn vạn lần, một đôi tay vốn nên cầm dao giải phẫu, giờ phút này lại đang rửa chén, nói ra ai có thể tin tưởng được.

“Em có thể hỏi anh một chuyện không?” Bộ dạng giống như là vợ chồng bình thường nói việc nhà, giọng nói êm ái của Lục Phi truyền đến từ phía sau lưng anh.

“Vấn đề gì?” Ôn Thiếu Nhiên không quay đầu lại, tiếp tục động tác trên tay.

“Vì sao không kế thừa công ty Ôn thị?” Lục Phi không nghĩ ra, phần lớn con cháu nhà quyền thế có chút của cải, cũng sẽ ý chí bừng bừng vì gia tộc mà chĩa ra một phần sức lực, coi như những chị em họ nhà cô không hề biết cái gì là hiệu quả và lợi ích trong đầu tư, cũng muốn tranh được một chỗ ngồi ở công ty, thế nhưng anh lại chẳng thèm ngó tới chuyện của công ty gia đình, còn không cho cô liên quan đến.

“Anh là con trai cả nhà họ Ôn, thừa kế công ty Ôn thị cũng là trách nhiệm của anh, không phải sao?”

“Ngoại trừ anh ra, nhà họ Ôn còn rất nhiều người có thể ngồi lên vị trí kia.” Giọng nói của Ôn Thiếu Nhiên nhàn nhạt, nghe không ra được chút phật phùng, “Đối với việc liều chết đến cướp đoạt gì đó, anh không có một chút hứng thú nào, anh cũng không phải là loài sói, không cần thiết.”

Không biết vì sao, nghe được trong lời của anh có ý tự giấu cột mình, Lục Phi không nhịn cười được.

“Bác sĩ kia thì sao, anh lựa chọn làm bác sĩ là bởi vì yêu mến sao?” Lục Phi muốn hiểu rõ anh hơn một chút, lời nói không tự chủ mà bật thốt ra.

“ Dĩ nhiên, không thích, ban đầu sẽ không chọn nghề nghiệp này rồi.” Ôn Thiệu Nhiên dọn dẹp xong, xoa người lại, dùng đôi mắt đen cầu hồn đoạt phách nhìn chăm chăm cô.

“ Anh thật sự không hề nghĩ đến việc kế thừa Ôn thị, thậm chí ngay cả đi vào làm việc cũng không muốn?” Lục Phi vừa nghĩ đến chuyện ba Ôn tha thiết chờ đợi mình, cô không khỏi cảm thấy tình thế khó xử, rốt cuộc phải làm sao mới có thể làm cho tất cả mọi người hài lòng đây?

“ Không có.” Giọng điệu của Ôn Thiệu Nhiên rất kiên định, “ Nếu có thể, ban đầu anh lập tức chọn kinh doanh chứ không hề chọn làm bác sĩ rồi, em là vợ của anh, xin em hãy đứng về phía anh, đừng để cho anh cảm thấy người bên gối không một lòng với anh, được không?”

Ôn Thiệu Nhiên không có ngu ngốc, biết ba nhìn trúng Lục Phi có tài kinh doanh thiên phú, cho nên mới để cho anh cưới cô, vốn là anh có thể không để ý đến tất cả những chuyện ba và cô làm, bởi vì khi đó anh hoàn toàn không có tình cảm với cô, nhưng bây giờ không giống như thế, anh đã yêu thương cô gái nhỏ này rồi, không thể nào nhìn cô bị người ta lợi dụng mà không hề làm gì.

“ Đó là ba mẹ của anh, anh có thể mặc kệ sao?” Lục Phi hỏi ngược lại.

“ Có anh ở đây, chỉ cần em nói không, anh lập tức không để cho người khác miến cưỡng em.” Đôi mắt đen của Ôn Thiệu Nhiên chăm chú nhìn cô, “ Cũng sẽ không để mọi người miến cưỡng anh.”

“ Việc lấy em thì sao?” Cô không nhịn được bật thốt ra, “ Có miến cưỡng không?”

Ôn Thiệu Nhiên không nghĩ tới cô sẽ hỏi vấn đề này, rõ ràng anh bị hỏi đến rồi, trầm mặc một hồi lâu mới mở miệng, “ Anh không muốn lừa dối em, mới đầu có, nhưng bây giờ không có.”

Đúng, hiện tại là anh cam tâm tình nguyện muốn trải qua một đời với cô, muốn làm cho cô yêu mình, muốn bọn họ có thể sống hạnh phúc bên nhau.

Lúc Lục Phi nghe được câu trả lời của anh, trái tim vẫn không có cách nào không chế chút đau đớn, nhưng ngay sau đó nghe được bây giờ anh không có miến cưỡng, lại đã thấy ra, quan trọng nhất là bây giờ còn có tương lai, không phải sao?

Quá khứ đã qua, cô sẽ cố gắng trở thành một người vợ tốt, trở thành người vợ mà anh yêu, tận đáy lòng Lục Phi âm thầm thề với mình, nhất định phải làm như thế.

“ Thiệu Nhiên, em có thể lý giải là bây giờ chúng ta có thể làm lại từ đầu sao?” Lục Phi bất chợt có dừng khí, đôi mắt ửng nước đón lấy anh, “ Trở thành một đôi vợ chồng bình thường, không liên lụy đến bất cứ lợi ích nào.”

“ Anh biểu hiện rất rõ ràng không phải sao?” Anh khẽ mỉm cười, tất cả đáp án không cần nói.

Lục Phi thông minh nghe hiểu ý tứ của anh, khóe môi cũng nâng lên một đường cong xinh đẹp, “ Vậy thì một lời đã định nhé.” Cô dí dỏm nháy mắt với anh, cười đến ngọt ngào, gần như muốn hòa tan trái tim của anh.

“ Hiện tại đến phiên anh hỏi em một vấn đề.” Có qua có lại, Ôn Thiệu Nhiên chậm rãi đi về phía cô, dừng lại ở trước mặt cô.

“ Cái gì?” Lòng của Lục Phi chợt nhảy lên đặc biệt lợi hại, hơn nữa ánh mắt anh sáng quắc, bộ dạng giống như muốn tỏ tình với cô vậy, khiến cho cô nhất thời căng thẳng.

“ Ôn thị có nguy cơ phá sản sao?” Anh hỏi một vấn đề khiến Lục Phi thật bất ngờ, cô hoài nghi nhìn anh, không phải là anh không muốn quan tâm đến Ôn thị sao?

“ Phá sản.” Mặc dù rất nghi hoặc, như cô vẫn nói cho anh biết sự thật, “ Tất cả các công việc đang dần đi vào quỹ đạo.”

“ Thật sao?” Về mặt Ôn Thiệu Nhiên như có điều suy nghĩ, toát ra một câu khiến cho cô càng kinh ngạc hơn, “ Đã như vậy, chúng ta đi hưởng tuần trăng mật thôi.”

“ Cái gì?” Lục Phi cho là mình nghe lầm.

“Dem công việc trên đầu em giao cho những người khác, sau đó chúng ta đi hưởng tuần trăng mật.” Không phải Ôn Thiếu Nhiên đang thương lượng với cô, mà trực tiếp yêu cầu.

Lục Phi vừa mừng vừa sợ, chính mình không thể tin những điều lỗ tai nghe được, điều tốt đẹp chính là cô được nuôi dưỡng thành cô gái thủy mị nét na, để cho cô cố gắng kiểm chế nội tâm kích động không có cách nào nói rõ.

“Anh nói sự thật sao?” Giọng nói của cô khẽ run rẩy, tất cả việc ấy sao không chân thật tí nào, giống như là đang nằm mộng vậy, tới quá đột ngột.

“Anh có cần thiết phải lừa dối em không?” Ôn Thiếu Nhiên cảm thấy rất buồn cười, rốt cuộc cô gái nhỏ trước mắt vẫn không hề tự tin, suy nghĩ một chút cũng không đúng, cô thế nhưng là hòn ngọc quý trong tay chủ tịch Lục thị, công chúa nhỏ của Lục thị, làm sao lại hỏi vấn đề không xác thực như vậy? Nhưng đáng về này của cô, khiến cho anh cảm thấy rất đáng yêu.

“Được.” Lục Phi cố nén xúc động vui đến sắp khóc, dùng sức gật đầu với anh, “Em lập tức đem công việc trên tay giao cho người khác tiếp quản.”

Anh không hy vọng cô nhúng tay về hoạt động của Ôn thị, như vậy cô sẽ không nhúng tay, chỉ cần có thể khiến thời gian dừng lại ở hạnh phúc như bây giờ, cô bằng lòng buông bỏ tất cả.

Ôn Thiếu Nhiên cười, vươn một cánh tay ra, nhẹ nhàng ôm cô vào trong lòng, ôm thật chặt, một câu cũng không nói, cứ ôm như vậy.

21. Chương 21: Chương 21

Những ngày kế tiếp đối với Lục Phi mà nói, giống như đưa thân vào thiên đường bình yên tuyệt vời, Ôn Thiếu Nhiên mang theo cô đi tới Hy Lạp xinh đẹp, mỗi ngày tận tình tiếp nhận thử thách với ánh mặt trời.

Cô không biết như thế này có tính là Ôn Thiếu Nhiên yêu cô hay không, mỗi khi trong lòng cô suy đoán thì kết quả luôn làm người ta như đưa đám, bởi vì cô chưa từng chính tai nghe được Ôn Thiếu Nhiên nói thích cô, cho nên mỗi lần lời đến khóe miệng, cô vẫn không có can đảm hỏi ra, rất sợ mình nhận được đáp án làm bản thân thất vọng.

Nói cô nhất gancũng được, nói cô yếu đuối cũng được, cô cũng chỉ muốn sống như lúc này, không nghĩ cái gì cả, bọn họ có thể sống giống như hiện tại vậy, mặc dù cô cũng có lòng tham, nhưng thực tế không cho phép cô có lòng tham, hưởng chi hiện tại hai người bọn họ giống như một đôi nam nữ yêu nhau cuồng nhiệt, cô chỉ muốn hưởng thụ tất cả ngọt ngào và hạnh phúc này là tốt rồi.

Trong lòng Lục Phi an ủi mình như vậy, nhưng mà cô là người trong cuộc, không có cái gì mà người ngoài cuộc tỉnh táo người trong cuộc u mê, không nhìn ra Ôn Thiếu Nhiên che chở cô đến cỡ nào, quả thật cô tựa như một bảo bối, bị Ôn Thiếu Nhiên đặt ở trong lòng bàn tay cẩn thận chở che.

Từ nhỏ đến lớn Lục Phi chưa từng được vui vẻ giống như hiện tại, nhiều năm ở nhà họ Lục áp dụng chế độ giáo dục tàn khốc và bận rộn với công việc, cô đã không biết cái gì gọi là vui vẻ cười to, cái gì gọi là cả người thoải mái, cái gì gọi là tự do tự tại rồi.

Ôn Thiếu Nhiên dần dần hiểu rõ quá khứ của Lục Phi, biết cái người nhìn như kiên cường không gì có thể phá vỡ nổi nhưng thật ra là một cô gái nhỏ rất yếu đuối, anh thậm chí không thể tin tưởng được, thân thể cô gái nhỏ yếu ớt như vậy, làm sao có thể sống ở nhà họ Lục phức tạp, hơn nữa còn biểu hiện xuất sắc như thế này.

Nhà họ Ôn lục đục đầu đá làm cho anh chán ghét, càng không cần phải nói nhà họ Lục còn to lớn hơn cả nhà họ Ôn, rốt cuộc là cái cô gái nhỏ này làm sao sống đến bây giờ được? Nghĩ tới đây, trái tim Ôn Thiếu Nhiên lập tức có cảm giác đau đớn mờ ảo, cảm thấy đau lòng thay cô.

Vì vậy Ôn Thiếu Nhiên đối xử với cô càng ngày càng tốt, càng thêm nuông chiều cô say đắm, cả người cô gái nhỏ cũng tản ra hơi thở mềm mại đáng yêu.

Có lẽ Lục Phi không phát hiện mình trở nên cảm dỗ đến cỡ nào, nhưng Ôn Thiếu Nhiên có phát hiện, hơn nữa càng ngày càng thêm say đắm cô sâu hơn, gần như đến trình độ không có cách nào tự kiềm chế.

Có đôi khi, anh thật sự rất sợ tình cảm mình như mỡ dầu tuôn ra mệnh mông sẽ dọa Lục Phi chạy, cho nên mỗi lần muốn tỏ tình với cô, cũng lặng lẽ đem những lời đó lại nuốt vào trong bụng.

Anh vẫn tự nói với mình, muốn tìm một cơ hội thích hợp, nói những lời trong trái tim mình với cô, nhưng anh lần lượt bỏ qua các cơ hội, cho đến khi hai người chuẩn bị kết thúc tuần trăng mật, ngày mai sẽ phải trở về nước, anh âm thầm quyết định hôm nay nhất định phải nói ra chuyện kia.

“Muốn đi đâu?” Lục Phi cảm thấy một tuần lễ này giống như là sống ở trong mộng, cô cũng không hy vọng xa vời có thể cùng anh bổ sung tuần trăng mật, nhưng anh vẫn dè dặt, mỗi lần cảm nhận được hạnh phúc thì cô lại có loại cảm giác chết cũng không nuối tiếc.

“Đi thì biết.” Ôn Thiếu Nhiên thần thần bí bí nói với cô.

Anh đặc biệt nhờ hai nhân viên ở đây giúp một tay an bài vài hoạt cảnh lãng mạn, anh lớn đến như vậy, đều là con gái ngã vào anh, mà số lần anh theo đuổi con gái chính là trứng vịt, vì hành động hôm nay, anh còn đặc biệt lên mạng tra cứu thật lâu, chỉ sợ xảy ra việc không may, ngay cả thi học kỳ anh cũng chưa từng căng thẳng như vậy, nhưng sắp tới giờ tỏ tình thì anh lại không ngừng căng thẳng, lòng bàn tay cũng toát ra mồ hôi hột.

Ôn Thiếu Nhiên dẫn theo Lục Phi đi tới một chỗ bên hồ, nước hồ thăm thẳm như được ánh nắng chiều vào làm cho biến mất, cả mặt hồ vô cùng đẹp.

“Trời à, thật là đẹp đó.” Lục Phi thấy một màn này, không nhịn được thở dài nói: “Sao anh tìm được nơi này?”

“À, nghe người ta giới thiệu.” Nhưng thật ra là anh đã lên mạng tìm, đây là một trong những địa điểm tỏ tình được rất nhiều người đề cử.

“Đi, chúng ta đi ra hồ, thuyền sẽ chạy đến giữa hồ, thấy mặt trời lặn đẹp hơn.” Ôn Thiếu Nhiên nói như thật, người không biết còn tưởng rằng anh đã tới đây.

Lục Phi hưng phấn gật đầu, đi theo phía sau anh về phía con thuyền nhỏ đậu bên cạnh hồ, nhảy lên thuyền, Ôn Thiếu Nhiên vươn tay, nhẹ nhàng đỡ cô lên thuyền, bắt đầu từ từ chèo thuyền hoa, hướng ra giữa hồ.

Ánh nắng rơi ảnh ngược trên mặt hồ, bọn họ giống như đưa thân vào trong ánh nắng chiều, cảnh tượng thật là đẹp đến không thể nào tả xiết.

Thuyền dừng giữa hồ, đôi tay Ôn Thiếu Nhiên hồi hộp bắt lấy mũi thuyền, ở trong lòng hồi tưởng lại lời tỏ tình đã tập kỹ vào tối hôm qua, vài lần mở miệng muốn nói, nhưng vừa nhìn thấy gương mặt Lục Phi hưng phấn nhìn trời chiều đầy nắng, anh lại cứng rắn nuốt lời đó trở vào bụng.

“Thật là đẹp.”

“Đúng vậy, thật rất đẹp.” Ôn Thiếu Nhiên nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn đang nở nụ cười của cô.

Sau khi người thiện trong lòng giao chiến một phen, rốt cuộc Ôn Thiếu Nhiên cố lấy hết dũng khí muốn mở miệng, “Phi Nhi...”

“Á! Cứu mạng!” Một loạt tiếng gọi ầm ĩ chói tai cắt đứt lời anh muốn nói, cách đó không xa có một người lọt xuống hồ.

“Không xong, có người rơi xuống nước rồi.” Lục Phi rướn cổ lên, lo lắng thét: “Thiếu Nhiên, tranh thủ thời gian đi qua đó cứu người.”

Ôn Thiếu Nhiên chưa từng oán hận trời cao như lúc này, ngay cả cơ hội như vậy cũng muốn phá hư, hai vai anh khẽ rũ xuống, chấp nhận chèo về phía người rơi xuống nước.

Mặc dù Ôn Thiếu Nhiên là bác sĩ, không có cách nào từ chối trách nhiệm cứu người, nhảy xuống hồ nước cứu người lên.

Sau đó chính là hỗn loạn từng bừng, cứ như vậy, màn tỏ tình đã an bày tỉ mỉ trên hồ bị cắt ngang, anh cũng không tìm được cơ hội chính thức thổ lộ tình yêu với Lục Phi, haiz, yêu ở trong lòng khó mở miệng thành lời.

Trở về sau tuần trăng mật bổ sung, hai người còn chưa thoát ra khỏi dư âm, lập tức ngập đầu vào công tác bận rộn của mình, mà Ôn Thiếu Nhiên thủy chung không có cơ hội nói ra tình yêu trong lòng với Lục Phi.

Bất quá anh thay đổi, nhất là tài nấu nướng của anh, thực sự đã bắt được sở thích ăn uống của Lục Phi, khó trách người ta thường nói muốn bắt được một người trước tiên phải bắt dạ dày của người đó, như là bây giờ Ôn Thiếu Nhiên bắt được dạ dày cô.

Kể từ sau khi gả cho Ôn Thiếu Nhiên, ngoại trừ ngày trở về đó, thật sự đã lâu Lục Phi chưa từng trở về nhà họ Lục, càng chưa từng cùng ông nội ăn qua một bữa cơm thật ngon, ai ngờ cô còn chưa sắp xếp được thời gian trở về nhà họ Lục, sáng sớm thư ký của ông nội Lục đã gọi điện thoại tới.

“Ông nội.” Sau khi nhận được điện thoại, Lục Phi lập tức chạy tới bến cảng ẩm thực mà ông nội thích nhất.

Ông nội Lục rất ưa thích bến cảng ẩm thực này, nhất là những bữa ăn trà đạo kiểu cũ như vậy, tràn ngập hơi ức nồng đậm.

“Hừ, còn nhớ rõ có cái người ông nội này.” Ông nội Lục lạnh lùng khê hừ, rất bất mãn với chuyện cháu gái vừa gả đi ra ngoài giống như mất tích.

“Ông nội, ông đây là đang ghen sao?” Trong khoảng thời gian ở cùng với Ôn Thiếu Nhiên này, Lục Phi trở nên rất sáng sủa, bây giờ bản thân lại có thể lên tiếng nói giỡn với ông nội.

Ông nội nhìn cháu gái, rõ ràng nhìn ra cô không giống trước kia, quá khứ cô rất ít lộ khuôn mặt tươi cười ở trước mặt mọi người, hiện tại lại lộ ra khuôn mặt tươi cười nghịch ngợm như vậy, làm cho ông không khỏi cảm thán, thật là không thể khinh thường sức ảnh hưởng của Ôn Thiếu Nhiên.

Trước kia người cháu gái này của ông chỉ biết chịu đầu vào công việc, còn mang theo vẻ mặt lạnh lẽo người lạ chớ đến gần, nhưng bây giờ không giống thế, ông cảm thấy cả người cô hoạt bát lên không ít, tràn đầy sức sống mà cái tuổi này nên có.

“Ông sẽ ăn thùng dấm của một thằng nhóc thôi tha?” Ông nội Lục bất mãn cau mày, trong mắt ông, Ôn Thiếu Nhiên vẫn không xứng với người cháu gái xuất sắc này của ông, nhưng hết cách rồi, ai bảo con nhóc này không thích ai, lại đi thích cái thằng nhóc đó.

22. Chương 22: Chương 22

“Được rồi, ông nội, cháu xin nhận tội với ông, ông thích nhất chính là sủi cảo tôm hoàng đế.” Khi phục vụ đẩy xe nhỏ đi tới Lục Phi bắt lấy một cái lồng sủi cảo tôm hoàng đế, còn có bánh trà mà ông nội thích ăn, bày ra một bàn đầy thức ăn.

Ông nội nhìn tất cả món ăn trên bàn đều là món mình thích, bất mãn trong lòng bình ổn lại không ít, coi như con nhóc này còn có lương tâm, nhớ mình thích ăn cái gì.

“Nghe nói cháu đem công việc ở Ôn thị chuyển giao cho người ngoài.” Ông nội Lục vừa động đũa, vừa hỏi thăm cháu gái, “Tại sao? Chấn hưng Ôn thị không phải là điều cháu rất muốn làm sao?”

“Ông nội... Thiếu Nhiên anh ấy cũng không thích cháu làm như vậy.” Lục Phi không có vì thật lòng yêu thương mà nói dối với ông nội, “Trong mắt anh ấy, Ôn thị không cần phải lớn mạnh hơn nữa, như vậy là vừa vặn.”

“Á, kỳ quái.” Đôi mắt đen của ông nội Lục thoáng qua một tia minh quang cơ trí, khóe miệng nhếch lên.

Xem ra câu nói ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê quả thật không sai, chỉ có người ngoài cuộc mới nhìn rõ ràng như thế, tình cảm biết cách hủy diệt tiền đồ con người ta, Ôn Thiếu Nhiên thật không đơn giản, tuổi trẻ có thể nhìn thấu tất cả.

“Ông nội, cháu không muốn làm anh ấy không vui.” Ở trước mặt tình yêu, tất cả các cô gái đều không có nguyên tắc, bao gồm người thông minh như Lục Phi cũng không ngoại lệ.

“Vậy cháu cảm thấy vui về sao?” Ông nội Lục hỏi một vấn đề ý vị sâu xa, “Tiểu Phi, tất cả mọi thứ ở hiện tại là điều cháu muốn sao?”

“Đúng, ông nội, cuộc sống bây giờ chính là điều cháu muốn.” Mặc dù nói không biết Ôn Thiếu Nhiên có yêu mình hay không, nhưng cô đã xác định được, cuộc sống này đúng như là cô muốn, hơn nữa cô hy vọng có thể vĩnh viễn sống trong hạnh phúc như vậy.

“Một khi đã như vậy, ông không còn gì để nói nữa.” Về mặt ông nội Lục lạnh nhạt, “Nếu đây là lựa chọn của cháu, như vậy thì phải đi tiếp, bất luận kết quả tương lai như thế nào, cháu đều muốn tiếp nhận.”

“Cháu hiểu rõ.” Lục Phi như một đứa bé, ở trước mặt ông nội nghe ông giảng dạy, tựa như quá khứ hai mươi mấy năm qua, luôn hấp thụ các kiến thức trên người ông nội, kinh nghiệm và đạo lý sống.

Trái tim ông nội Lục treo nhiều năm cuối cùng cũng có thể để xuống, ông trừ yêu thương, còn có áy náy, năm đó nếu không phải là ông không xử lý tốt tranh đấu loạn thất bát tao ở nhà họ Lục, thì sẽ không liên lụy đến con trai và con dâu gặp tai nạn xe cộ, như vậy Lục Phi cũng sẽ không mất đi ba mẹ của nó.

Cho nên qua nhiều năm như vậy, ông vẫn dẫn cô theo bên người, hy vọng có thể dạy dỗ cô thật tốt, chỉ hi vọng cô có thể tìm về bản thân mình, tựa như cô hiện tại, ông vẫn muốn giúp cô tìm một người có thể làm cho cô nhận ra bản thân, người đàn ông sẽ bảo vệ cô, không ngờ quay đầu lại vẫn là chính cô tìm ra được, ha ha, quả thật là ý trời.

...

Kể từ sau khi đi hưởng tuần trăng mật bổ sung trở về, trong đầu Ôn Thiếu Nhiên vẫn luôn xoay chuyển quanh một vấn đề, đó chính là mở miệng nói với Lục Phi ba chữ “Anh yêu em”.

Đáng tiếc mỗi khi anh sáng tạo một chút xíu không khí, muốn mở miệng thì lại bị việc ngoài ý muốn cắt đứt, cho nên một tuần lễ đã qua, anh vẫn không thể mở miệng, làm cho anh càng ngày càng không biết mở miệng sao, anh sinh ra hoài nghi với bản thân mình, cuối cùng diễn thành chính anh rút lui.

Vì giải quyết cái vấn đề này, anh không thể không lôi kéo bạn xấu của mình là Mã Vực đi tới quán bar, nghe một chút ý kiến của anh ta, nhưng mà ngay sau đó Ôn Thiếu Nhiên lại hối hận về cái quyết định ngu xuẩn này của mình.

Tại một góc quán bar ánh đèn sáng rực, Ôn Thiếu Nhiên khổ não uống rượu, mà thân là bạn tốt của anh - Mã Vực không chút khách khí cất tiếng cười to.

“Ha ha ha! Không thể nào, tôi mới vừa nghe lầm sao?” Mã Vực khoa trương mồm mồm lỗ tai, “Cậu mà không biết tỏ tình với phụ nữ như thế nào, đường đường là sinh viên tài giỏi ở viện Y Học, lại là một người ngu ngốc triệt để trong tình yêu.”

“Đủ rồi.” Ôn Thiếu Nhiên cực kỳ hối hận khi đem vấn đề khổ não nói ra với người này, còn bị anh ta giễu cợt.

“Ok, tôi không cười, vậy được chứ.” Mã Vực giơ hai tay lên cam đoan với anh, “Nhưng mà nói thật, có phải cậu quá vô dụng hay không? Mặc dù Lục Phi không phải là một cô gái đơn giản, nhưng cậu cũng không phải là người đàn ông đơn giản, thế nhưng không giải quyết được cô ấy?”

“Không phải là tôi không giải quyết được cô ấy.” Ôn Thiếu Nhiên bác bỏ cách sử dụng từ của Mã Vực, “Tôi chỉ...”

“Cậu chỉ không biết tỏ tình với người ta, cậu chỉ rất muốn hỏi xem người ta có yêu cậu hay không, phải không?” Mã Vực nhìn thấy ý tưởng trong lòng Ôn Thiếu Nhiên.

“Cậu...” Ôn Thiếu Nhiên không có cách nào phản bác lời anh nói, bởi vì quỷ tha ma bắt cậu ta nói rất đúng.

“Tôi không rõ cậu có cái gì mà khổ não, yêu hay không yêu thì lập tức nói một câu, cậu là đáng mày râu, chẳng lẽ còn không hiểu nói yêu như thế nào sao?”

Mã Vực cảm thấy Ôn Thiếu Nhiên đã nghĩ quá nhiều, “Trước kia cậu bởi vì Lục Phi là đối tượng kết hôn mà người nhà ép buộc cậu lấy, mới bài xích cô, không đếm xỉa đến việc cô ấy là vợ thật sự, nhưng bây giờ không giống như thế, cậu yêu cô ấy, đã như vậy thì không nên nghĩ quá nhiều, vợ chồng sống thế nào thì cứ sống như thế, cậu nghĩ không biết người ta có yêu mình không, vậy trước tiên cậu phải nói cho người ta biết cậu yêu cô ấy, như thế mới có thể lấy được đáp án cậu muốn.”

“Cậu nói thật dễ, nếu như cô ấy không nghĩ như vậy, chỉ đơn thuần vì đám cưới mới như vậy, chẳng phải tớ là...” Nói nửa ngày vẫn là bởi vì tính kiêu ngạo tự tôn và vấn đề mặt mũi của đàn ông.

“Ôn Thiếu Nhiên, không để mặt mũi xuống, cậu không chiếm được cái gì cả.”

Ôn Thiếu Nhiên rơi vào trầm tư, lời bạn tốt nói không sai, không để mặt mũi xuống không chiếm được cái gì cả, yêu Lục Phi cũng giống vậy, nếu như bọn họ không có ai bắt đầu bước ra bước đầu tiên, như vậy quan hệ của bọn sẽ dừng lại vĩnh viễn không tiến triển.

Ôn Thiếu Nhiên giống như là đã nghĩ thông, chợt đứng lên, “Tôi đi trước.” Anh lạnh lùng bỏ lại một câu nói như vậy, người lập tức biến mất ở ngoài cửa quầy rượu.

Mã Vực tựa vào ghế salon nhìn tất cả ở đây, không khỏi nâng lên một nụ cười đùa giỡn đánh giá, xem ra có người thông suốt rồi.

...

“Anh đã về?” Ôn Thiếu Nhiên vừa vào cửa lập tức nhìn thấy Lục Phi đứng ở phòng khách, dáng vẻ đợi anh đã rất lâu. Anh theo bản năng nhìn về phía đồng hồ treo tường, không tòi không phải rất khuya, mới chín giờ mà thôi, trong lòng âm thầm kêu may mắn, nếu không thì không biết phải giải thích với cô như thế nào.

“Anh uống rượu?” Lục Phi ngửi thấy mùi rượu nhàn nhạt từ trên người anh truyền tới.

“Ừ, uống một chút với bạn bè.” Ôn Thiếu Nhiên hời hợt nói: “Em đang đợi anh, có chuyện gì không?”

Bình thường vào thời gian này, cô đều nằm ở trên giường đọc sách, nhưng bây giờ lại ở phòng khách chờ anh.

“Có chuyện muốn thương lượng với anh một chút.” Trong đầu Lục Phi tìm kiếm lời dạo đầu thích hợp, do dự nửa ngày, “Nhưng thật ra là có liên quan đến công ty.”

Chân mày Ôn Thiếu Nhiên không tự chủ hơi nhíu lại: “Cha anh lại tìm em rồi hả?”

Kể từ khi anh khiến cho Lục Phi đem công việc tiếp quản ở Ôn thị giao cho người ngoài, ba Ôn trừ mắng Ôn Thiếu Nhiên ra, chính là tìm cách thuyết phục Lục Phi quay lại hỗ trợ Ôn thị, đáng tiếc Lục Phi đã đồng ý với Ôn Thiếu Nhiên, sẽ không ra tay nhận thêm việc ở Ôn thị, cho nên nói cái gì cũng không quay lại, nhưng cuối cùng vẫn điều một quản lý xuất sắc từ Lục thị qua hỗ trợ.

“Thật ra thì cái vấn đề này cũng không phải là không thể giải quyết triệt để, nhưng mà em lại muốn hỏi, mặc kệ cuối cùng Ôn thị rơi vào tay ai, anh đều không ngại sao?” Lục Phi cẩn thận hỏi từng li từng tí, giống như đang thử dò xét anh.

“Xem ra em đã tự mình nghĩ ra biện pháp giải quyết rồi.” Ôn Thiếu Nhiên không hề để tâm, chỉ nhìn cái bộ dáng này của cô, đoán chừng đã tìm ra biện pháp tốt để “nhất lao vĩnh dật”(*) rồi.

(*Nhất lao vĩnh dật: một lần vất vả suốt đời nhàn nhã)

“Vâng.” Lục Phi gật đầu một cái.

“Vậy thì mạnh tay làm đi, bất luận em muốn làm gì, anh cũng không có ý kiến.” Ôn Thiếu Nhiên khẽ mỉm cười với cô, trấn an: “Em không cần lo lắng cho anh, biện pháp của em tin tưởng là tốt nhất cho Ôn thị.”

“Em biết rồi.” Nhìn vào mắt anh, Lục Phi biết anh thật sự không quan tâm, xoay chuyển đề tài: “Anh ăn rồi sao?”

“Chưa ăn, em xuống bếp sao?” Nụ cười của anh càng thêm nồng hậu.

“Ạch... Vẫn là anh tự mình động thủ tương đối khá hơn.” Lục Phi lúng túng cười cười với anh.

“Ha ha!” Ôn Thiệu Nhiên không khách khí cười to lên, vừa đi tới nhà bếp, còn vừa nghiêng đầu sang chỗ khác cố ý nói với cô: “Em có muốn tới xem một chút không, vừa lúc anh thuận tiện.”

Trong nháy mắt gương mặt Lục Phi đỏ ửng, tài nấu nướng của mình còn chưa thuần thực, cho nên mắc cỡ khi bị lấy ra bêu xấu, nhưng bị anh nhạo báng như vậy, cô thật rất ngại, chỉ muốn tìm một cái lỗ chui xuống.

“Không cần!” Cô buồn bực xấu hổ nhỏ giọng nói, xoay người chạy trở về phòng.

Nhìn hành động xấu hổ muốn trốn về phòng của cô, tâm tình Ôn Thiệu Nhiên thật tốt, nghĩ thông suốt anh quét qua buồn rầu lúc trước, miệng khẽ mỉm cười tự lấy thức ăn khuya lấp đầy bao tử mình.

23. Chương 23: Chương 23

Khi Ôn Thiệu Nhiên lấp đầy bụng trở về phòng thì cái cô gái xấu hổ đó đã sớm nằm ở trên giường, quần chặt mình vào bên trong chăn mền, không lộ ra một khe hở nào.

Nhìn biểu hiện tức giận của cô, Ôn Thiệu Nhiên không nói gì, cầm quần áo đi tắm rửa, đi vào phòng tắm nhanh chóng cọ rửa một phát rồi ra.

“Em che kín người như vậy không sợ mình hít thở không thông sao?” Anh biết Lục Phi còn chưa ngủ, thân thể nhỏ bé đội lên dưới chăn vẫn còn giãy dụa, hơn nữa chăn che kín như vậy không thể nào ngủ được, “Cái cô gái ngốc này.”

Ôn Thiệu Nhiên cười giật cái chăn mền ra, nằm ở bên cạnh cô, vươn tay bế cô vào người, thân mật lắm bầm nói bên tai cô: “Em xấu hổ sao?”

Bị vây ở trong ngực anh, mặt Lục Phi vùi vào ngực của anh, thân thể khẽ giãy giụa, muốn tránh khỏi ngực của anh, phảng phất nghe được tiếng anh cười, trên mặt càng thêm đỏ ửng, nghĩ tới xoay người đưa lưng qua anh, chỉ tiếc Ôn Thiệu Nhiên không cho phép cô làm như vậy, đôi tay vững vàng nhốt chặt cô, để cho cô không động đậy được.

“Đừng cử động, nếu không tự gánh lấy hậu quả.” Giọng nói khàn khàn trầm thấp truyền từ đỉnh đầu cô đến.

Thân thể Lục Phi cứng đờ, nghe ra ám hiệu mờ ám của anh, lập tức không dám giãy giụa, chỉ sợ anh sẽ đột nhiên bộc phát tính sói, vậy thì rất thê thảm.

Ôn Thiệu Nhiên thấy thế, đường cong khóe miệng càng trở nên rộng hơn, giả vờ ôm người tiến vào mộng đẹp.

...

Trong phòng làm việc nho nhỏ tràn ngập tiếng cười nói, nhân viên bên trong phòng làm việc xem ra không có chút bận rộn nào, giống như là vây quanh một bàn trà nhỏ liên hoan vậy, uống cà phê, thưởng thức điểm tâm, tự do tự tại hưởng thụ thời gian trà chiều đặc biệt ở công ty bọn họ.

Mà cảnh tượng này mỗi lần Lục Phi tới đều sẽ thấy, cô quen thuộc đi vào, mà những nhân viên kia nhìn thấy cô tới cũng không lộ ra biểu cảm kinh ngạc hay sợ hãi, ngược lại nhiệt tình chào hỏi cô.

Đối với những người này nhiều năm thành thói quen, Lục Phi tập mãi đã thành thói quen, khẽ vuốt cằm lập tức lướt qua bọn họ, nói mục đích mình đến đây.

Đây là một căn phòng làm việc đặc biệt tùy tiện, tùy tiện đến mức không có bàn làm việc, chỉ có một ghế sofa lớn thoải mái và một cái bàn Tivi LCD cực lớn, cộng thêm một cái bàn chạy bằng điện.

“Tiểu Phi thân yêu, rốt cuộc em chịu đến thăm anh rồi.” Chính lúc này một người đàn ông nằm ở trên ghế salon nhiệt tình phát tay cô, liếc nhìn tạp chí phái nam.

“Tôi nói chuyện làm ăn với anh.” Lục Phi đi tới, một tay đánh rơi tạp chí trên tay anh.

Người đàn ông từ ghế salon ngồi dậy, miễn cưỡng dựa người ra sau, “Đừng, em biết anh ghét chuyện công việc nhất, bằng không cũng sẽ không bị ông nội lưu đây tới chỗ này, ngược lại không ngã đến cái công ty nhỏ không có lý tưởng này.”

Lục Phi giương mắt lạnh lẽo nhìn cái người đàn ông đẹp trai lười biếng trước mặt, Lục Hằng, anh họ nhỏ nhất của cô, bọn họ chỉ kém nhau ba tuổi, trời sanh tính cà lơ phất phơ, bị người nhà họ Lục coi là người không ra gì nhất, nhưng ở trong mắt Lục Phi, anh mới là người thông minh nhất, rất hiểu cách hưởng thụ cuộc sống, mới có thể đến cái công ty nhỏ không có danh tiếng gì dưới cờ Lục thị, trải qua ngày tháng tự do tự tại, nghĩ đến cả nhà họ Lục, không ai có thể hưởng thụ bằng anh, đây không phải là thông minh thì là cái gì?

Anh cũng là người duy nhất cùng thế hệ mà Lục Phi có thể biểu lộ cảm, người nhà họ Lục không biết Lục Hằng ngụy trang, nhưng cô biết rất rõ ràng, anh chỉ ghét phiền toái, mệt mỏi mà thôi.

“Làm hay không làm?” Giọng điệu Lục Phi hàm chứa cảnh cáo nồng đậm.

“Này, này, cái người này rõ ràng là ép buộc trúng giải hả gì?” Lục Hằng thở phò phò kháng nghị, “Đừng tưởng rằng em gả cho người ta rồi thì có thể uy hiếp anh.”

“Còn nữa, có chuyện gì xảy ra với em? Nói kết hôn là có thể kết hôn sao, thật là đứa bé, không có đầu óc gì à?” Nói đến việc đột nhiên Lục Phi lập gia đình, trong lòng Lục Hằng vẫn còn nổi giận, “Anh chỉ mới ra nước ngoài chơi mấy ngày, em lập tức lập gia đình sau lưng anh.”

“Anh học toán học không giỏi sao? Ra nước ngoài chơi mấy tháng coi như là mấy ngày?” Lục Phi không khách khí chút nào phản bác lại, “Hơn nữa còn dẫn theo nhiều cô gái đi cùng như vậy.”

“Hắc hắc, Tiểu Phi thân yêu, em không thể nhìn rõ ràng như thế.” Lục Hằng lập tức thay đổi thái độ, nâng lên nụ cười lưu manh với cô, “Nói đi, cái vụ buôn bán nào tốt phải nhốt anh theo.”

“Công ty Ôn thị.”

“Cái gì!” Nếu không phải là chiếc ghế salon này khá lớn, anh đã sớm ngã xuống mặt đất rồi, lần đầu tiên anh ăn phải một quả bom lớn như vậy, “Ha ha, nếu như anh nhớ không lầm, nhà họ Ôn hình như là nhà chồng em, cho nên em nói cái công ty Ôn thị, sẽ không phải là...”

“Chính là điều anh nghĩ.” Lục Phi cho anh một câu trả lời khẳng định.

“Kỳ quái, em muốn anh đi nuốt công ty của chồng em vào?” Về mặt Lục Hằng đầy kinh ngạc nhìn chăm chăm cô, cứ có cảm giác cô không giống với lúc trước, “Tại sao? Cho dù muốn nuốt Ôn thị vào, em cũng có thể khiến Lục thị nuốt vào, sao lại để cho công ty nhỏ dưới cờ Lục thị đi nuốt vào?”

“Không phải Lục thị, là anh.” Cho tới bây giờ Lục Phi đều không nghĩ đến sẽ để Lục thị nhúng tay vào, “Lấy danh nghĩa cá nhân anh đi hạ Ôn thị, giá tiền phải tối ưu, hơn nữa một phần ba cổ phần ở Ôn thị phải để lại cho người nhà họ Ôn.”

“Này, cái này em không phải rõ ràng bắt anh mua bán lỗ vốn chứ hả.” Lục Hằng nhảy dựng lên thét to: “Không chỉ lấy tiền của mình mua Ôn thị, còn phải đem cổ phần để lại cho người nhà họ Ôn vô điều kiện, vậy anh lấy lại cái gì ở Ôn thị? Thu về không khí sao?”

“Giúp hay không giúp?”

Con nhóc này thế nhưng lại dùng cái nhãn từ “giúp” này rồi, lúc nào thì cô dùng mấy lời này nói với anh, đây không phải là bằng hiệu đồng cảm nhé, thật là quá độc ác, cái đứa em gái cùng họ cùng nhau lớn lên này không bao giờ cầu xin ai đó giúp đỡ một tay, hôm nay thế nhưng lên tiếng với anh, mặc dù giọng điệu vẫn lớn lối như vậy, nhưng anh có thể không giúp sao?

“Giúp, được chưa.” Lục Hằng cắn răng một cái, đồng ý.

“Anh Hằng, cảm ơn.” Lục Phi biết, chuyện Lục Hằng đồng ý thì nhất định sẽ làm được.

“Em... con nhóc chết tiệt, chỉ biết khi dễ anh em.” Lục Hằng giả bộ oán trách trừng mắt với cô, trong lòng vẫn rất vui mừng, đây là lần đầu tiên cô xin anh giúp một tay, cũng là lần đầu tiên nói cảm ơn với anh.

24. Chương 24: Chương 24

“Anh xem ra lực ảnh hưởng của đứa em rể này rất lớn nhé.” Lục Hằng lại khôi phục bộ dạng côn đồ, mở to đôi mắt cười trên chọc.

“Em... được rồi, cứ như vậy, có chuyện gì lại gọi điện thoại cho em.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Phi không tự chủ được mà đỏ lên, cố gắng che giấu sự khó chịu của mình.

Nhưng Lục Hằng là gì, là một cao thủ đi trong các khóm hoa còn không nhìn ra tình yêu trai gái nảy mầm của người nào đó sao?

“Dầu gì anh cũng giúp em một chuyện lớn như vậy, mời anh ăn một bữa cơm trưa không quá phận chứ?” Lục Hằng đi về phía cô, đòi hỏi quyền lợi.

“Yêu cầu của anh không cao, bữa trưa ăn món Pháp được chứ?”

“Yêu cầu thật đúng là không cao đó.” Lục Phi nhàn nhạt trên chọc, còn nói đó là yêu cầu không cao đấy!

“Đi thôi, Tiểu Phi thân yêu.” Lục Hằng nói xong, không để ý đến Lục Phi có thói quen không thích người khác đụng vào, dăm khoác vai của cô cùng đi ra ngoài.

Lục Phi giãy giụa, nhưng không hề có tác dụng, chỉ có thể mặc cho anh mang theo cô rời khỏi cái công ty nhỏ này.

Đây là một nhà hàng chuyên món Pháp mà Lục Hằng thường xuyên đến nhất, không chỉ có nguyên liệu món ăn được nhập khẩu từ Pháp, mà còn thuê bếp trưởng nhà hàng năm sao nước ngoài về tỉ mỉ nấu nướng, món ăn ngon lại tinh xảo, cho nên giá thành đắt không phải không có đạo lý.

“Tại sao gả cho Ôn Thiệu Nhiên.” Lục Hằng ít khi nghiêm túc, con mắt đen nhìn chằm chằm cô, cô không thể không nói một đáp án.

“Em yêu anh ấy.” Lục Phi không trốn tránh vấn đề của anh, hai mắt nhìn thẳng về phía anh.

“Thì ra là như vậy, cậu ta chính là cái người ấm áp ôm em người mà em nhớ mãi không quên đó hả?” Lục Hằng biết đáy lòng cô vẫn có một người như vậy, nhưng cũng không biết là người nào, cuối cùng hôm nay đã rõ.

Đầu của anh nhanh chóng thoáng qua tin tức về Ôn Thiệu Nhiên, cuối cùng gật đầu một cái, “Ừ, cũng không tệ lắm, bác sĩ khoa ngoại thiên tài, tương lai rộng mở, bắt quá ba mẹ của cậu ta không được tốt cho lắm, nhưng mà với công lực của em, thừa sức đối đầu với hai vợ chồng kia. ”

“Không nên nói như vậy, nói thế nào bọn họ cũng là cha mẹ chồng của em.” Lục Phi không hy vọng anh nói ra những lời quá khó nghe, dừng cái đề tài này

“Cũng đúng, bọn họ không có liên quan đến anh.” Lục Hằng đẹp trai vẫy vẫy tóc, liếc mắt đưa tình với cô, “Ok, vậy chúng ta sẽ nói vài chuyện về em đi.”

“Em có cái gì cần nói.” Lục Phi nhét đồ ăn vào trong miệng của mình, tròn mắt cụp xuống, không nhìn Lục Hằng, ý đồ trốn tránh vấn đề của anh.

“Tiểu Phi, em biết em thay đổi không?” Lời nói của Lục Hằng làm cho Lục Phi ngây ngẩn cả người.

“Có ý tứ gì?” Lục Phi ngẩng đầu lên nhìn về phía anh, ánh mắt mang theo một tia không hiểu.

“Em không phát hiện khí lạnh trên người mình càng ngày càng nhạt đi rồi sao?” Anh cười nhạo báng cô, “Trước kia gương mặt em luôn lạnh lùng, nay đã trở nên nhu hòa rất nhiều, thậm chí còn mỉm cười với mọi người, đây là chuyện thật không thể tưởng tượng nổi, là Ôn Thiếu Nhiên thay đổi em đúng không?”

“Rõ ràng đến như vậy sao?” Lục Phi không dám xác định hỏi lại.

“Dĩ nhiên, đuôi lông mày mỉm cười, hoàn toàn là đáng vẽ một cô gái nhỏ, không còn là người đẹp lạnh lẽo người người kính trọng nhưng không gần gũi.” Nét mặt Lục Phi trở nên nghiêm túc thêm lần nữa, “Tiểu Phi, cuộc sống bây giờ làm cho em rất vui vẻ sao?”

Lục Phi đưa bốn mắt nhìn anh, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng nở ra một nụ cười xuất phát từ đáy lòng với anh, “Anh Hằng, em cảm thấy hiện tại rất hạnh phúc, rất vui vẻ, anh đừng lo lắng.”

“Thật sao? Vậy thì tốt.” Hạnh phúc và vui vẻ của cô mới là điều quan trọng nhất, không cái gì quan trọng bằng. “Tiểu Phi, vậy hãy để cho niềm hạnh phúc và vui vẻ ấy tiếp tục kéo dài đến vĩnh viễn, nhưng không nên quên, bất luận bị uất ức gì, anh vẫn luôn ở chỗ này.”

Là Lục Hằng đi theo cô qua đoạn đường khó khăn nhất, cũng là Lục Hằng để cho cô cảm nhận được cái cảm giác có anh trai bảo vệ, đối mặt với người anh họ vẫn bảo vệ mình từ nhỏ đến lớn, hốc mắt Lục Phi không khỏi có chút ướt át.

“Anh Hằng, cảm ơn.” Trong nháy mắt, mắt Lục Phi phủ tầng hơi nước, cười nói với anh.

Lục Hằng đưa một cái tay ra, thân mật xoa xoa mái tóc của cô, “Ngoan, không khách khí, mời anh tới đây ăn thêm mấy phần cơm là được rồi.”

Hai người dùng cơm xong lập tức cùng nhau đi ra khỏi phòng ăn, lúc chia tay ở cửa ra vào, đột nhiên Lục Phi chủ động ôm Lục Hằng, trong lòng vô cùng cảm kích nhưng không nói ra được, chỉ có thể thông qua cái ôm này để diễn tả tâm tình của cô vào giờ phút này.

Lục Hằng hiểu rõ đứa em gái họ này không giỏi biểu đạt tình cảm, đôi tay nhẹ nhàng ôm cô, vỗ vỗ phần lưng, “Nhất định phải hạnh phúc, biết không?”

“Dạ.”

Một hồi lâu sau, Lục Phi mới chậm rãi buông ra, hai người đi về hai phía khác nhau.

Mà phía sau nhà ăn kiểu Pháp của bọn họ có một người đàn ông đang đứng, dùng cặp mắt phức tạp nhìn chằm chằm bóng lưng của bọn họ, dường như muốn đem hai người bọn họ xé nát ra.

Ôn Thiếu Nhiên lấy điện thoại di động ra bấm nhanh dãy số quen thuộc, rất nhanh có một giọng nữ dễ nghe truyền đến từ đầu dây bên kia điện thoại di động, “Thiếu Nhiên?”

“Đang ở đâu? Cùng nhau ăn bữa cơm trưa đi.” Ôn Thiếu Nhiên nhìn chằm chằm Lục Phi đứng ở đằng xa, mặt không thay đổi, hỏi.

“Em... ở công ty, sau đó cần phải mở một buổi họp, cho nên không đi được, nếu không tối nay em về sớm, em xuống bếp được không?” Khóe miệng Lục Phi khẽ gợn lên, cố gắng nói dối, định cho anh một bất ngờ.

Nhưng mà cô không biết, chính vì câu nói dối ở chỗ này, hủy diệt tất cả tin tưởng và tình cảm mà Ôn Thiếu Nhiên vất vả thành lập.

“Vậy em nhanh lên, anh cúp.” Ôn Thiếu Nhiên không đợi cô đáp, lập tức cúp điện thoại.

Anh cứ đứng tại chỗ nhìn chằm bóng lưng cô, đôi tay nắm chặt thành quyền, trên mu bàn tay mơ hồ nổi gân xanh, lòng ngực tích tụ một hơi thở không thể nào giải trừ, chỉ có thể mặc cho hạt giống hoài nghi nảy mầm trong lòng, để mặc nó cắn nuốt lý trí của anh.

25. Chương 25: Chương 25

Lục Phi còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, sau khi giải quyết vấn đề Ôn thị, nhất thời cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, nhưng vừa nghĩ tới Ôn Thiếu Nhiên lại không khỏi phiền não vì những chuyện này, cũng không biết vì sao anh lại giận cô, tâm tình không khỏi bay bổng lên.

Cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, đã qua mười hai giờ khuya, Ôn Thiếu Nhiên vẫn chưa về nhà, nhất là hôm nay cô còn đặc biệt nói với anh sẽ về sớm hơn một chút, cô nhớ hôm nay anh không có trực đêm, nếu bình thường vào lúc này anh đã sớm về nhà, coi như không về ăn cơm, anh cũng sẽ gọi điện thoại nói với cô một tiếng, tối nay lại rất khác thường.

Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không? Lục Phi đứng bật dậy khỏi ghế sofa, lo lắng đi qua đi lại trong phòng, tay nắm chặt điện thoại di động, nhanh chóng bấm mã số của anh, nhưng vẫn không có ai nhắc máy, dự cảm xấu cứ như vậy lan tỏa ra, làm cho trái tim đang chờ đợi của cô biến thành lo lắng nóng nảy, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì thật rồi sao?

Đang lúc này, cửa chính được mở ra từ bên ngoài, trên thân thể Ôn Thiếu Nhiên toàn mùi rượu, lảo đảo đi tới, giơ chân lên tùy ý vẩy loạn, đá giày văng ra ngoài.

“Anh làm sao vậy?” Lục Phi vội vàng chạy lên đỡ anh, nhìn đến đôi mắt say lơ lơ của anh, cả người tản ra mùi rượu nồng nặc, không tự chủ mà nhíu mày một cái, “Sao lại uống nhiều rượu như vậy?”

“Đúng là cảm thấy tôi uống quá nhiều rồi...” Ôn Thiếu Nhiên trở tay, giữ chặt lấy cổ tay của cô, lôi cô đến trước mắt mình, nhìn thẳng vào cô, “Vẫn cảm thấy con người của tôi thừa thãi?”

“Anh ở đây nói nhăng nói cuội cái gì đó!” Anh thở ra một hơi làm cho cô cau mày, muốn tránh khỏi sự khồng chế của anh, “Anh uống say rồi, em đỡ anh đi vào.”

“Cô vẫn không trả lời vấn đề của tôi.” Ôn Thiếu Nhiên dùng sức hất ra, hất tay của cô ra, lấy tay dè lên hai vai của cô, không cho phép cô trốn tránh, “Nói, đối với cô mà nói tôi là người thừa thãi sao?”

“Em không biết anh đang nói cái gì.” Lục Phi không hiểu, tại sao mới có một ngày mà anh trở nên không thể nói lý lẽ như vậy?

“Cô biết tôi vì cái gì mà chán ghét tất cả mọi thứ ở nhà họ Ôn không?” Tay của anh nắm chặt bả vai của cô, cắn răng nói: “Là bởi vì cái nhà đó quá dối trá, khắp nơi đều là lời nói dối, mà thứ tôi hận nhất trên đời này chính là nói dối.”

“Thiếu Nhiên, anh... làm em đau.” Vai truyền thẳng tới đau đớn khiến đôi mày thanh tú của Lục Phi nhíu chặt, còn thật sự làm cho cô sợ hãi chính là sự âm u lạnh lẽo trong ánh mắt của Ôn Thiếu Nhiên.

“Đau?” Anh cười lạnh, “Cái này gọi là đau, hiển nhiên cô không còn biết cái gì gọi là đau cho lắm, nhưng không sao, tôi sẽ dạy cho cô biết cái gì gọi là đau.”

Anh nói xong chợt nắm tay của cô lên, thô lỗ lôi kéo cô đi về phía bên cạnh ghế salon, hất một cái, sau đó áp lên trên, đè chặt lấy thân thể của cô.

“Anh muốn làm gì?” Lần đầu tiên Lục Phi cảm thấy sợ như vậy, âm thanh cũng run nhẹ, giờ phút này Ôn Thiếu Nhiên cho cô cảm giác rất xa lạ.

“Cô cứ nói đi?” Anh thành tình cúi thấp đầu, hung hăng hôn môi mềm của cô, mạnh mẽ mút vào, bộ dáng kia giống như là trừng phạt cố ý xé rách cánh môi cô, trong nháy mắt mùi máu tanh lan tràn trong miệng của hai người.

“Không... đừng...” Ôn Thiếu Nhiên như vậy làm cho cô sợ, không biết tại sao anh đột nhiên tức giận như vậy, nụ hôn thô bạo không mang theo một tia tình cảm nào.

Ôn Thiếu Nhiên giữ chặt lấy cằm của cô, ánh mắt mang theo tức giận, “Cô là vợ của tôi, tôi muốn làm gì thì làm vậy, làm sao vậy, cô ở bên ngoài chơi mệt rồi, không có tinh thần và sức lực ứng phó tôi?”

“Em không biết anh ở đây nói gì.” Lục Phi căn bản không biết anh đang nói gì.

“Đương nhiên cô không biết.” Lúc cô ôm người đàn ông kia, làm sao biết tim của anh đau nhiều đến thế nào? Tay Ôn Thiếu Nhiên hung hăng nhéo đầu vai của cô, giống như là muốn bóp nát cô vậy.

“Đây chỉ là bắt đầu, tôi đau cũng phải cho cô nếm thử một chút.”

Lời của anh khiến Lục Phi rùng mình một trận, trong mắt của anh không hề có dịu dàng, cũng không còn thấy cái ôm ấm áp trong ngực, còn dư lại chỉ có cảm xúc lạnh như băng mà cô không quen thuộc.

“Tại sao?” Tại sao mới một ngày, anh lập tức thay đổi? Lục Phi suy nghĩ nát óc nghĩ mãi mà không ra.

Ôn Thiếu Nhiên cho là quan hệ của bọn họ đã thay đổi, cho là bọn họ sẽ không bởi vì bị ép kết hôn mà vợ chồng tôn trọng nhau như khách, cho là cô có một chút, một tia... thích anh cũng tốt, nhưng cái anh nhìn thấy là cái gì, là cô lừa gạt mình, là cô và người đàn ông khác ôm nhau.

“Chính cô nên biết rõ lòng dạ của mình.” Ôn Thiếu Nhiên cắn răng hung hăng nói, không đợi cô trả lời, lại dùng lực hôn cánh môi sưng đỏ của cô, tùy ý gặm cắn.

“Ừ... không...” Hai tay của Lục Phi chống đỡ trên lồng ngực của anh, muốn đẩy anh ra, “Em không muốn...”

Kiên ngoại của cô không cho phép mình bị anh đối đãi như vậy, tự ái của cô quá đau đớn rồi.

“Cũng không phải cô.” Kháng cự của cô khiến lửa giận trong lòng Ôn Thiếu Nhiên cháy sạch, không khách khí chút nào hé miệng cắn môi dưới của cô.

“Á...” Trên môi truyền đến đau đớn làm cho cô lên tiếng rên rỉ.

Nhưng đáng chết, cánh môi của cô thể nhưng lại ngọt ngào như vậy, khiến anh không kìm hãm được lâm vào trong đó, tiếng mút chặc chặc trở nên mờ ám, môi lưỡi vẫn nóng như lửa, lại thiếu đi ý hận, trở nên lưu luyến triền miên.

Anh điên cuồng xé rách quần áo của cô, rất nhanh người đã trần truồng, Lục Phi vẫn bị anh đè bên dưới như cũ, hai chân bị anh thô lỗ tách ra, không có một câu báo trước, đã xâm nhập vào bên trong âm đạo non nớt.

“Á...” Lục Phi còn không kịp thích ứng, lập tức bị Ôn Thiếu Nhiên một lần lại một lần tiến công mãnh liệt làm cho đầu óc trống rỗng, anh chỉ còn lác lác theo bản năng tình dục.

Ôn Thiếu Nhiên giống như là điên rồi, hành hạ khắp mọi ngõ ngách trong cơ thể cô, anh dùng các loại tư thế để muốn cô, Lục Phi không biết mình đã bất tỉnh bao nhiêu lần, mỗi lần tỉnh lại đều thấy anh đang ra vào trong hoa huyệt sưng đỏ không chịu nổi của mình.

Một lần cuối cùng ở trên giường cao trào đến khiến Lục Phi ngất đi một lần nữa, lúc này Ôn Thiếu Nhiên mới thả cô ra, ôm cô cùng ngủ.

...

Hôm sau, khi Ôn Thiếu Nhiên tỉnh lại, phát hiện đã không còn thấy bóng dáng của Lục Phi, nhớ tới tối hôm qua mình ác liệt với cô như vậy, trong lòng không khỏi dâng lên chút áy náy, nhưng vừa nghĩ tới cô lừa gạt mình, ôm ấp người đàn ông khác ở ngoài đường, cảm giác áy náy lập tức thay thế bằng phần nộ, anh tuyệt đối không tha thứ cho cô gái nhỏ lừa gạt người.

Nhưng rất nhanh anh lập tức hối hận, khi anh phát hiện ba ngày liên tục Lục Phi không có trở về nhà, anh đã cảm thấy không được bình thường, tự mình chạy đến công ty tìm người cũng không thấy, tim của anh lập tức luống cuống, không để ý việc mình đang giận Lục Phi tội nói dối, vội vã chạy tới nhà họ Lục, ai ngờ lại lấy được đáp án là không biết.

Lục Phi cứ biến mất như vậy, trong nháy mắt thế giới Ôn Thiếu Nhiên giống như biến sắc.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Mã Vực bị anh gọi điện thoại liên tục dọa cho phát sợ, vội vàng chạy tới, nhìn thấy người đàn ông kia thì hoảng hồn.

Đây là lần đầu tiên anh thấy dáng vẻ không biết làm gì của Ôn Thiếu Nhiên, từ trước đến giờ Ôn Thiếu Nhiên luôn đậm bạc, giống như cái thế giới này có súp cũng không liên quan đến anh, luôn là bộ dạng trấn định, nhưng bây giờ lại thành bộ dáng này, thật là làm cho người ta kinh ngạc.

“Không thấy Phi Nhi.” Đôi tay Ôn Thiếu Nhiên gãi gãi tóc của mình, vẻ mặt lo lắng nóng nảy, “Cậu nói xem rốt cuộc cô ấy đi đến đâu, tôi gọi điện thoại liên tục nhưng không gọi được, có phải cô ấy hay không....”

Vừa nghĩ tới có thể bởi vì chính mà làm tổn thương cô, làm cho cô ấy tìm cách trốn tránh mình, trái tim Ôn Thiếu Nhiên lập tức nhéo đau không thôi, cô thất vọng về anh rồi, anh thật sự mất cô sao?

“Đến tốt cùng là các người đã xảy ra chuyện gì?” Mã Vực thật sự bị Ôn Thiếu Nhiên làm cho hồ đồ, “Mấy ngày trước không phải còn rất vui vẻ sao, không phải cậu đã nghĩ thông suốt rồi sao, muốn tìm cơ hội tỏ tình với vợ sao, thế nào mà bây giờ lại nói cho tôi biết không thấy vợ của cậu? Bị màn tỏ tình của cậu dọa chạy à?”

“Không phải.” Cuối cùng Ôn Thiếu Nhiên vẫn đem chuyện lúc trước nói ra.

Sau khi Mã Vực nghe xong trầm mặc hồi lâu, tiếp theo phát ra một tiếng cảm thán thật dài, “Haiz, xem ra mọi người lâm vào tình yêu đều mù quán, người anh em, cái người thông minh này, một ngày đụng phải tình yêu nam nữ cũng sẽ mất đi lý trí, cậu còn chưa có hỏi rõ người đàn ông kia là người nào, thì đã định tội vợ mình, quá không lý trí, nếu người đàn ông kia đúng là người anh em thân thích của vợ cậu... chẳng phải là cậu hiểu lầm lớn rồi hả?”

Làm thế nào Ôn Thiếu Nhiên cũng không nghĩ đến, tự nhiên bị cái miệng ăn mắm ăn muối của Mã Vực nói trúng tim đen, khi anh bắt được tin tức trên báo chí đưa đến, cũng biết mình phạm phải sai lầm to lớn, lúc ấy anh hận không thể tự đập chết mình, thế nhưng bởi vì quá tức, cứ như vậy chẳng phân biệt được trắng đen đúng sai mà nói những lời độc ác với cô, còn đối đãi với cô như thế nữa.

Khi anh lại gọi điện thoại cho Mã Vực, Mã Vực cũng chỉ cho anh một đề nghị, đó chính là chịu đòn nhận tội.

Ôn Thiếu Nhiên cũng không có cách nào, chỉ có thể lập tức tới bệnh viện xin nghỉ phép dài hạn, bắt đầu cuộc hành trình tìm vợ lâu dài.

26. Chương 26: Chương 26

Ôn Thiếu Nhiên chưa bao giờ biết tìm một người lại khó như vậy, không có chút đầu mối nào cả, giống như là đã biến mất khỏi thế giới này, anh tùy tiện ngồi xuống một chiếc ghế dài ven đường, gần như sắp tuyệt vọng, cô gái mà anh yêu thương thật lòng cứ biến mất như vậy.

Suốt cả một tháng rồi, trong thời gian này cũng đã xảy ra không ít chuyện, công ty Ôn thị bị một người đàn ông tên là Lục Hằng thầu tóm, nhưng người nhà họ Ôn lại không cần bỏ công sức lấy được một phần ba cổ phần, không chỉ có được tiền, còn giữ được cổ phần ở công ty như cũ, nghĩ đến không có chuyện nào tốt hơn chuyện này.

Mà anh biết người thúc đẩy hết thảy chuyện này là Lục Phi, cũng chỉ có cô mới có thể suy nghĩ cho người nhà họ Ôn như vậy, nếu như không phải là cô, Ôn thị đã sớm sụp đổ, đâu còn có thể bán được giá tốt như thế, thậm chí còn có thể có nhiều cổ phần như vậy.

“Đúng là cô gái ngốc.” Khóe môi Ôn Thiếu Nhiên nhếch lên, trên mặt hiện lên một nụ cười đáng ghét, nhỏ giọng nỉ non.

“Thật sự cô gái kia là một cô gái ngốc.” Giọng một người đàn ông gợi cảm dễ nghe vang lên ở sau lưng Ôn Thiếu Nhiên.

Ôn Thiếu Nhiên lập tức xoay người, thấy gương mặt quen thuộc, chính là tên đầu sỏ khiến cho anh tổn thương Lục Phi, Lục Hằng.

“Phi Nhi ở chỗ nào?” Ôn Thiếu Nhiên không cần suy nghĩ lập tức vọt tới trước mặt Lục Hằng, một tay nắm lấy cổ áo của Lục Hằng, vội vàng hỏi.

“Ha ha, thật buồn cười, Tiểu Phi là vợ của cậu, thân là chồng cậu còn không biết cô ấy ở nào, làm sao tôi lại biết.” Lục Hằng nói xong chột tránh khỏi tay của anh, hung hăng đánh anh một cú, “Cú đánh này là đánh vì Tiểu Phi, cậu lại dám tổn thương nó.”

Đây bây giờ Lục Hằng vẫn nhớ rõ ràng, ngày đó khi Lục Phi chạy đến tìm anh thế nhưng đã khóc.

Phải biết, từ sau khi ba mẹ của Lục Phi qua đời cô không hề chảy nước mắt, ngày đó thế mà bởi vì người đàn ông trước mặt này lại rơi nước mắt, nếu như không phải là Lục Phi ngăn cản anh, lúc đó anh đã sớm chạy đến tìm Ôn Thiếu Nhiên, hung hăng đánh Ôn Thiếu Nhiên một lần.

“Tôi... thật xin lỗi.” Ôn Thiếu Nhiên cam tâm tình nguyện tiếp nhận một quyền này của Lục Hằng, “Là lỗi của tôi, là tôi đã hiểu lầm quan hệ của hai người các người, cho là cô ấy lừa gạt tôi.”

“Một tiếng xin lỗi này của cậu, nên đi theo nói với Tiểu Phi.” Lục Hằng hừ lạnh nói, thấy đáng vẻ chán chường của Ôn Thiếu Nhiên, anh tuyệt không đồng tình.

“Xin hãy nói cho tôi biết Phi Nhi ở chỗ nào.” Ôn Thiếu Nhiên hạ thấp lòng tự trọng, thỉnh cầu Lục Hằng.

Đáng tiếc Lục Hằng cũng không thêm để ý bộ dáng này của anh, “Em gái cùng họ của tôi đây thật đáng thương, từ nhỏ đến lớn chỉ thích một người đàn ông, còn vì cậu ta mà không tiếc ăn nói khập nhệ với ông nội, hy sinh hôn nhân của mình để cứu công ty nhà cậu ta, hiện tại thì tốt rồi, rơi vào danh tiếng xấu hồng hạnh vượt tường, thật là không đáng giá, không đáng giá mà.”

“Lời này của anh là có ý gì?” Ôn Thiếu Nhiên không quan tâm lời châm chọc của Lục Hằng, trừng mắt đen sáng lên, nhìn chằm chằm Lục Hằng, “Anh nói là... Phi Nhi yêu tôi.”

“Hừ.” Lục Hằng xì mũi coi thường, mới không để cho anh lời như vậy, “Không sai, Tiểu Phi rất thích cậu, thậm chí có thể nói là yêu cậu, bằng không cậu cho rằng ông nội tôi sẽ đem nó gả cho một dòng họ sắp phá sản sao? Đây cũng là bởi vì cái gì, bởi vì yêu cậu, cho nên nó dùng hết khả năng tranh thủ cầu xin ông nội, cố gắng thuyết phục ông đồng ý.”

“Thậm chí chỉ vì cậu, nó đã tìm tới nhờ tôi giúp một tay, cậu có biết không, trước kia nó chưa từng để cho tôi giúp việc gì, đây là lần đầu tiên, cũng bởi vì cậu, nó chỉ vì cậu mà làm nhiều chuyện như thế, nhưng còn cậu, lại làm cho nó rơi nước mắt, cậu chính là tên khốn kiếp!”

Vừa nói xong, Lục Hằng lại đánh cho anh một quyền, khoe miệng Ôn Thiếu Nhiên bị rách ra, từng dòng máu đỏ tươi chạy xuống, anh sợ ngây người, chân tướng như vậy để cho anh không có biện pháp suy nghĩ, đầu óc trống rỗng, tại sao cô gái ngốc kia lại vì anh mà làm mọi chuyện đến nước này, chuyện này... muốn anh phải lấy cái gì trả lại đây?

Hối hận như thủy triều vọt tới, giờ phút này anh vô cùng hối hận về những chuyện mình đã làm với cô, nếu như anh có thể sớm thẳng thắn với cô một chút, nói cho cô biết mình yêu cô, nếu như anh có thể tin tưởng cô nhiều hơn một chút nữa, vậy có phải sẽ không xảy ra chuyện như vậy rồi không?

“Trời ơi, đến tận cùng tôi đã làm cái gì vậy?” Ôn Thiếu Nhiên vô cùng tự trách, chậm rãi ngồi chồm hổm xuống, đôi bàn tay bức tức, hối tiếc không thôi.

Cái Lục Hằng muốn chính là kết quả như thế này, khiến Ôn Thiếu Nhiên hối hận, ai bảo người này dám khi dễ em gái họ bảo bối của anh, hừ!

Nhưng trừng phạt như vậy còn chưa đủ, anh lộ ra một nụ cười giảo hoạt, “Có phải cậu muốn biết Tiểu Phi đang ở đâu không?”

Ôn Thiếu Nhiên nghe vậy chột ngắc đầu nhìn về phía Lục Hằng, “Anh bằng lòng nói cho tôi biết?”

“Nếu như không phải vì Tiểu Phi, tôi nhất định sẽ không nói cho cậu biết, nhưng là ai bảo nó yêu cậu đây?”

Về mặt Lục Hằng đây bất đắc dĩ, điểm này không phải là giả, cái đứa em gái cùng họ ngu ngốc vẫn luôn không vui, vốn cho là đi theo anh ra nước ngoài sẽ giải được sầu não, nhưng mỗi ngày cô đều mang vẻ mặt buồn rười rượi, cuối cùng còn bảo anh trở về, một mình lang thang ở nước ngoài.

“Cô ấy ở đâu?” Ôn Thiếu Nhiên kích động gào lên: “Em sẽ tự mình đi thỉnh tội với cô ấy.”

“Nó đang ở Paris, đây là địa chỉ chỗ nó ở.” Tròng mắt đen của Lục Hằng chợt lóe lên, anh nói là người ở Paris, cũng không phải nói hiện tại đang ở đó, có thể tìm được người hay không đó là do vận may của mình, ha ha... Dưới đáy lòng anh cười tà ác.

...

Khi Ôn Thiệu Nhiên không ngủ không nghỉ chạy tới Paris thì quả nhiên Lục Phi đã sớm không còn thấy đâu, anh chụp hụt.

Anh cứ bị Lục Hằng đùa giỡn mấy lần như thế, mỗi lần chạy đến đã trễ một bước, mặc dù anh biết Lục Hằng cố ý nhưng vì có thể tìm thấy Lục Phi, anh cam tâm tình nguyện bị anh ấy đùa giỡn.

Anh đuổi theo sau lưng Lục Phi, khổ sở đuổi theo hơn nửa quả địa cầu, cuối cùng vẫn trở về chỗ cũ.

Ôn Thiệu Nhiên đứng ở cửa nhà trọ của mình, lòng bàn tay khẽ toát ra mồ hôi lạnh, thật là sợ sau khi mở cánh cửa này ra, không thấy cái người mình muốn được gặp kia, thời gian giống như dừng lại, hồi lâu sau, anh mới chậm rãi lấy chìa khóa mở cửa ra.

Vừa nhìn thấy một đôi giày nữ để ở trước cửa, tim của anh chợt nhảy lên mãnh liệt, bước nhanh chạy vào bên trong, anh dùng toàn lực đẩy cửa phòng ngủ ra, liếc mắt lập tức thấy người con gái mà nhưng nhớ nhớ nhưng, đứng ở trước tủ treo quần áo sửa sang lại quần áo trong gương hành lý.

Lục Phi nghe được tiếng động nghiêng đầu nhìn về phía cửa, còn chưa kịp thấy rõ, lập tức rơi vào một lồng ngực ấm áp.

“Phi Nhi, thật sự là em sao?” Cảm giác chân thật trong ngực khiến Ôn Thiệu Nhiên có chút không dám tin tưởng, hai cánh tay buộc chặt, chỉ sợ cô chạy mất lần nữa.

Trời ạ, thời gian nửa năm, anh đã đuổi theo phía sau cô suốt cả nửa năm rồi, anh thật sự sợ sẽ mãi mãi bỏ qua cô, mỗi ngày tỉnh lại chuyện đầu tiên anh nghĩ tới chính là đi tìm cô, anh thật sớm điên mất thôi!

Lục Phi cứ lảng lảng để anh ôm vào trong ngực như vậy, cũng không giãy giụa, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong ngực của anh, không nhận được hấp thu hơi thở trên người anh, cô cũng rất nhớ cái ôm vào ngực này.

Nửa năm qua, cô luôn biết rằng anh đang đuổi theo sau lưng cô, có rất nhiều lần cô muốn mềm lòng, muốn dừng lại để cho anh đuổi theo, nhưng đều bị Lục Hằng phá hư, bởi vì Lục Hằng nói muốn khảo nghiệm tình cảm của anh.

Vì biết Ôn Thiệu Nhiên có yêu cô thật hay không, cô nhận xuống cho đến khi cô cũng không chịu đựng được nữa, vòng hơn nửa địa cầu, cô thật sự rất nhớ cái nhà này, cho nên cô trở lại.

“Phi Nhi, thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Ôn Thiệu Nhiên ôm chặt lấy cô, không ngừng lập đi lập lại những lời này ở bên tai cô, “Thật, thật xin lỗi...”

Hốc mắt Lục Phi dâng lên tầng hơi nước, uất ức trong lòng cũng không nhận được nữa, từng viên nước mắt rơi xuống, làm ướt áo sơ mi của anh.

“Ôn Thiệu Nhiên, anh thật ghê tởm.” Tay nhỏ bé của cô đánh lên lồng ngực của anh, bộ dáng giống như đứa bé, vừa nức nở vừa nhỏ giọng mắng: “Anh khi dễ em, em chán ghét anh, chán ghét anh...”

“Anh rất đáng ghét.” Ôn Thiệu Nhiên nhận tất cả lỗi lầm về mình, “Về sau cũng sẽ không như thế nữa, anh sẽ yêu em, em không phải không thấy, anh đi tìm em sắp điên rồi, khi đó anh mới phát hiện, em đã xâm nhập vào lòng của anh, cũng không thể di chuyển nữa, Phi Nhi, anh thật sự đã yêu em, tha thứ cho anh có được hay không?”

Anh cầu xin, đôi tay tuyệt đối không dám buông lỏng, chỉ sợ cô chạy mất.

Nước mắt Lục Phi rơi lã chã xuống đất, làm như thế nào cũng không ngừng được, Ôn Thiệu Nhiên nghe được cô chịu đựng khóc thút thít, trái tim cũng muốn vỡ theo, anh buông hai tay ra, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, cúi người hôn từng chút từng chút lên những giọt nước mắt của cô.

Mỗi khi rơi xuống một nụ hôn, anh cứ nói một tiếng ‘anh yêu em’, tiếng khóc Lục Phi càng ngày càng nhỏ, cuối cùng biến thành nghẹn ngào thút thít. Ôn Thiếu Nhiên ngậm môi mềm của cô, đầu lưỡi dịu dàng đẩy cánh môi của cô ra, chui vào, khẽ cau cái lưỡi nhỏ thơm tho của cô, mút thỏa thích hết sức triền miên, giống như là phải hút đi toàn bộ đau lòng của cô.

Những câu nói của Lục Phi đều bị anh ngậm vào trong miệng, anh tham lam hấp thụ hương vị miêng ngọt ngào trong miệng cô, hút thể nào cũng không đủ, giữa môi và lưỡi phát ra tiếng âm thanh chặc chặc mờ ám.

“Ừ...” Lục Phi kìm lòng không được bật ra tiếng rên rỉ.

Ôn Thiếu Nhiên cởi nút áo cô ra, nhẹ nhàng kéo đai an toàn trên áo lót ren xuống, trong nháy mắt đôi nhũ hoa mềm mại cao vút không hề che giấu lộ ra trước mắt của anh.

27. Chương 27: Chương 27

“Phi Nhi, em thật là đẹp.” Anh đưa mắt nhìn chốc lát, rồi cúi đầu ngậm đầu nhũ hoa lộ ra bên ngoài không khí, dùng bàn tay mua chuộc hai nhũ hoa, mút đỉnh núi tuyết căng lên như hai quả mâm xôi đỏ hồng.

“Á... ừ...” Cảm giác kích thích mãnh liệt xoay chuyển nhanh chóng trong đầu óc của cô, khiến Lục Phi không tự chủ được ôm lấy chôn đầu cô vào ngực anh, thân thể khẽ co lại, tự động đưa nhũ hoa vào trong miệng anh.

Đầu lưỡi nóng của anh nhẹ nhàng đánh vòng trên môi hồng, hai bàn tay xoa nắn bầu nhũ hoa non mềm.

“Á... á...” Lục Phi thở gấp lại càng thêm kịch liệt.

Bỗng dưng hai tay Ôn Thiếu Nhiên nâng cái mông của cô lên, một tay ôm lấy cô, để cho hai chân cô vòng chắc qua cánh tay của mình, chậm rãi đi về phía giường lớn.

Sau khi đặt cô lên trên giường, anh lập tức trút bỏ quần áo trên người mình, lại tháo quần áo còn dư lại trên người của cô ra, không bao lâu, hai người trần trụi lập tức ôm chặt lấy nhau.

“Ôi...” Nhiệt độ ẩm áp thoải mái khiến Lục Phi không nhận được thốt ra tiếng rên rỉ thỏa mãn, ngón chân cũng bởi vì cảm giác khoan khoái dễ chịu mà co rút mãnh liệt, “Á...”

Ôn Thiếu Nhiên đè cô dưới thân thể mình, cúi người thay phiên liếm láp ở trên hai nhũ hoa trắng nõn, đầu nhũ hoa mềm mại bởi vì được anh yêu thương mà trở nên căng cứng sáng bóng, vì có thể dụ ra tình triền trong cơ thể cô, anh càng thêm ra sức mút nhũ hoa non mềm vào, còn bất chợt dùng răng gặm nhẹ, đưa đến cho cô một hồi run rẩy, tiếng ngân nga rên rỉ không ngừng bật ra khỏi miệng cô.

“Ừ, á...” Ngực bị anh đùa bỡn trở nên sưng lên khó chịu, Lục Phi không tự chủ được giẫy dụa thân thể mềm mại, muốn thoát khỏi cái nóng ran trong cơ thể.

“Thiếu Nhiên, nóng...” Môi dưới của cô khẽ rên, mềm mại dưới chân đang kẻ sát vật nam tính thẳng đứng của anh, liếm láp nhẹ nhàng chạm chạm.

Động tác này của cô không thể nghi ngờ đã cổ vũ lửa dục đang thiêu đốt anh, ngón tay thon dài chui vào giữa chân của cô, miệng huyệt đã ướt đầm làm ướt cả ga giường.

“Ngoan, đừng nóng vội.” Ôn Thiếu Nhiên nhẹ giọng trấn an cô đang nóng nảy, khẽ đặt một nụ hôn xuống mí mắt cô.

“Ừ...” Hai chân cô kẹp chặt, đem hai tay anh vây giữa hai chân, không tự chủ mà ma sát qua lại, để hóa giải ngứa ngáy trong cơ thể, nhìn thấy dáng vẻ ngốc nghếch nảy nở của cô, anh cười nhẹ, ngón tay càng thêm suồng sã phác thảo bốn phía trong chỗ kín mềm mại.

“Ừ, á... không... thật khó chịu...” Lục Phi nhỏ giọng khóc sùt sùi, giữ hai đùi trống không không thể lấp đầy, anh còn trêu chọc huyết hoa đã sớm ướt đầm của cô, quả thật chính là thêm dầu vào lửa, làm cho cô không thể chịu nổi sự hành hạ của tình dục.

Ngón tay của anh nhẹ nhàng quấy rầy miệng huyết hoa, chính là không tiến vào âm đạo mê người, cảm giác gãi không đúng chỗ ngứa như vậy càng khiến thân thể mềm mại của Lục Phi trở nên căng thẳng, thân thể cô giống như là có ý thức, nâng cái môi lên nghênh hợp với ngón tay dài của anh, làm cho ngón tay anh trượt vào trong huyết hoa.

“Thiếu Nhiên...” Lục Phi mềm mại đáng yêu thét lên khiến Ôn Thiếu Nhiên không cản được hấp dẫn, trượt vào âm đạo ướt át này.

“Trời ạ, Phi Nhi, cái yêu tinh nhỏ của em muốn lấy mạng anh.” Anh không nhịn được lại đút vào, lấy ra rất nhiều mật dịch, mà gương mặt cô bị dục vọng làm cho khờ đi nhuộm đỏ rất kiều diễm, còn có vẻ quấy rầy gợi cảm mê người, gần như khiến anh cảm lòng không được.

“Á... á...”

Anh cúi đầu hôn môi đỏ mọng sưng tấy của cô, hai đầu lưỡi dây dưa, trao nụ hôn sâu, khiến cho nước miếng hai người chảy từ khóe miệng xuống, hình ảnh cực kỳ dâm dăng, ngón tay anh chui vào bên trong hoa huyết càng đút vào càng nhanh hơn, còn bắt chợt véo nhẹ đài hoa non nớt, đưa đến cho cô từng trận run rẩy, “Ồi...”

Đột nhiên anh lấy thân ra, lúc môi lưỡi rời đi còn vẽ ra một dòng tơ bạc dâm dăng, đầu lưỡi mềm mại của cô vươn ra, không nỡ để anh rời đi, anh cúi người, một tay nâng cái mông căng tràn có tính đàn hồi của cô lên cao, một tay vạch hai cánh hoa non mềm đỏ tươi ra, há miệng ngậm lấy.

“Á...” Khoái cảm mãnh liệt truyền từ chân lên, khiến Lục Phi thét ra tiếng chói tai, đôi tay níu chặt lấy ga giường, thân thể đi về phía trước, nghênh hợp với môi nóng bỏng của anh, “Không... em không được...”

Trong nháy mắt thủy triều chảy ra ồ ạt, Ôn Thiếu Nhiên đói khát vui vẻ nuốt chất mật kia, đầu lưỡi nóng ướt xâm nhập trong huyết mềm, qua lại ra vào, thỉnh thoảng ma sát Nhục bích (thịt dư) non mềm, hồi lâu sau, anh chậm rãi lui ra bên ngoài huyết, hàm răng nhẹ nhàng gặm cắn cánh hoa, khiến cho cô run rẩy từng trận.

“Không...” Kích thích mãnh liệt như vậy khiến Lục Phi mất khống chế, cô thét lên tiếng thét chói tai, âm thanh cũng trở nên hơi khàn khàn, tay của cô chen vào trong vật đen, nâng thân lên hòa theo môi lưỡi nóng bỏng của anh, làm cho anh có thể giày vò bốn phía càng thêm suồng sã.

“Á...” Cao triều che mất toàn bộ ý thức của cô, cái miệng nhỏ nhắn ngậm nga, thân thể trần trụi mềm mại mồ hôi chảy đầm đìa.

Ôn Thiếu Nhiên chậm rãi rời khỏi miệng hoa huyết, đưa tay ôm lấy cô, để cho cô dựa chân trên bụng của mình, cúi đầu lần nữa ngậm vành tai đỏ hồng.

“Thoải mái sao?” Lòng bàn tay rắn chắc của Ôn Thiếu Nhiên cầm một bên đùi dà lên, dịu dàng xoa bóp, cho đến khi cô đắm chìm trong tình triều nhạy cảm thân thể lại động tình, cái miệng nhỏ ngọt ngào mềm mại phát ra tiếng ừ... “Ừ... á...”

Quyến rũ như vậy làm cho dục vọng anh sôi trào càng thêm mãnh liệt, một tay anh đỡ vật to lớn cứng rắn lên, từ từ xâm nhập vào hoa huyết ướt át.

“Ừ...” Hai tay của cô nắm chặt bờ vai của anh, trong nháy mắt khe đỏ mềm mại xoắn chặt vật phái nam của anh.

Ôn Thiếu Nhiên căn bản cũng không cho cô bất kỳ thời gian nào để thích ứng, ngay lập tức bắt đầu chuyển động mãnh liệt.

“Á... ừ... chậm một chút...” Lục Phi không theo kịp những ra vào nhanh chóng của anh, chỉ có thể nũng nịu cầu xin.

Ôn Thiếu Nhiên đã bị dục vọng thúc đẩy nên nghe những lời kia của cô, anh ngược lại càng thêm điên cuồng đang đưa dùng hết sức lực đi vào cái nơi gầy hẹp, đem dục vọng của bản thân mình một lần lại một lần đánh vào chỗ sâu nhất trong hoa huyết, hoa huyết mềm mại tràn ra càng ngày càng nhiều mùi tình ái ngai ngái, làm dịu đi khúc thịt đang sưng tấy.

Một lần lại một lần, lửa nóng căng cứng ra vào trong hoa huyết của cô, mỗi lần ma sát đều mang đến khoái cảm mãnh liệt, khiến hai thân thể quấn quít cùng lúc có được vui vẻ lớn lao.

“A, Phi Phi, em thật giỏi!” Anh đè cô ngã xuống giường, bàn tay nắm hai chân trắng nõn của cô móc ngang hông mình, đang đưa càng thêm điên cuồng.

Lục Phi giống như cảm nhận được sự điên cuồng của anh, ôm cổ của anh, chủ động đem đầu lưỡi nóng như lửa của mình quấn lấy khoang miệng của anh.

“Ừ, Thiếu Nhiên, em yêu anh...” Lúc đưa đầu lưỡi vào trong khoang miệng anh cũng là lúc cô thâm tình bày tỏ tình cảm.

Ôn Thiếu Nhiên nghe cô nói như thế, trái tim chợt buộc chặt, dùng sức ôm lấy cô, vật cứng rắn xông vào càng sâu hơn, không hề cố kỵ yêu cô.

Hai chân Lục Phi cuộn chặt lấy anh, cái miệng ngọt ngào bị lòng bàn tay anh bưng lấy, eo ếch run động càng lúc càng nhanh, rốt cuộc sau nhiều lần ra vào mãnh liệt, anh hôn cô thật sâu, một dòng điện chảy qua sống lưng anh, phóng thẳng vào trong cơ thể cô.

“Đó, Phi Nhi...”

“Á, Thiếu Nhiên...”

Phòng ngủ to lớn tràn ngập tư vị tình dục, hai thân thể trần trụi nhiệt tình giao hoan, tạo thành một bức tranh dâm dăng.

“Phi Nhi, anh yêu em.” Ôn Thiếu Nhiên nằm ở trên giường, gắt gao giữ chặt Lục Phi, kim lòng không được mà thổ lộ tình yêu với cô.

“Thiếu Nhiên, em cũng yêu anh.” Lục Phi xấu hổ dựa vào lồng ngực của anh, nhỏ giọng đáp lại anh.

Ôn Thiếu Nhiên nghe được đáp án của cô, tâm tình không nhịn được mà tung bay.

“Phi Nhi, thật xin lỗi, anh không nên chưa tìm hiểu rõ vấn đề lập tức làm chuyện tổn thương đến em.” Anh cầm tay của cô, đặt lên khoe miệng hôn một cái, “Anh bị đổ kị làm cho điên rồi, mới có thể mất trí, cho là em và chuyện giao dịch buôn bán đám cưới kia, tất cả là chơi đùa, từ trước đến giờ em luôn dè dặt, ngày đó gặp em chủ động ôm Lục Hằng, còn tưởng rằng em yêu người khác, em không biết anh bị đả kích bao nhiêu, bởi vì cho tới bây giờ em chưa từng chủ động ôm anh, cho nên nhìn thấy một màn kia, anh đã giận đến sắp điên lên.”

“Thiếu Nhiên, trừ anh ra, em không có thương ai cả.” Lục Phi nghiêm túc nói: “Thật vất vả lắm em mới có thể dựa vào gần anh như vậy, sẽ không ngu ngốc chạy đi yêu người khác.”

Nghe được câu này, Ôn Thiếu Nhiên chợt nhớ tới lời Lục Hằng từng nói với anh, nói cô đã thích anh từ hồi nhỏ, thích thật lâu, nhưng anh không có bất kỳ ấn tượng nào với cô khi còn bé, bọn họ gặp nhau chưa?

“Phi Nhi, khi còn bé chúng ta đã gặp nhau chưa?” Đột nhiên anh toát ra một câu hỏi như vậy, khiến Lục Phi ứng phó không kịp.

“Lục Phi trầm mặt hồi lâu, “Gặp rồi.”

“Lúc nào?” Ôn Thiếu Nhiên rất tò mò.

“Tự anh nghĩ đi.” Lục Phi cười đến vô cùng nghịch ngợm, “Nếu như không nhớ ra được, em sẽ tức giận đó.”

“Anh sẽ nhớ ra.” Ôn Thiếu Nhiên bảo đảm với cô, rất sợ cô sẽ lại giận anh.

Nghe được giọng nói lo lắng của anh, Lục Phi cười một tiếng, cảm thấy anh như vậy thật đáng yêu, đôi tay không tự chủ ôm sát hông của anh để cho mình dựa vào anh gần hơn, gần hơn....

28. Chương 28: Kết Cuộc (1)

Ôn Thiếu Nhiên vẫn không nghĩ ra được rốt cuộc mình đã gặp Lục Phi ở chỗ nào, mỗi lần anh đều tương kế tựu kế hỏi cô, nhưng mỗi lần đều tới tả ra về, cuộc sống mới của hai người bắt đầu trở nên đặc sắc hơn.

Trên hành lang bệnh viện, Ôn Thiếu Nhiên hốt ha hốt hoảng chạy về một căn phòng bệnh, nhịp tim có mấy lần thiếu chút nữa dừng lại.

“Phi Nhi!” Ôn Thiếu Nhiên đẩy cửa phòng bệnh ra, lòng như lửa đốt chạy đến bên giường, nhìn vợ yêu thiếu chút nữa ngất xỉu bị đưa tới, nghiêng đầu nhìn về phía thư ký của cô, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Đến cùng là xảy ra chuyện gì, có phải là ở công ty cô sắp xếp quá nhiều công việc cho cô ấy hay không, làm cô ấy mệt nhọc quá độ?”

Giọng điệu của Ôn Thiếu Nhiên giống như là muốn giết người vậy, hận không thể nuốt người trước mặt vào.

“Không có, tuyệt đối không phải vì quá nhiều công việc.” Người thư ký dùng sức lắc đầu cộng thêm khoát tay, nơm nớp lo sợ trả lời, “Kể từ khi ngài tự mình đi tìm chủ tịch, yêu cầu giảm bớt lượng công việc của giám đốc, công việc của giám đốc giảm đi rất nhiều, mỗi ngày đều có thể đi làm đúng giờ, không phải sao?”

Ôn Thiếu Nhiên thoáng tỉnh táo lại, hồi tưởng đoạn thời gian quá khứ, mỗi ngày Lục Phi đều đi làm đúng giờ, không có ngày nào phải làm thêm giờ, ngay cả về đến nhà cũng không có làm việc quá mức, như vậy đến cùng là đã xảy ra chuyện gì, sao lại vô duyên vô cớ ngất xỉu?

Lúc này một người đồng nghiệp của Ôn Thiếu Nhiên đi vào, anh vội vàng tiến lên hỏi: “Bác sĩ Lâm, rốt cuộc là vợ tôi như thế nào?”

“Ha ha, Thiếu Nhiên, thật thua thiệt khi cậu cũng là một bác sĩ, thậm chí vợ của mình mang thai cũng không biết.” Bác sĩ Lâm lớn tiếng cười trêu chọc: “Cái người này là một bác sĩ khoa ngoại thiên tài, thỉnh thoảng cũng phải xem kiến thức về phụ khoa mới được đó.”

“Mang thai?” Ôn Thiếu Nhiên si ngốc, mặt không dám tin, “Anh nói vợ của tôi... cô ấy mang thai?”

“Đúng, đã có một tháng, chất dinh dưỡng của vợ cậu chưa đủ, cho nên thể chất hơi yếu chút, mới dẫn đến ngất xỉu.” Bác sĩ Lâm nói từng câu từng chữ với anh, “Cậu phải để cho cô ấy tĩnh dưỡng thật tốt, không thể mệt nhọc, bổ sung nhiều chất dinh dưỡng.”

“Bác sĩ Lâm, cảm ơn.” Ôn Thiếu Nhiên lấy lại tinh thần dùng sức cầm tay bác sĩ Lâm, nói lời cảm kích từ trong thâm tâm.

“Có chuyện gì hãy gọi tôi, đi trước.” Bác sĩ Lâm vỗ vỗ bả vai của anh, đi ra khỏi phòng bệnh.

“Chúc mừng Ôn tiên sinh.” Người thư ký mang vẻ mặt tươi cười, thật vui mừng vì giám đốc có thai.

“Cô trở về nói với chủ tịch của các cô, bắt đầu từ hôm nay giám đốc của cô cần nghỉ ngơi.” Giọng điệu Ôn Thiếu Nhiên đầy nghiêm túc lên tiếng.

“Hà?” Hiện tại lập tức xin nghỉ sanh có phải quá sớm hay không? Nhưng người trợ lý cũng không có can đảm nói ra những lời này, cố gắng nuốt trở lại bụng, chỉ có thể cung kính nói với anh: “Vâng, tôi nhất định sẽ báo cáo như vậy với chủ tịch, cáo từ trước.”

Người thư ký nói xong vội vã đi ra khỏi phòng bệnh, nhanh chóng đi báo cáo tin tức giám đốc mang thai cho chủ tịch.

Ôn Thiếu Nhiên canh giữ ở bên cạnh giường bệnh, bàn tay vuốt ve gương mặt của Lục Phi, “Phi Nhi, chúng ta sắp làm ba, mẹ rồi.”

“Có thật không?” Lục Phi mới vừa tỉnh lại nghe lời Ôn Thiếu Nhiên nói, cái miệng nhỏ nhắn hơi nhếch lên, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên bụng, “Em sắp được làm mẹ rồi hả?”

“Đúng, em sắp làm mẹ rồi.” Anh cúi đầu, đau lòng khẽ hôn lên trán cô, “Còn anh sắp làm ba.”

“Thiếu Nhiên, là em đang nằm mơ sao?” Hạnh phúc đột nhiên xuất hiện như vậy quá không chân thật, cô thật sự không thể tin được, “Anh nắm em một cái, xem em có phải đang nằm mơ hay không?”

“Bé ngốc.” Ôn Thiếu Nhiên cúi đầu xuống, ngậm đôi môi mềm của cô thật lâu, cho cô một nụ hôn lưỡi triền miên đúng tiêu chuẩn, hồi lâu sau mới thả cô ra, “Bây giờ vẫn cảm thấy đang nằm mơ sao?”

“Ha ha, dù là mơ cũng là mơ rất đẹp.” Lục Phi cười đến vô cùng ngọt ngào.

Bỗng nhiên trái tim Ôn Thiếu Nhiên đập mạnh, tròn mắt đen nhìn chăm chăm đôi môi mềm mại đỏ mọng như nước, phát ra ánh sáng âm u, “Bà xã, đừng cười đến ngọt ngào với anh như thế, quá quyến rũ rồi, anh sẽ không nhịn được.”

“Anh...” Lục Phi nũng nịu liếc anh một cái.

“Anh đã để cho thư ký của em trở về nói với ông nội, từ hôm nay trở đi em phải nghỉ sanh, cho nên về sau không cho phép đi đến công ty làm việc.”

“Cái gì!” Lục Phi cho là mình nghe lầm, “Có người nào vừa mang thai lập tức nghỉ sanh.”

“Có, người kia không phải là em thì ai.” Anh nhẹ nhàng gõ một cái lên chiếc mũi thanh tú của cô, cưng chiều nói: “Dinh dưỡng em chưa đủ, cho nên phải ở nhà dưỡng thai cho tốt, yên tâm, ông xã sẽ ở nhà cùng em.”

“Anh không cần phải làm việc sao?” Lục Phi nghi ngờ hỏi.

“Bà xã, thật ra thì có một việc nhỏ anh quên nói với em.” Giọng điệu Ôn Thiếu Nhiên hết sức tùy ý, giống như không phải là chuyện gì quan trọng cả, “Một nửa bệnh viện này là của anh, cho nên anh có đặc quyền.”

“Ông xã, anh xác định chuyện anh nói là chuyện nhỏ?” Lục Phi hừ hừ nói, thật sự bị anh đánh bại rồi.

“So với chuyện em mang thai cần ở nhà nghỉ ngơi mà nói, đây thật sự là chuyện nhỏ.” Ôn Thiếu Nhiên chưa bao giờ cảm thấy chuyện bệnh viện có phần của mình lại là chuyện lớn, “Cho nên em phải ngoan ngoãn về nhà dưỡng thai, biết không?”

“Biết rồi.” Lục Phi hoàn toàn không có cách nào với điều khoản bá vương của anh, chỉ có thể đón nhận.

Ôn Thiếu Nhiên rất hài lòng với câu trả lời của cô, đặt bàn tay trên bàn tay của cô, cùng nhau vuốt ve bảo bối mà ông trời ban cho.

Lục Phi chưa bao giờ biết, sống cuộc sống của heo cũng là một chuyện vô cùng đau khổ, mỗi ngày trừ ăn ra chính là ngủ, hơn nữa chỉ cần một chút động tĩnh, thần kinh của người chuẩn bị được làm ba Ôn Thiếu Nhiên lập tức căng thẳng đi theo sát phía sau, làm cho cô có lúc không nhịn được muốn bạo miệng nói tục rồi. Những lúc thế này, cô đều cố gắng nhắc nhở mình, phải chú ý dưỡng thai, chú ý dưỡng thai.

“Anh có thể không đi theo em như vậy không?” Lục Phi thật sự rất bất đắc dĩ, “Em chỉ muốn đi nhà vệ sinh, cũng không phải đi chạy ma-ra-tông.”

“Nhưng mới vừa rồi em thiếu chút nữa té ngã.” Ôn Thiếu Nhiên vội vã cuống cuồng nói: “Nếu không anh sẽ đứng ở ngoài cửa, có chuyện gì em lập tức gọi anh.”

Lục Phi không nhịn được dồn sức trợn trắng mắt, tức giận gầm nhẹ: “Ôn Thiếu Nhiên, anh còn vội vã cuống cuồng như vậy, em sẽ tức giận ngay lập tức.”

29. Chương 29: Kết Cuộc (2)

“Được, được, được, đừng nổi giận, cẩn thận coi chừng động thai.” Ôn Thiếu Nhiên vội vàng trấn an cô, căng thẳng nhìn chăm chăm cái bụng tròn trịa của cô, chỉ sợ sơ ý một chút, sẽ đụng tới đứa bé.

“Thua thiệt cho anh là một bác sĩ thiên tài, chẳng lẽ không biết tình trạng bây giờ của em đã ổn định sao?”

Ôn Thiếu Nhiên mới mặc kệ cái gì là thiên tài với không thiên tài, đến lúc này, tin tưởng coi như người kia là thần, cũng sẽ lo lắng giống như anh, huống chi anh chỉ là một người ba bình thường.

“Bây giờ anh không phải là bác sĩ, chỉ là một ông chồng yêu em rất bi thảm.”

Lục Phi không khỏi cười một tiếng, “Ông xã, em không sao, cho nên hãy thả lỏng, đừng khẩn trương như vậy, có được không?”

“Haiz, anh cũng nghĩ vậy.” Nhưng vừa nhìn thấy cái bụng to như quả địa cầu của cô, tim của anh lập tức treo giữa không trung, chỉ sợ cô có cái gì ngoài ý muốn.

“Ông xã, anh thật giống như còn chưa nhớ ra đã gặp em ở chỗ nào đó.” Lục Phi nói sang chuyện khác, “Không bằng như vậy đi, chúng ta đi tìm lại trí nhớ năm đó, hơn nữa em cũng muốn đưa anh đến chỗ đấy, để cho bọn họ được gặp anh một chút, còn có thể nhìn bảo bối nhỏ của chúng ta.”

“Nơi nào?” Về mặt Ôn Thiếu Nhiên hơi đổi, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Phi, giống như nghĩ tới điều gì, “Bọn họ...”

“Đúng, bọn họ chính là điều anh nghĩ tới.” Đáy mắt Lục Phi thoáng qua một tia đau thương không dễ dàng phát hiện, lại nâng lên nụ cười gật đầu với anh một cái.

“Được, ngày mai chúng ta sẽ đi.” Ôn Thiếu Nhiên biết bọn họ mà cô nói là ai rồi, đau lòng ôm cô từ phía sau.

...

Thời tiết u tối, lo lắng là bầu trời bao la sẽ có chút nặng nề tựa như tâm tình của Lục Phi, Ôn Thiếu Nhiên theo cô đến nghĩa trang, cũng cảm nhận được hơi thở phiền muộn của Lục Phi không giống như xưa, khi mắt anh nhìn thấy cô như vậy rất đau lòng.

Anh vươn tay nhẹ nhàng cầm tay nhỏ bé của cô, lòng bàn tay truyền tới cảm xúc lạnh lẽo để cho lòng của anh khẽ run, không tự chủ siết chặt lòng bàn tay, muốn truyền nhiệt độ trong tay mình cho cô, đuổi lạnh lẽo trên người cô đi.

Lục Phi giống như hiểu được tâm tư của anh, quay đầu nhìn anh, vẻ mặt buồn rầu từ từ biến mất, khóe miệng chậm rãi gợn lên.

“Đến.” Bước chân của Lục Phi ngừng lại dưới một cây đại thụ, dưới cây đại thụ có một bia mộ được điêu khắc trên đá cẩm thạch, phía trên có hai tấm hình.

Ôn Thiếu Nhiên nhìn một cái cũng biết đây là ba mẹ của Lục Phi, nhìn hai người trong ảnh, rõ ràng anh cũng biết dung mạo xinh đẹp của Lục Phi đến từ đâu, “Dung mạo em rất giống mẹ của em, cũng xinh đẹp như nhau.” Ôn Thiếu Nhiên nhỏ giọng nói.

“Ngày đó trời cũng âm u giống như hôm nay, chỉ là bầu trời khi đó còn rơi lác đác vài hạt mưa.” Hai mắt Lục Phi nhìn chăm chăm vào hình ba mẹ trên mộ bia, trôi theo hồi ức, “Em rất sợ, mỗi người đều mặc quần áo màu đen, giống như ma quỷ đáng sợ trong chuyện cổ tích, em núp ở trong bụi cỏ không dám ra, thật là nhớ ba, mẹ; nhưng tất cả mọi người nói bọn họ lên Thiên đường rồi, tại sao không mang em đi theo cùng?”

“Phi Nhi.” Ôn Thiếu Nhiên rất đau lòng, nhẹ nhàng ôm chầm cô, để cho cô tựa vào ngực của mình.

“Em vẫn trốn ở chỗ kia khóc, thân thể quá lạnh, tựa như rơi vào trong hầm băng vậy.” Lục Phi tiếp tục kể rõ tình cảnh ngày hôm đó, “Đang lúc ấy, có người xuất hiện, anh cầm trong tay một cái ô lớn, thay em chặn mưa, sự xuất hiện của anh để cho em rất an tâm, không nhịn được nhào vào trong ngực anh, đến bây giờ em vẫn nhớ lồng ngực của anh, thật là ấm áp, thật là ấm áp.”

Thân thể Ôn Thiếu Nhiên khẽ run lên, trong đầu mơ hồ xuất hiện một cái bóng nhỏ trước mặt, anh cúi đầu nhìn cô gái trong ngực, rõ ràng đã nhớ ra lần gặp nhau mà cô nói, nhớ tới cái loại cảm giác được người ta cần đến, cũng nhớ tới cái cô bé nhỏ núp ở trong ngực anh.

Trong nháy mắt trí nhớ của anh được khơi thông, tất cả đều nhớ ra rồi, khi đó anh đi theo ba mẹ tới tham dự tang lễ, anh còn nhớ rõ lúc ấy anh không có chút cảm giác nào với người chết, chỉ biết là ba mẹ muốn

ninh bộ dòng họ đang có người mất, khi đó anh nhìn về mặt giả vờ rất đau lòng của ba mẹ thì anh vẫn còn lạnh lùng cười nhạo dưới đáy lòng.

Nếu như không phải vì liếc thấy cô trong bụi cỏ, nếu như không phải anh nhất thời hiếu kỳ chạy tới bên cô, có lẽ cả đời này bọn họ cứ bỏ lỡ như vậy, vừa nghĩ tới đó, toàn thân Ôn Thiếu Nhiên không khỏi toát mồ hôi lạnh, thật sự rất nguy hiểm.

Ôn Thiếu Nhiên giơ tay lên vuốt ve gương mặt trơn mềm của cô, cái cô gái nhỏ đứng khóc thầm ở trong bụi cây, trong nháy mắt ngẩng mặt lên nhìn gương mặt của chồng mình, anh nhớ khi đó thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô khóc thầm, anh từng cảm thấy một tia đau khổ, cô nhào vào trong lòng ngực mình thì cái loại cảm giác được người ta cần mạnh mẽ rung chuyển trái tim anh.

Làm sao anh quên được cô đây? Sợ dĩ anh chọn làm một bác sĩ, là bởi vì không đành lòng thấy cô và người nhà sanh ly tử biệt, cho nên mới lựa chọn cái nghề nghiệp cứu sống mọi người, là cô, là cô gái này ảnh hưởng tới cả đời anh, thế nhưng mà anh quên mất, anh thật là quá đáng chết rồi!

“Phi Nhi, thật xin lỗi, anh thế nhưng qua lâu như vậy mới nhớ lại em.” Anh ghì chặt đôi tay, trong lòng không khỏi cảm thấy ảo não, cô đang ở trước mặt mình, thế nhưng mình quên mất cô gái nhỏ kia, cái cô gái để cho anh lần đầu tiên nhận được cảm giác người ta cần mình.

“Thiếu Nhiên, anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em sao?” Sau khi mất đi ba mẹ, cô vẫn không có cảm giác an toàn, chỉ có thể nguy trang cho mình lớp vỏ lạnh lẽo, để cho mình trở nên mạnh mẽ.

“Đúng thế, cả đời đều thế, đời sau cũng sẽ thế, kiếp sau sau nữa cũng vậy.” Ôn Thiếu Nhiên ôm cô, nhỏ giọng trả lời, “Anh rất cảm ơn ông trời đã chăm sóc em, đưa em đến trước mặt anh, thật rất cảm kích.”

Giờ phút này Ôn Thiếu Nhiên mới hiểu được cô gái nhỏ trong lòng ngực mình thiếu hụt cảm giác an toàn đến cỡ nào, cô sợ cô độc và lạnh lẽo đến cỡ nào, cho đến nay, cô muốn tìm cũng chỉ là hơi ấm trong ngực anh thôi.

Lục Phi cười, trái tim vẫn lang thang rồi cuộc cũng tìm được hơi ấm từ cái ôm vào ngực, sau này người đàn ông này sẽ là tất cả của cô, hạnh phúc, vui vẻ đều là do chính anh đưa đến, mà hạnh phúc và vui vẻ của anh cũng sẽ thành của chính cô, bọn họ thuộc về nhau, vĩnh viễn đều không xa không rời.

—— hết trọn bộ ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-xa-cho-lam-loan>